

Edvard Cederling

1887 – 1971

- 1887 Född den 5 mars i Hed, Skinnskatteberg.
- 1907 Målarskola i Katrineholm.
- 1915 Gifter sig 18 februari med Berta Pettersson, f. 7 september 1894, d. 15 februari 1978 i Sala.
- 1916 Sonen Bertil föds den 21 januari i Köping. Familjen flyttar från Köping till Sala och Edvard arbetar som tegelbrännare.
- 1928 Dottern Margot Ingegerd föds. Första utställningen i gamla Järnvägshotellet i Sala.
- 1930 Elev vid Blombergs målarskola, Stockholm.
- 1931 Ändrar efternamnet Andersson till Cederling. Beviljat hos Kungl. Maj:t 19 december 1930 och registrerat hos pastorsämbetet i Sala stad den 19 januari 1931.
- 1944 Dottern Margot mördas på nyårsnatten.
- 1945 Slutade som tegelbrännare vid Sala Tegelbruk och började måla på heltid. I september påträffas Cederlings stora målning från 1927 föreställande kungabesöket i Sala 1924, som varit försvunnen i 20 år. Målningen finns sedan 1966 på Väsby Kungsgård.
- 1947-48 Två somrar hos Liefwendahls konstskola i Strängnäs.
- 1949 Resa till Bornholm tillsammans med Avestakonstnären Lasse Wuorinen.
- 1958 Deltar i utställningen *Sala konstförenings samlingar* i Folkpartilokalen 9-16 november.
- 1959 Utställning i Sala.
- 1960 Lennart Lindberg, Edvard Cederling, John Sköld och Sixten Engberg ställer ut tillsammans i Sala konstförenings regi i Folkpartiets lokaler på Magasinsgatan i november.
- 1963 Stig Anå, Edvard Cederling, Sixten Engberg, Olle Eriksson, Lennart Lindberg, Erik Lisper, Karl-Otto Modin, John Sköld, Bertil Vidmark och Folke Östlund ställer ut tillsammans i Vallaskolan under Salautställningen.
- 1964 12 Salakonstnärer ställer ut i Aguélimuseets regi under sommaren: Sixten Engberg, Gösta Södergren, Bertil Herlow Svensson, Lennart Lindberg, Edvard Cederling, Olle Eriksson, Folke Östlund, Stig Anå, Bertil Andersson, Bertil Widmark, Karl Otto Modin och Åge Lindbeck.
Deltar i *Salasalongen* 15 – 29 november: Sixten Engberg, Gösta Södergren, Bertil Herlow Svensson, Lennart Lindberg, Edvard Cederling, Olle Eriksson, Dick Holmér, Folke Östlund, Stig Anå, Bertil Andersson, Ove Gidlöf, Karl Otto Modin och Åge Lindbeck.
- 1965 9 Salakonstnärer ställer ut i Aguélimuseets regi under sommaren: Sixten Engberg, Bertil Herlow Svensson, Lennart Lindberg, Edvard Cederling, Olle Eriksson, Folke Östlund, Stig Anå, och Karl Otto Modin.
- 1967 Salakonst till vänorten Åndalsnes i Norge: Bertil Herlow Svensson, Lennart Lindberg, Stig Anå, Sixten Engberg, Martin Eder, Karl-Otto Modin, Edvard Cederling, Gösta Södergren, Bertil Andersson, Folke Östlund, Dick Holmér, Christina Eriksson, Bengt Ander, Torgny Östlund, Gustaf Eriksson, Åge Lindbeck och Kjell Eriksson.
- 1969 Deltar i utställningen i Enköping 16 – 23 mars tillsammans med andra Sala-/Hebykonstnärer: Bo Åke Adamsson, Bengt Ander, Edvard Cederling, Sixten Engberg, Ian Hellström, Åge Lindbeck, Lennart Lindberg, Karl Otto Modin, Gösta Södergren, Folke Östlund och Torgny Östlund.
- 1970 Sista åren på sjukhemmet i Sala men han arbetade så långt krafterna räckte med närliggande motiv och hade en sista utställning i det nya lasarettets foajé 1970.
- 1971 Avled den 16 mars. Minnesutställning med ett 50-tal verk på Aguélimuseet i december 1971.

Jan Törndahl, anförande vid studiecirkelns träff den 25 november 2014 hemma hos honom i Ramboden, Collingatan 32:

Edvard Cederling
1887-1971

Edvard Cederling var från Hed utanför Köping. Han hette egentligen Edvard Andersson men ändrade namnet till Cederling 1932. Han kom till Sala 1910 och började arbeta med tungt kroppsarbete på Sala tegelbruk, där han blev tegelbrännare.

Intresse för konst och måleri väcktes redan i folkskolan och den tändande gnistan var en artikel av C.G. Laurin i Folkskolans barntidning, där artikelförfattaren berättade om Nationalmuseums skatter. Edvard imponerades av Carl Larsson, Zorn, prins Eugen och kanske även av Ivan Aguéli.

Idealet hade varit att bli målare. Då hade jag fått lära mig om färger berättade han en gång. Så blev det ju inte utan han fick slita hårt vid tegelugnarna. "Hur gärna skulle jag inte vilja lämna dem". Men måla ville han och han fattade mod och gick till chefen och bad att få arbeta nattskeft för då kunde han ju måla på dagarna. På 1920-talet kom han i kontakt med Salakonstnären Anders Loman eller möjligen Jon Loman, som gav honom impulser att fortsätta med måleriet.

Han vågade inte lämna arbetet för han var mån om att ha en om än liten inkomst för familjens uppehälle. Först vid 55 års ålder lämnade han arbetet vid tegelbruket för att ägna sig åt konsten på heltid.

Han var inte helt autodidakt. Innan han kom till Sala gick han 1907 på målarskola i Katrineholm och 1930 utbildade han sig på Blombergs målarskola i Stockholm och senare på Liewendals konstskola i Strängnäs.

Edvard Cederling, oljemålning på duk 1907, 64 x 91 cm.

1907 målade han enligt släktingar sin **första** riktiga tavla. Han var då 21 år. Jag tycker mig känna igen motivet och förmodligen målade han av en känd tavla, kanske Alfred Wahlbergs tavla som finns på Nationalmuseum. Förmodligen lade han till lite egna tankar i sina penseldrag ty han skrev inte kopia på tavlan.

Edvard Cederling, oljemålning på duk, 37 x 31 cm.

Det gjorde han däremot på en annan tavla, som Edvard signerat "F. Schauss Copia. E. C-ng". Den ägs av Carl Bertil Johansson i Katrinelund. Hans pappa hjälpte Edvard med räkenskaperna och fick köpa tavlan av Edvard. Carl Bertil var med sin pappa vid det tillfället och han berättade att Edvard hämtade tavla uppe på vinden i det hus vid gamla Domusparkingen, där han bodde. Han lär ha berättat att han hade börjat måla tavlan när han låg i det militära. Förmodligen stod hans första stora tavla där också. För Edvard var den naturligtvis mycket kär och han ville inte skiljas från den. Det var ju hans första tavla.

Långt senare i livet fick en släkting till honom syn på tavlan och ville köpa den. Det fick han. Edvard målade då dit sitt nya namn "Cederling", men han kom ihåg att han hade målat tavlan 1907, dvs vid 21 års ålder. Detta torde vara en logisk förklaring hur det kunde ha gått till.

Edvard Cederling,
Tribunen är placerad framför rådhuset.
Oljemålning på duk 1927, 111 x 186 cm. Väsby Kungsgårds samlingar.

T.v. om kungen, i gul kappa Olga Andersson och statsminister Ernst Trygger. T.h. om kungen, landshövding Walter Murray. Framför tribunen: Försäljare Åke Hedberg och kamrer Gösta Magnusson. T.h. om tribunen: Vagnmakare August Westerberg, borgmästare Ivar Hedman, apotekare Anton Ljungberg, rådmann Emil Ekbohm, rektor Albert Andersson, direktör Pehr Pehrsson, typograf David Lönngren, direktör K A Andersson, apotekare Gustaf Roberg, biskop Einar Billing, förvaltare C A Trygg, kontraktsprost Martin Magnéli, häradshövding Anton Wetterling, okänd, John H Eriksson och Axel Andersson.

1924 blev ett stort år för Edvard. Sala fyllde 300 år. Kungen anlände först och drottningen lite senare. Edvard stod förmodligen på torget och såg när kungen invigde hantverks- och industriutställningen. Kanske var han också vid stationen när drottning Victoria anlände. I varje fall fick han tag i ett fotografi som visade hennes ankomst. Dessa båda händelser torde ha gjort ett stort intryck på honom. Han beslutade sig för att måla dessa händelser på två jättestora tavlor. I **tre år** höll han på.

Den 19 oktober 1927 gör en reporter på Sala-Posten en intervju med Edvard i hans hem på Östaberg. Han får då syn på dessa tavlor och blir fullständigt begestrad. De är vardera c:a 2x1,5 m stora och en utställning är planerad på Stadshotellet.

Så här skriver journalisten: "För vår del sätta vi den från stationen i främsta rummet, men den från torget skämmer inte heller för sig. Det intressanta med denna är emellertid att en hel del av vår stads styresmän äro med - låt oss nämna borgmästare Hedman, apotekare Ljungberg, rektor Andersson, rådman Ekbohm, dir. Pehrsson, typograf Lönngrén, grosshandlare K.A. Andersson, kyrkoherde Magnéli, syssloman Trygg och handlaren John H. Eriksson. Dessutom finner man konungen, Trygger, landshövding Murray och biskop Billing m.fl., alla fullt igenkännliga.....**Vi skulle vilja föreslå att staden inköper dessa båda tavlor**, eller om detta icke kan gå för sig, att någon mecenat och donator träder fram och inköper dem samt skänker dem till Sala stad, målaren till uppmuntran och staden till ett varaktigt minne." Kloka ord av en framsynt journalist.

Men hur gick det då? Jo, Cederling har sin första utställning på Järnvägshotellet den 6 mars 1928 men i konstrecensionen efter utställningen omnämns inget om Edwards två stora tavlor. Mycket märkligt. Kanske var tavlorna inte riktigt färdiga eller så svek modet Edvard.

Den stora tavlan "Drottningen anländer" köptes sedermera av guldsmeden Johannesson, hos vilken Edwards son utbildade sig till guldsmed. Johannesson lovade Edvard att han skulle testamentera tavlan till Väsby Kungsgård. Men den kom förmodligen efter Johannessons död i privat ägo och förblev i privat ägo. Först vid 1971 vid minnesutställningen över konstnären Edvard Cederling på Aguélimuseet lånas den ut till Sala Konstförening och salaborna får kanske för första gången se tavlan. Cederlings fru trodde då att den fanns på Väsby Kungsgård.

Cederling har under åren som gått flyttat från Östaberg till Södra Esplanaden 7 (den gamla Domusparkeringen).

Den andra stora tavlan "Kungen inviger 300-års jubileet" försvinner den också och först 1966 dyker den upp. Hör här tavlans mystiska historia enligt en tidningsartikel som, Cederling haft i sina klippböcker:

Tavla på villovägar

"En oljemålning från Salas 300-årsjubileum 1924 kom häromdagen tillrätta efter att ha varit försvunnen ett 20-tal år. Tavlan föreställer utställningens högtidliga öppnande på Stora torget. Den glömdes kvar på en vind, när konstnären Edvard Cederling flyttade till en annan bostad. I samband med vindsröjning i en helt annan fastighet kom tavlan fram igen. Den får nu en plats på Väsby Kungsgård. Målningen var en gång under de 20 åren ytterst nära att försvinna. Den befann sig på soptippen, när den blev räddad".

Nu finns alltså sedan 1966 tavlan på Väsby Kungsgård. Denna **kulturskatt** hänger uppe på vinden - oramad och utan belysning.

Edvard Cederling *Margot spelar piano*
Oljemålning på duk 1940, 65 x 87 cm. Målningen finns på Mikaelsgården.

I oktober 1944 har Edvard tillsammans med John Sköld en utställning på Stadshotellet. Jag är så glad att han då hade målat "Margot spelar piano". Det är en av hans bästa tavlor och den finns på Mikaelsgården. Varför är jag glad över just den tavlan?

Jo, på nyårsafton 1944 händer något fruktansvärt. Dottern Margot blir knivmördad av en skraddargesäll, som hon en tid haft sällskap med. Mordet sker utanför familjen Cederlings hus vid Nybygget (där Norbergsvägen svänger av från Västeråsvägen). Mördaren kastar kniven i Pråmån, gör sig av med sin blodiga skjorta och flyr staden.

Mördaren flyr staden, men anmäler sig några dagar senare hos polisen i Stockholm. Han återförs till Sala för vallning på brottsplatsen och möts vid stationen av ett stort antal uppretade Salabor. Han måste smugglas ut en bakväg.

Dotterns bortgång måste ha varit ett fruktansvärt slag för Edvard och hans hustru Berta. Men han fortsätter att måla. Han är nu slutat sitt arbete på tegelbruket och är målare på heltid. Han blir Mr Sala 1. Otaliga är de målningar, där han skildrar Sala. De flesta kyrkorna i omgivningen både interiört och exteriört, målningar från gruvområdet, idyller, gatubilder m.m. 1951 skrev Bertil Nordström till Barnens-Dags-Revyn en revykuplett där Edvard hyllas. Jag återger här första versen:

Som en tavla

Om jag ej promenerar, sitter jag och funderar
över att gamla Sala är trivsamt och skönt.
Jag tycker om att sitta här på en bänk och titta.
Dammen är sval och stadsparkens gräs lyser grönt
Det liknar en tavla, som CEDERLING målar
med samskolans vita mot dammarna blå
och parkernas rabatter de prunkar och prålar
i alla de färger hans pensel kan få.
Jag ungdomsstatyn kan dyrka, det paret är mycket sött
Det liknar en tavla, som CEDERLING målar
i alla dess färger hans pensel kan få.

Tiden går och Edvard fyller 80 år och 1966 skriver "åkej", den eminente journalisten på Sala Allehanda, så här:

"När saneringsvägen en gång rullat färdigt och Sala utplånat det som var, kommer konstnären Edvard Cederlings naturalistiska och ganska intima skildringar av idyllerna att kanske få ett speciellt värde. Hans tavlor finns i många Salahem och utgör en liten påminnelse om en i ordets bästa bemärkelse fin människa och en konstnär som med ödmjukhet och allvar ägnat sig åt sin uppgift"

Fem år senare 1971 dör Edvard. Men ända in i det sista arbetade han. I sin sjuksäng på sjukhemmet i Sala låg han och ritade och målade och han hedrades 1970 med en utställning i nya lasarettets foajé.

I december 1971 anordnar Sala konstförening en minnesutställning över Edvard. Salaborna kanske då för första gången får se hans stora målning "Drottningen anländer till Sala"
Edvard Cederling måste ha tyckt enormt mycket om Sala. Han gjorde endast ett fåtal resor under hela sitt liv. Tillsammans med en målarvän från Avesta gjorde han en resa till Bornholm. Det blev säkert ett oförglömligt minne för honom. Han besökte också västkusten samt Blekinge och Strängnäs.

Föredrag för I Avlidna Salakonstnärers Sällskap, IASS.

25 november 2014

Jan Törndahl

Källor: Artiklar och reportage från Sala-Posten och Sala Allehanda sedan 1927

Edvard Cederling, oljemålning på duk 1926, 127 x 200 cm. Inköpt av Sala kommun i september 2017.

Unik tavla på Cederling-utställningen berättar om kungabesök i Sala år 1924

SA 16. 12. 71

Fru Berta Cederling bredvid den stora tavla som föreställer drottningens och kronprinsessans ankomst till Sala. Till höger på bilden och tavlan skyntar förutom de kungliga damerna, även stadens styrelsemän, bl. a. borgmästare Hedman, apotekare Ljungberg, rektor Andersson, rådmän Ekbohm, direktör Pehrsson, typograf Lönngren, grosshandlare K. A. Andersson, kyrkoherde Magnéli, sysstoman Trygg och handlare John H. Ericsson. Vidare finns förstås även konungen med på tavlan och biskop Billing.

Drottning Victoria och kronprinsessan Louise hälsas välkomna till Sala av borgmästare Ivar Hedman 1 oktober 1924. Besöket sammanföll med höstens stora fälttjänstövning i salatrakten. I sin bok "Några minnesbilder" berättar Anton Olsson om drottningens och kronprinsessans oanmälda besök i föräldrahemmet på Hättskår 2 oktober, vilket blev höstens stora sensation i bygden.

Drottningen och Kronprinsessan med uppvaktning.

Ur boken *Diös bygger vidare*, sid 105

Ur boken *Några minnesbilder* av Anton Olsson, Lantmännens förlag 1973:

Drottning Victoria på Hättskär

Hösten 1924 ägde en stor fältmanöver rum i Sala-trakten. I densamma deltog konung Gustav V som högste befälhavare och drottning Victoria som åskådare. Manövern utgjorde en stor händelse i bygden och vände upp och ned på den vardagliga tillvaron för befolkningen. I praktiskt taget alla gårdar fick man mottaga inkvarteringar av officerare. Underofficrarna och manskapet fick ligga i tält, vilket inte behövde förorsaka några problem, då hösten var mild och fin. I mitt hem "ockuperades" den stora mangårdsbyggnaden av ett lag officerare. Detta betydde dock för vår del inga större omvälvningar då vi enligt den tidens sed på bondgårdarna hade flyttat ut i en flygelbyggnad vilken vi använde som sommarbostad. När manövern kom hade vi ännu inte hunnit flytta tillbaka till vinterbostaden.

I en del gårdar kunde det emellertid uppstå vissa problem när det antal officerare, som den militära "datamaskinen" hade tilldelat vederbörande, skulle placeras. I en av gårdarna var det trångt om utrymmet och man resonerade i all gemyt hur plats skulle kunna ordnas för såväl inkvarterare som de bofasta. Det var svårt att hitta någon lösning på problemet men efter en del om och men tyckte sig gårdens matmor ha löst den gordiska knuten:

— Kan ni inte ligga två i samma säng? sade hon till kaptenen, som hade befälet över de logerande.

Denne funderade en stund varefter ett leende drog över hans väderbitna ansikte. Och så kom svaret:

— Det skulle vara tillsammans med en ung och vacker flicka men två karlar i samma säng passar inte.

Kaptenen hade sinne för humor och det hade även vederbörande husmor, som skrattade gott åt den kvicktänkte officeren när hon sedan berättade historien för min mor. Hur in-

kvarteringsproblemet i detta fall till sist löstes har jag inget minne av.

De hetaste "striderna" under denna fältmanöver ägde rum i trakten av Tärna folkhögskola, cirka en mil söder om Sala och en halvmil från mitt föräldrahem. Där ägde också den ritualenliga paraden efter manövers slut rum inför konungen och drottningen. Jag gav hemmasysslorna på båten och cyklade dit för att liksom de flesta andra i bygden övervara evenemanget. Det var ju inte var dag man hade tillfälle se en stor del av landets försvarsstyrka paradera inför landets konung.

Vid hemkomsten hade min mor en märklig nyhet att förtälja. Hon hade under min bortovaro haft besök av drottning Victoria och kronprinsessan Louise. Saken var den att de båda höga damerna med uppvaktning hade planerat att bila in till Sala för att där intaga lunch. Detta var emellertid lättare sagt än gjort. Hela landsvägen var nämligen så starkt blockerad av hemvändande militärkolonner att annan trafik hade stora svårigheter att komma fram. De kungliga fann det för besvärligt att fortsätta till Sala och när de kom fram till vår gård, som då låg alldeles intill landsvägen, så svängde de upp på gårdsplanen.

— Jag trodde jag skulle svimma när jag fick se drottningen och kronprinsessan stiga ur den kungliga bilen, berättade min mor efteråt. Hon befann sig i flygeln, i dess bryggghus, sysselsatt med tvätt, och hade en trasig kofta på sig. Just ingen kostymering att ta emot landets drottning i precis.

Min far hade under dagens lopp varit till Sala mejeri med mjölken. Han kom just hem när de kungliga anlände. När han kom upp på gårdsplanen hade de stigit ur sina bilar. Han hyste inte samma rädsla för dessa höga damer som min mor, hyste ingen rädsla alls för den delen. Hälsade på sitt enkla rättframma sätt drottningen och kronprinsessan välkomna till hans hem. Och så undrade han om de inte sett till några fruntimmer på gården, sett till hans maka.

— Hon blev väl förskräckt när hon fick se ers majestät, sade han.

— Nej, svarade drottningen, jag har inte sett till någon men jag skulle gärna vilja hälsa på henne också.

Och så stegade de båda höga damerna i min fars sällskap

ned till min blygsamma och mycket förskräckta mor. "Mottagningen" skedde i bryggghusdörren. Härom berättar hon:

— Jag var dödsrädd att möta drottningen men det märkliga var att så fort jag tagit henne i hand så försvann all rädsla. Jag blev fullkomligt lugn och kunde samtala med henne i fortsättningen som med vilken annan människa som helst.

Och så blev hennes möte med drottningen, som hon motsett med sådan rädsla, enbart ett angenämt minne. Jag tror inte att det är många i detta land som fått en så vacker bild av drottning Victoria som min mor fick denna septemberdag. Hon talade på äldre dagar gärna om detta oväntade kungliga besök, som fick en så ljus avslutning. Efteråt erhöll min far ett fotografi av drottningen som ett minne av besöket, som hon enligt bifogad skrivelse skulle bevara i ljust och tacksamt minne.

Ryktet om att drottning Victoria "gästade" Gustaf Olssons i Hättskär spred sig som en löpeld runt om, vilket hade till följd att gården kantades av stora människoskaror. Hela bygden befann sig ju den dagen på rörlig fot. Manövern var slut och åskådarna liksom drottningen på väg hem.

Om jag inte minns fel så intog de höga gästerna sin lunch i mangårdsbyggnadens finrum. De officerare, som inkvarterats hos oss, hade då redan lämnat sin tillfälliga bostad.

Att drottningen kunde ingjuta ett sådant lugn hos den enkla bondkvinnan var ingen tillfällighet. Hon var uppfostrad till

Vidstående porträtt av drottning Victoria erhöll min far några dagar efter hennes besök på Hättskär. Med porträttet medföljde följande handskrivelse:

Solliden den 6.10 1924

Hemmansägaren Gustaf Olsson, Hättskär, Sala.

Härmed har jag äran öfversända Hennes Majestät Drottningens porträtt såsom ett minne af Hennes Majestäts besök hos Eder den 2 innev. månad.

Hennes Majestät erinrar sig med mycken glädje detta besök och sänder Eder och Eder familj sina hjärtligaste hälsningar och varmaste välgångsönskningar.

*På nådigste befallning
Hj. Wernstedt
Vakth. Kammarherre*

att klara sig i alla situationer i möten med människor, att klara ett möte eller en konversation med såväl hög som låg. Författaren Heribert Jansson berättar i sin bok "Drottning Victoria", som kom ut för några år sedan, om hur hon fick lära sig skick och fason. Hon blev satt att konversera med alla om allt och ingenting. Hennes mor tillämpade härvidlag den gamla metod, som redan hennes ryskfödda mormoder i Weimar hade använt, nämligen att ställa ut en rad stolar, som fick representera en mängd olika människor. Med dessa stolar skulle den unge prinsessan föra en konversation, som var avpassad efter varje "stols" karaktär, ställning och intressen. Det var höga och låga, arbetare och kungar, konstnärer och politiker, militärer och ämbetsmän som "satt" å dessa stolar. Det var besvärliga och fordrande övningar i umgängesförmåga som "eleven" sattes på men utan tvivel effektiva. Få furstinnor kunde jämföras, skriver Heribert Jansson, med Victoria när det gällde talang och uppfinningsrikedom vid en konversation — kanske överträffades hon endast av sin moder.

Det blev min mor förunnat att få en försmak av de kunskaper i förmågan att umgås med folk som drottning Victoria fick lära sig i unga år. Däremot fick hon inte samma goda intryck av kronprinsessan Louise. Hon tyckte att hon verkade mera kantig i sitt sätt. Men så hade hon väl inte heller kommit i åtnjutande av några "stollektioner".

Övriga kommentarer vid studiecirkelns träff den 25 november 2014:

Edvard Cederling, oljemålning på duk, 40 x 63 cm.

Jan Törndahl: Jag har kommit fram till att detta är Pråmån. Nuvarande Jakobsbergsgården ligger till höger och bron leder över till Lärkträdsbacken. Det finns inga hus eftersom tavlan är målad 1940. Man har sagt att huset som syns i bakgrunden är Sigurdssons hus. Sonen var typograf på Sala Allehanda. Vidare har vi på väggen här målningen av skulpturen *Ungdom* och en del kyrkomålningar. Han målade flera kyrkor men främst sockenkyrkan men även Kristina kyrka. Jag tycker det är helt fantastiska målningar.

Ingemar Sigurdsson den 13 december 2014: Det kan vara vårt hus som min pappa byggde 1946, vyn stämmer tycker jag. Adressen är Slussvägen 16.

Edvard Cederling, pastell, ca 40 x 30 cm.

Jan Törndahl: Jag tror den här pastellen är målad på 1960-talet. Då var Edvard ganska gammal och hans måleri fick rödare färger.

Edvard Cederling, oljemålning på pannå, 37 x 45 cm.

Jan Törndahl: Det här är ett annat Salamotiv: Ekeby kvarn som brann ner 1964. Till höger ligger badhuset, 'Fläsklåren'. Till vänster låg ett stall, där bönderna ställde sina hästar medan säden maldes.

Edvard Cederling, akvarell 1959, 30 x 23 cm.

Jan Törndahl: Det här är Diöshuset, första etappen. När jag hade min Cederling-utställning 2003 berättade många Salabor minnen om det här motivet. I det äldre huset mitt i bilden hade två läkare, Källmark och Nordesjö, sina praktiker. Till höger komministergården.

Edvard Cederling, oljemålning på duk 1965, 31 x 55 cm.

Borgmästargatan mot Kungsgatan. Till höger ser man längst ner Konsumvaruhuset med en mjölkbutik mot Borgmästaregatan. Till vänster Zide Gellbäcks konditori, Gummi-Martins, Viktorssons Rammakeri och på andra sidan Kungsgatan Baptistkyrkan. Farbrorn i förgrunden är Gubben Elis. Han gick omkring med en liten portfölj och sålde obligationer. Någon påstod att 'han lurade på mig obligationer'. Han dök upp under en fotbollsmatch i omklädningsrummet hos fotbollsspelarna och sålde obligationer. Så han måste ha varit en mycket skicklig försäljare.

Edvard Cederling, oljemålning på duk, 63 x 72 cm.

Interiören från Sala sockenkyrka, tavlan till vänster, har Jan Törndahl lånat in för den här kvällen. Målningen till höger har vi inte sett i verkligheten under den här studiecirkeln. Läroverkets skolgård med Kristina kyrka i bakgrunden. Man kan skönja vaktmästerbostaden (i vilket fall på 1950-talet där vaktmästarparet Eja och Ingemar Aspgrén bodde) till vänster och läroverksbyggnaden till höger.

Sala Allehanda 11 december 1971

Kungsgatan med Rådhusgatan in till vänster bortom Wrangelska gården, (Wallins herrekipering/Lilla Blå/Berras m.m.). På Rådhusgatans andra sida ligger det numera rivna huset med café, hattaffär, Sala Ullspinneri. På övervången hade John Sköld bostad och ateljé. Längre ner till höger på Kungsgatan fanns bland annat Monteringsbolaget.

Föregående målning föreställer korsningen Ringgatan – Södra Esplanaden upp mot Stora Torget. Cederlings hade lägenheten på andra våningen i hörnhuset på högra sidan. Han målade den undre tavlan från sitt hörnfönster i lägenheten.

Edvard Cederling, *Stadshotellets sommarveranda*, oljemålning 1958, 43 x 57 cm. Sala Konstförenings samling.

Det här är också en utsikt från Edvard Cederlings bostad.

Edvard Cederling, akvarell 1960, 26 X 45 cm. Tillhör Västmanlands tingsrätt.

Edvard Cederling, *Kalkbacken 1920*, oljemålning på duk, 36 x 45 cm. Tillhör Sala Sparbank.

Ingvar Gustavsson: Den runda byggnaden är den hästvandring som fanns vid AB Kalkbacken före elektriciteten. När kalkstenarna kom från brottet fram till ugnarna fick brännaren, som makade ut den färdigbrända kalken, ibland slå sönder stenarna till lämplig storlek innan han lastade stenarna i 'hunden' – en vagn på hjul som sedan drogs upp av hästvandringen på en sluttande räls. Brännarna hade en säker blick för hur stenblocken skulle spräckas av släggslagen. Stenarna fick inte vara för små – då packade de igen ugnen som hade självdrag för elden.

Längst upp vid ugnen tippade vagnen automatiskt. Elden i ugnen var ungefär på mitten. Sedan rasade den färdigbrända kalken ner, svalnade och makades ut av brännaren.

Om man kommer från Saladammsvägen, åker förbi Norrängens handelsträdgård rakt fram mot bad- och fiskebrottet, så låg AB Kalkbacken på vänster hand innan man kommer fram till brottet. Det finns rester av betonggolvet och även någon byggnadsdel kvar där.

Troligtvis har Cederling målat det efter ett kort. Jag minns ugnarna, men hästvandringen var riven i min ungdom.

Edvard Cederling, *Bastun vid Stampers*, oljemålning på duk 1947, 36 x 55 cm. Väsby Kungsgård nr 6348.

Maj-Britt Norman: Min make Unos pappa var engagerad när man skulle bygga en bastu i Stampers. Till en födelsedag hade vännerna beställt en målning av bastun av Cederling. Tavlan har jag lämnat till Väsby Kungsgård.

Edvard Cederling, oljemålning, ca 60 x 100 cm.

Ingvar Gustavsson: Det här är huset där min mormor och morfar bodde. De flyttade dit 1906. Det låg ca 30 m nordväst om den äldsta ugnen som finns kvar på Stråbacken, den s.k. 'Morteln'. Morfar, f 1873, var maskinmästare vid Strå och dog 1920. Mormor dog 40 år senare, 1960. Bostaden, som kanske var en tjänstebostad, är borta sedan länge och en ny byggdes upp men även den är riven.

Osignerad, troligtvis Edvard Cederling, oljemålning på pannå, 30 x 60 cm. Tillhör Sala Sparbank.

Ingvar Gustavsson: Mormor och morfars hus på den förra målningen är huset längst till höger på den här målningen.

På den här sidan byggnaderna går järnvägen Sala – Gysinge. Bortom byggnaderna går järnvägen Sala – Krylbo och bortom järnvägen nuvarande återvinningsvaruhuset Strömsbacka. I vänstra kanten finns Stråvillan och bakom den Väsby kungsgård.

Edvard Cederling, Norrby kyrka, oljemålning 1943, 50 x 77 cm

Ingemar Moberg den 12 februari 2018: Något om mina minnen av tavlan med Norrby kyrka: Jag kom med mina föräldrar till Norrby hösten 1937, när jag var ca 4 månader gammal och kom att bo i prästgården fram till min fars död 1953. Han hette Olov Moberg och var kyrkoherde i Norrby församling. Vi - min mor, min bror (f. 1943) och jag själv (f. 1937) flyttade hösten 1953 in till Sala och kom att bo på Järnvägsgatan 17 B i ett då nybyggt hus. Jag bodde sedan i Sala t o m 1957 när jag tog studentexamen på det ganska nya kommunala gymnasiet i staden - det inrättades 1951.

Jag minns när jag som sexåring stod bredvid Edvard Cederling och tittade på när han målade tavlan med kyrkan på min fars uppdrag. Jag minns också hur han sade, att han hade "fuskat" litet med trädet bakom koret och glesat ut lövverket för att bli korset på taket skulle synas ordentligt.

I tidningsmaterialet om Sala Konstförening ser jag, att det finns på ordförandeposten eller som verksamma i föreningen ett flertal namn på personer jag minns:

Gunnar Flodström, vår rektor på samrealskolan och gymnasiet, Gustav Ahlin, som var den häradsskrivare som varje år kom till Norrby prästgård för att förrätta mantalsskrivning, Martin Eder, som var vår teckningslärare och Lennart Lindberg, som ibland vikarierade på den tjänsten samt journalisten på Sala Allehanda Åke Johansson (signaturen åkej), som bodde granne med oss i huset på Järnvägsgatan och som jag hade en hel del samarbete med när jag blev ordf. i Sala gymnasistförening.

Lillemor Adrian, f. 1938, i november 2023: Jag är uppvuxen i Löt, Tärna. Det var inte möjligt att åka buss till läroverket varje dag, så jag blev inneboende hos Berta och Edvard Cederling, med adressen Södra Esplanaden 5, ungefär vid nuvarande Fredstorgets sydvästra hörn.

Där bodde jag 1952-1954, men inte de sista två åren när jag gick på läroverket.

Från lägenheten kunde man lyssna på musiken från Stadshotellets sommarveranda. Men Berta hade koll på oss - att vi kom hem i rimlig tid. Berta och Edvard umgicks ofta med Sköllermarks. Men när de kom hem på kvällen såg Berta alltid efter om vi var hemma ordentligt.

Edvard hade ateljé intill rummet där jag och min kamrat bodde. Över där han satt och målade hängde en målning av dottern Margot. Man såg hennes rygg och hon spelade piano. Ibland ville han att jag skulle komma in och titta på det han höll på och målade. Edvard Cederling var lågmäld. Kanske märkt av mordet på dottern på 1940-talet.

Någon gång 1952-53 hjälpte jag Edvard att hänga tavlor till en utställning i Folkets Hus som också låg strax intill bostaden. Inför utställningen lånade Edvard en vas av mig. Om jag minns rätt var det en porslinsblomma utanpå vasen. Efteråt har jag tänkt att jag skulle vilja köpa den, men stillebenet blev sålt i Folkets Hus.

Tavlorna fick jag i present. Två av dem, akvarellen med Samrealskolan fick jag sedan jag slutat där. Tärna kyrka fick jag för att jag var från Tärna. Döpt och konfirmerad i kyrkan. Och gift där.

Den med Gröna gången fanns redan i mitt föräldrahem. Vi betalade inte för den. Berta ville ha mjöl, ägg m.m. så mina föräldrar bytte det mot tavlan. Målningen finns nu hos min dotter.

Sala-artist som debuterar.

Sala-Posten var härom dagen i tillfälle att göra ett besök hos en artist i Sala, som helt säkert är ganska okänd för de flesta, nämligen Edvard Andersson, Östberg. När denne nu så att säga står inför sin debut, ha vi ansett det lämpligt att med några rader presentera honom. En utställning kommer nämligen inom kort att anordnas på stadshotellet med några av de bästa av hans tavlor, som inalles f. n. uppgå till ett 80-tal. Bilden här ovan återger en av dessa, nämligen drottningens och kronprinsessans ankomst till utställningen. Se f. ö. artikel här nedan.

**Tegelbruksarbeta-
tare som artist
på lediga stunder.**

Ett existant bevis för vad ihässa
och god vilja kunna giva
upphov till.

*Sala-Posten
19/10 1927*

Edvard Andersson, Östberg.

Det var med stigande intresse som vi säromdagen begåvo oss mot Modigs backe, Östaberget, eller vad nu platsen där borta heter. Mer än en gång hade vi hört talas om, att underliga saker skulle försiggå i dessa krokarna, men vi gingo trots allt i den förhoppningen att väl inte allt skulle vara av ondo, även om det nu skedde i lönnedom. Vad stort sker, det sker tyst, heter det också någonstädes, och med dessa båda sentenser i tankarna skyndade vi på våra steg, vissa om att alltid skulle man väl hitta på något nytt.

Det var visserligen gammalt nytt, men i alla fall mindre väl känt, det visste vi. Sedan någon tid hade vi varskotts om, att det skulle bö en konstnär där borta i trakterna, och även om vi ställde oss till viss del skeptiska och avvaktande, så kunde vi ändock inte motstå nyfikenheten att till sist på ort och ställe grundligt undersöka, vad det nu var fråga om. Än mer fångslades vårt intresse, när uppmaningar kommo från flera håll att gå dit och "göra något", som termen lyder.

Så gingo vi då till sist, och det kan gärna med ens slås fast, att det vi funno vida överträffade våra djärvaste förväntningar. Den man, vi i ett nu trädde in till, var vad man kallar en vanlig arbetare — med namnet Edvard Andersson. — I och med att vi nu sålunda nämnt hans namn, ha vi också kommit till denna artikels kärna och därmed har väl också den värsta nyfikenheten stillats. För de, som ej närmare känna honom, kunna vi nämna, att han är, sedan många år, tegelbrännare vid Sala tegelbruk, och redan nu, med det tillä-

vi hittills sagt, torde kanske anas, att det är en i många avseenden originell man — en sådan, som man ej träffar varje dag.

Lugn och anspråkslöst bjöd han oss stiga på, och så gjorde vi även. Det var inga onödiga fraser som mötte oss från hans sida. Tvärt om — i och för sig är hr Andersson anspråkslösheten själv — tyst och stilla har han under hela sitt liv fullgjort sin dagliga gärning, och lika tillbakadraget har han på sin fritid sysslat med sitt — måleri och — låt oss tillägga det — bildhuggeri, detta senare dock i mindre grad.

Till det yttre är hr Andersson en reslig man, en god representant för den nordiska rasen — vad åldern beträffar så där omkring fyrtio år. Hans hem är propert, väl vårdat av en glad och omtänksam maka, som, vi tro det, helt säkert mången gång också eggat honom att fortsätta att skapa och föreviga det myckna vackra i omgivningarna — underblåst hans intresse för konsten, som han omläskningsbart bär prägeln av. Dock inte bara han själv utan hela hans hem-

Ju mera vi kommo till tals med honom, ju mera blevo vi förvissade om, att framför oss hade vi en man av ovanligt slag med en okuvlig energi att söka skapa något av det bästa omkring sig, inte för att skryta med utan för att tillfredsställa en längtan i själen att söka fylla sin kallelse. Som sin kallelse kan hr Andersson med fullt fog nämna måleriet, ty få människor äro av det slag, att de mera och intensivare kunna gå upp i en sak än han i denna sin fritidshobby. Man gör honom inte orätt att uttrycka sig så, ty än så länge är han inte professionell utan bara amatör och med denna utgångspunkt får man också bedöma hans konstnärskap.

All sin fritid har hr Andersson som sagt använt till att måla och modellera, och till detta har också hela hans håg stått, ända sedan han var en liten pojke, berättar han själv. För många år sedan genomgick han en tre månader lång kurs vid Kristinehamns praktiska skola — det är den enda undervisning, han erhållit, om man bortser från hans folkskolefostran. Självstudium och framför allt praktisk erfarenhet, vunnit under många års borttning med svårigheterna, ha gjort, att han nu börjat komma fram till resultat, påtagbara sådana. Han berättar för övrigt inte mycket om sig själv, om man inte precis frågar direkt på sak. Det påstås, att han är född i Köping, och det kan ju mycket väl hända — en del motiv från denna stad låter en förresten ana detta, men många års vistelse i Sala motivera också väl hans nämna som salabo. Från Sala äro också de flesta av motiven till hans tavlor hämtade. Sala sett från Östaberget är någonting som ofta går igen i hans produktion: vår, sommar, höst och vinter — alla årstidernas färgsammansättningar alltså. Hemifrån sett kan man säga att alla hans tavlor bära prägeln av, beroende på att han nog helst velat vara hemma för sig själv med sitt arbete.

Men därmed är dock inte sagt att han bara varit hemma med sina tankar och sitt staffli. Långforsens stränder äro också representerade i tavelmålningen och mycket mycket annat, som visar, att han många gånger varit ute på jakt. Där är Sala sockens kyrka i ett flertal variationer, där är klapphusbrons omgivningarna och där är Fridhem etc. Han synes för övrigt ha varit med litet varstades, inte bara för att söka återgiva döda ting utan även levande. Vad sägs t. ex. om tavlan som återgives i dagens nummer, vilken tavla i storlek torde uppgå till omkring 150×200 cm. och som återgiver det ögonblick, då drottningen och kronprinsessan anlände till Sala station under utställningen. Det är emellertid inte den enda av hans tavlor av större mått — utställningens öppnande på torget är en annan i ungefär samma storlek. För vår del sätta

vi den från stationen i främsta rummet, men den från torget skämmer heller icke för sig. Det intressantaste med denna är emellertid att en hel del av vår egen stads styresmän äro med — låt oss nämna borgmästare Hedman, apotekare Ljungberg, rektor Andersson, rådmän Ekbohm, dir. Pehrsson, topograf Lönngren, grosshandl. K. A. Andersson, kyrkoherde Magnéli, syssloman Trygg och handl. John H. Ericsson. Dessutom finner man konungen, Trygger, landshövding Murray och biskop Billing m. fl., alla fullt igenkännliga. Även om man kan säga att det kanske brister litet i kompositionen i övrigt i detta väldiga arbete, som hr Andersson säger sig ha arbetat med i ett och ett halvt år. Detta arbete säger emellertid ensamt tillräckligt om hr Anderssons förmåga och vilja, då han satt sig en sak före. Det är klart, att den kritiske kan finna stoff till anmärkningar vid åsynen av dessa båda

sistnämnda tavlor, men ingen torde dock vilja bestrida det stora som vidligger dessa verk. Vi skulle vilja föreslå, att staden inköper dessa båda tavlor, eller, om detta icke kan gå för sig, att någon mecenat och donator träder fram och inköper dem samt skänker dem till Sala stad, målaren till uppmantran och staden till ett varaktigt minne.

Det må nu tvistas om huruvida hr Andersson lyckats eller misslyckats beträffande dessa hittills uppräknade arbeten. Där han emellertid lyckats bäst är otvivelaktigt då han sysslat med stilleben. Här kan man verkligen finna riktigt ypperliga saker, både vad det gäller färgsammansättning och komposition — man skulle kunna nämna ett flertal, men detta kan ju uppskjutas till en annan gång. Det ser ut, som om han haft mani på att söka återgiva på duk allt, som kommit i hans väg, blommor företrädesvis. Där är t. ex. en pelargon med vita blommor, som är så naturlig och levande, att man riktigt frapperas. På en annan tavla återigen finner man två pilsner, en tändsticksask och en ask Bridge bl. a., som nog inte disp. Hammar underlåter att köpa, om han någon gång får ögonen på den, vilket vi inte håller för otroligt. En del porträttstudier komplettera samlingen, och även här har målaren i vissa fall lyckats bra.

Vi skola nu för denna gång ej mera redogöra för vad denne salakonstnär åstadkommit, ett gott arbete är det, det kan man av många anledningar säga. Så är det nu också drygt 80 tavlor i hans samling, vartill kommer några akvareller ävensom ett par byster och dito reliefer, vilka senare han dock allt annat gör än håller så styft på. För hr Anderssons del skulle det helt säkert

gärna ha fått stanna vid att han bara målat och samlat i sitt hem. Men goda vänner till honom ha länge energiskt framhållit det riktiga i, att han åtminstone gjorde ett försök att träda fram inför allmänheten för att visa vad han utfört. Nu har till sist dessa bearbetningar krönts med framgång och inom kort torde tillfälle bjudas att taga hans tavlor och arbeten i närmare betraktande. En utställning är nu planerad att hållas på stadshotellet, varom framdeles närmare kommer att kungöras.

Vi äro för vår del väl medvetna om törnerna på alla konstnärers väg, och man behöver ej heller tvivla på, att hr Andersson lever i ovisshet om dessa törnen. Och det är heller inte sagt, att han kommer att göra något försök att gå den stigen. Det är han för anspråkslös till. Men vi ha ändå velat presentera honom, innan han träder fram inför allas blickar, samtidigt som vi uttala en förhoppning, att han röper den uppmuntran, han är förtjänt av.

Konstutställning.

I Järnvägshotellet utställer f. n. till och med måndag hr Edvard Andersson några av sina arbeten, omfattande ett 90-tal nummer. Sala-Posten har förut presenterat denne salakonstnär, och därom torde därför ej mera behöva ordas.

Utställningen är som man förstår i kvantitativt avseende synnerligen imponerande. Det är akvareller, teckningar och oljemålningar efter de mest skilda motiv. Någon detaljgranskning skall emellertid här ej göras; hr Andersson gör själv gällande, att han är amatör och därifrån torde man också utgå. Det brister, det är visst och sant, i vissa fall, i synnerhet då det gäller de större sakerna, där uppgifterna nog varit för stora och krävande. Teckningarna samt de många stilleben vittna dock i mångt och mycket om konstnären och den genre, där han måhända kan nå långt.

I går och i dag har nära nog en jämn ström av besökande tagit utställningen i betraktande. Vi bringa den härmed än en gång i allmänhetens åtanke.

Sala-Posten

16/3 1928

Godkänd namnändring.

K. m. s. har — enligt vad vår stockholmsred. erfarit — medglivit tegelbruketsarbetaren Edvard Andersson i Sala och hans hustru att antaga släktnamnet Cederling.

Konstutställningen.

Hr Edvard Cederlings utställning på Stadshotellet, vilken omfattar ett 50-tal dukar, är värd ett besök. Bakom samtliga arbeten spåras ett brinnande intresse och en mer än vanlig ambition, parad med ett gott färgsinne. Hr C. har under senare år genomgått en kurs i konstskolan i Stockholm och hans senaste arbeten vittna om att undervisningen där givit honom goda impulser. Hans i de tidigare arbetena synliga respekt för färgerna har delvis försvunnit o. han ger numera fantasien litet friare tyglar. Bland dukarna, av vilka ett flertal ha motiv från Sala gruva, fäster man sig särskilt vid ett parti från Knechtschaktet, ett från kalkstensbrottet med dess klara återspeglade vattenyta och en vy över Norrby kyrka. Hr Cederlings färgskala passar bäst för landskapsmåleriet, men även i ett par stilleben gör han lycka. Mindre framgång synes han ha som porträttmålare.

Utställningen rekommenderas, ej endast därför att hr C., som med ekonomiska uppoffringar ger sin mesta fritid åt konsten, är värd en uppmuntran utan även därför att den ger behållning.

Mr Out.

Sala Allehanda
18/3 1932

En intressant konstutställning pågår

t. o. m. 21 mars å Stadshotellet, anordnad av Sala-bon Edv. Cederling. Vi uppmana i all korthet till besök.

Utställning av oljemålningar

anordnas på Stadshotellet fr. o. m. 17 mars t. o. m. 21 mars av Edvard Cederling, vilken för jämnt fyra år sedan ägnades en utförlig presentation i Sala-Posten med anledning av ett första framträdande; då under namnet Edv. Andersson. Bland de utställda tavlorna märkas en rad med Sala-motiv.

Henrik Blomberg död.

Den kände porträttmålaren och innehavaren av Blombergs målarskola vid Fredagstan Henrik Blomberg avled i går på morgonen efter en längre tids sjukdom och genomgången svår operation för magår, 57 år gammal.

Efter studier vid konstakademien i Stockholm samt i Paris m. fl. utländska städer har B. hållit sig till Stockholm där han särskilt blivit känd som framstående porträttmålare samt lärare och till många hundra uppgå de konstnäradepter, som fått sin första handledning av honom. Även som aktiv skytteeman och jägare var han känd även utom landets gränser och i Stockholms frivilliga skarpskytteförening har han varit en starkt verkande kraft och under långa tider kompanichef.

Sin mest uppmärksammade insats gjorde Henrik Blomberg på det svenska ocl. nordiska kortdistansskyttets område. Själv god skytt inom de flesta tävlingsgrenar ägnade han sig redan tidigt åt ledarens kall och deltog som sådan vid olympiader i Antwerpen och Paris. När Riksförbundet för kortdistansskjutning bildades år 1925, blev han dess sekreterare och har sedan beklätt denna post i två olika perioder under sammanlagt åtta år. Med brinnande intresse arbetade han på sin uppgift, och först sjukdomen skilde honom från verket. Den sista stora sak, han förde lyckligt igenom var den stora nordiska skyttekongressen för jämmt ett år sedan, vid vilken han fungerade som generalsekreterare.

Personligen var B. en mycket avhållen man, i vilken intet ont var, och han efterlämnar endast vänner. Närmast sörjes han av maka, född Bratt, och två små barn.

Tavelutställningen

på Stadshotellet, anordnad av Sala-bon Edv. Cederling, pågår t. o. m. i afton klockan 8 och är väl värd att uppmärksammas. Speciellt minnes man konstnärens säkert utförda stilleben, minutiösa blommalningar samt en rad motiv från silvergruvan, allt berömvärt utfört med tanke på hr Cederlings amatörskap.

En trevlig tavelutställning pågår f. n. på Sala stadshotell. Det är salamålaren Edvard Cederling, som därmed framlägger resultatet av tio års arbete inför allmänheten — ett synnerligen lyckat resultat med tanke på, att konstnären är amatör. Hr Cederling är nämligen tegelbrännare till yrket och har endast på lediga stunder kunnat ägna sig åt sin konst. För något år sedan genomgick han en kurs vid en konstskola i Stockholm. Den nu pågående utställningen omfattar, förutom en serie läckra stilleben, flera större och mindre dukar med Sala-motiv. Särskilt Silvergruvan med dess många idyller har inspirerat konstnären. Utställningen är verkligen i hög grad sevärd, skriver vår korr.

Vestmanlands
läns tidning
21/3 1932

Konstutställning.

Konstnären Edvard Cederling har öppnat en utställning av oljemålningar i Stadshotellet. Expositionen, som omfattar ett 75-tal dukar, pågår under tiden 1—4 april, vardagar kl. 10—20 och om söndag kl. 1—17 och 18—20.

Hr Cederling är gammal Salabo. Han har varit brännare vid Sala tegelbruk i ett 20-tal år. Hans hobby har varit målning. Alla lediga stunder har han tillbringat vid staffliet. Vissa tider har han också vistats vid en målarskola i Stockholm. Åren 1928 och 1932 hade han också utställning i Sala.

Att hr Cederling bott i Sala en längre tid, finner man vid ett besök på utställningen. Till mer än hälften av de utställda tavlorna har han hämtat motiven från trakten främst från Gruvan och själva staden. Ett 20-tal stilleben fullborda samlingen.

Som omdöme om utställningen kan sägas att den vittnar om en ärlig strävan hos konstnären att få fram det karaktäristiska i det valda motivet. I färgvalet lyckas han också i en del fall få fram den rätta stämningen. Bland de utställda tavlorna synes konstnären lyckats bäst med sina stilleben.

Utställningen är intressant och väl värd ett besök.

Salakonstnär utställer på Stadshotellet

Många motiv från Sala-
trakten.

1937

Konstnären Edvard Cederling utställer f. n. en rad oljemålningar på Sala Stadshotell, av vilka det stora flertalet äro av hög konstnärlig halt och förnämligt utförande. Herr Cederling har under ett 20-tal år varit bosatt i Sala — han är född i Köping — och de flesta motiven äro också hämtade från vår stad, där bland annat vår anrika gruva fått stå modell för de kanske bästa av utställningens verk.

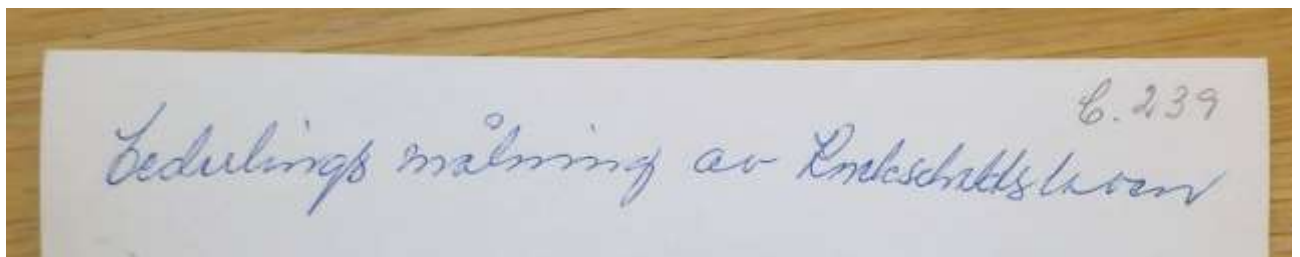
Knechtschaktet, Stens botten, Karl XI:s schakt, Nygruvan, Tistbrottet, Långforsen och Olov Jons äro talrikt representerade. Här har konstnären lyckats förträffligt fånga den rätta tonen kring dessa mossbelupna, av ålderns patina präglade platser. Tavlorna med gruvmotiv ge en dekorativ helhetsverkan av god klass.

Cederlings maner är samvetsgrant och sobert, men gruvbilderna och exposéns saftiga och mustiga stilleben präglas av friskhet, kraft och säkert färgval. Sala och Sala sockens kyrka äro likaledes representerade med några goda alster av konstnärens hand och vidare en luftig målning från Sala Lantmannaskola, en del stadsbilder från huvudstaden, kustmålningar från Blekinge skärgård och ett par porträtt, men bäst synes som sagt Cederling ha fångat ljusdunklet kring gruvor, schakt och sjöar i Sala.

Den representativa utställningen, som är öppen t. o. m. söndag, är väl värd ett besök. Det är ett gott verk, som denne gamle Sala-bo skapat i och med utställningen, vilken omfattar icke mindre än 74 tavlor.

Foto i Sala kommuns arkiv av målning, troligtvis daterad 1932.

Text på baksidan av fotot.

Edvard Cederling, oljemålning på pannå, 41 x 49 cm.

Jan Törndahl: Det här är troligtvis ett motiv från Strängnäs.

Framåtgående Sala-målare.

Vår stads två mest kända konstnärer, John Sköld och Edv. Cederling, har slagit sig ihop om en höstutställning, som på söndagen öppnades på stadshotellet. Utställarna kunde glädja sig åt en sällan sinande ström av besökare under hela söndagen — dels göra sig namnen Sköld och Cederling alltmera förtjänta av uppmärksamhet, och dels börjar Sala konstförenings verksamhet för ett ökat konstintresse att lämna spår efter sig.

För att börja med John Skölds del av utställningen, som omfattar 24 dukar, av vilka flertalet representerar årets produktion, så ställes man inför ett nytt utvecklingskede i den driftige Sala-målarens karriär. Han har gått ännu ett steg längre i sin strävan mot större djärvhet i färgvalet. Vattenmåleri är Skölds lilla specialitet, som återkommer i ett flertal av höstutställningens nummer. Motivvalet är företrädesvis hämtat från Västerdalar-nas orörda natur och från Dalälvsforsarna vid Gysinge. Ett par tavlor ha ett direkt lokalt intresse, nämligen ett vattenmotiv från den strida bäcken ovanför Måns Ols samt ett parti från den s. k. underbara sjön vid Gruvan. Vattnet och skogen i den senare har fått en utformning, som i förstörne gör ett smått chockartat intryck men som onekligen vinner i längden. Sköld har övergått till att helt arbeta med kniv för att få mera liv i tavlorna, och resultatet är i flesta fall mycket lyckat. En av de allra bästa sakerna är ett vinterlandskap, där han ger belägg för sin mångsidighet.

Edv. Cederlings måleri utgör i mångt och mycket en kontrast till medutställarens. Cederling håller sig inom strikta gränser, och noggrannheten i hans stilleben och porträttstudier är det man först lägger märke till. Hans hängning är den här gången en smula ojämn, men den betagande stämningen i en sådan tavla som "Margot spelar piano" talar om både talang och känsla. Bland raden av frukt- och blomsterstilleben, dröjer man länge och gärna framför en duk sådan som syrenklasarna. En större porträttstudie av en ung flicka bör vara ägnad att befästa Cederlings renommé som driven porträttör.

Allt som allt kan sägas, att utställningen är väl värd ett besök, och av allt att döma kommer åtskilliga av dukarna att finna köpare under veckans lopp. De ambitiösa Sala-konstnärerna äro väl värda att bli representerade i hemmen i sin egen stad. Vald.

Sala Allehanda
2/10 1944

Salakonstnärer utställa.

Två salakonstnärer utställa denna vecka på Stadshotellet. John Sköld och E. Cederling visa, den förre 24 och den senare 27 tavlor ur sin senaste produktion. Det var länge sedan de två senast ställde ut i sin hemstad, för Cederlings del hela 7½ år sedan.

Det är två målare av helt olika kynne och med olika stil. Som gemensamt omdöme om dem torde emellertid kunna sägas, att de båda äro en smula ojämna. Sköld kan och Cederling kan göra utmärkt bra saker, men båda visar också tavlor som stå ett par klasser under deras bättre alster. Ingentdera verkar heller att riktigt ha funnit sin egen stil, man experimenterar en del — men det är också visst och sant att utan experimenterande går man inte framåt.

Sköld är den impulsive och mera färgdjärve av de två. De flesta av hans landskap visa oss en vild och obändig natur, det är oftast dalafjäll och dalaälver han målar. Sköld räds inte för färger och starka effekter och visar ofta prov på raffinerade färgkombinationer och kontraster. En sak som "Kväll" med sin grönbå himmel och rostbruna trädskronor är utsökt vacker i färg och också väl komponerad. Ett par andra landskapsmotiv verka däremot allt för oroliga. En verkligt läcker sak är "Ore älv", som nästan för tankarna till Helmer Osslund i maner och färgsammansättning. Ett par stilleben, "Blommor" och "Ängsblommor" höra också till de bästa sakerna. Särskilt den förstnämnda visar en originell och långt ifrån schablonmässig behandling och är av god färgverkan.

Sköld har också gjort experiment i en annan stil, mera diffus och odetaljerad. Sällsynt väl har han lyckats i tavlan med konfirmanderna, som i anmälarens tycke måste räknas som en av de bästa, måhända den bästa i kollektionen. Färgsammansättningen är utsökt, och konstnären har lyckats få fram något ljus, blitt och vänligt i sin tavla. Det ligger kyrkstämning över bilden. En sak som kanske inte slår an vid första betraktandet är "Hemskyddsövning", men den vinner vid ett förnyat studium. Den är roligt komponerad, och figurerna ha liv och rörelse.

Cederling har ett annat målartemperament än Sköld. Han målar i lugnare lättare färgtoner, och det ligger stillhet och ro över hans tavlor. En del av dem är man kanske närmast böjd att kalla snarvackra och banala, men det finns verkliga pärlor. En sådan är "Norrbyslätten", vars lätta gråtoner äro mycket verkningsfulla. Det ligger ljus och rymd över den tavlan; ett slättlandskap är fångat på pricken. De flesta av Cederlings landskap och skogspartier äro målade i jusa lätta färger. Något mörkare är den som kallats "Skogsparti" helt enkelt, som är gjord med säker och sober färgbehandling, men en väl avvägd komposition och av en utsökt verkan. Väl komponerad och med väl harmonierande färger är också "Margot vid pianot". Det ligger en stilla kvällsstämning över tavlan med den pianospelande flickan i det milda gula skenet från de två ljusen. Man kommer att tänka på Arosenius Flickan med ljuset. Det ligger samma dylliska skimmer över dem. Cederling är representerad med flera stilleben. Atskilliga av dem måste nog sägas vara inte allt för lyckligt komponerade, ibland alltför belamrade, ibland allt för banalt uppbyggda. "Mossippor och penséer" är emellertid något av en fullträff.

Tyvärr fick anmälaren först på kvällen tillfälle att bese utställningen. Besynningen i rummet är långtifrån den bästa för en tavelutställning och man får inte det rätta intrycket av en del tavlor. Man må bära detta i minnet vid planerade besök. Att det är en sevärd utställning är dock säkert, och en visit där rekommenderas. Det sägs visserligen att ingen är profet i sin hemstad, men de två salakonstnärer som utställa denna vecka ha verkligen många vackra saker att visa. Utställningen är öppen till och med söndag.

We.

Sala - Posten

2/10 1944

1945-01-03 SA

Maj-Britt Norman, deltagare i studiecirkeln: Den 2 januari 1945 börjar jag min anställning på Sala Maskinfabrik, jag var ganska ny i Sala, och kommer till den fruktansvärt dystra stämning som rådde där efter vad som hänt Margot Cederling på nyårsafton.

16-åriga Sala-flickan Margot Cederlings mördare, 22-åriga skrädderarbetaren Lars Eriksson, sitter nu i säkert förvar på polisstationen i Sala, dit han fördes omedelbart efter att ha anlänt med Stockholms-tåget kl. 13,37 på tisdagen i sällskap med två handfasta kriminallmän.

Ryktet om att förövaren av det bestialiska mordet vid Nybygget utanför Sala på nyårsnatten skulle återföras till staden för att vallas på brottsplatsen spred sig som en löpeld på tisdagen, och en tät hop skådelystna hade mött upp till tåget. Eriksson fördes dock bakvägen runt stationshuset, och placerades i en bil på Väsbygatan för vidare befordran till polisstationen. Det intryck man fick av honom underströk knappast det faktum, att man hade en kallblodig knivskärare framför sig. Han var klädd i vid brun ulster, och en bredskyggig hatt och förde närmast ordet "swingpjatt" i tankarna. Han tittade förvånat på uppståndelsen kring sin person och föreföll snarast smickrad av uppmärksamheten.

Kastade kniven i ån efter fullbordat dåd.

Stadsfiskal T. Hellsten höll redan på tisdagsmiddagen ett förberedande förhör med Eriksson i dennes cell, varvid dunklet kring, vad Eriksson haft för sig efter mordet klarlades. Vallningen i trädgården vid Nybygget fick dock anstå på grund av att mycket folk samlats vid Nybygget.

Tidpunkten för mordet har tidigare uppskattats till kl. 23—24 på ny-

Forts. åttonde sid. spalt 2.

Forts. från sid. 1

MÖRDAREN VALLAS....

Forts. fr. sid. 1. 0-0-0-0

årsnatten. Eriksson säger emellertid själv, att det hela inträffat mellan kl. 21 och 21.30. Detta bestyrkes av, att den mördades broder, Bertil Cederling, bosatt i Enköping men tillsammans med sin fästmö på tillfälligt besök i hemstaden, mötte systern och hennes fästman strax efter kl. 21. Det unga paret var då på väg mot Nybygget. Enligt Erikssons berättelse hade de grälut med varandra av den anledningen, att Eriksson velat gå på Stadshotellets nyårsbal, vilket emellertid flickan vägrade. Hon hade sagt, att "det blir bara bråk, om vi går dit". Eriksson hade nämligen tidigare visat dåligt humör, då ungdomarna besökt dansföreläsningar tillsammans — han talade inte se Margot dansa med andra kavaljerer. De hade tagit genvägen över fältet vid Marieberg, gått över den smala spången över ån nedanför Nybygget och så fortsatt en smal gångstig upp för backen, på vars krön boningshuset ligger. I backen hade Eriksson plötsligt dragit upp en slidkniv och stött denna i flickan. Hon hade skrikit till och nästan fallit omkull. Eriksson fortsatte då sin ogärning med att hugga henne med kniven, var han kom åt. När flickan låg svårt blödande på stigen, och hennes kvidanden tystnat, släpade han henne i benen några meter och lade henne bakom ett utbus. Flickan låg med ansiktet mot marken och händerna sträckta framför sig. På hennes rygg lade Eriksson upp handkarna och handväskan och rusade ifrån platsen. Mordvapnet kastade han i ån nedanför brottsplatsen och skyndade hem till det rum han hyrde hos en familj vid Bergmästaregatan 3. Hans skjorta hade blivit nedblodad under knivskärningen, och han bytte därför och tog på sig en ren i bostaden och lämnade den blodiga skjortan kvar på rummet. Han begav sig sedan till järnvägsstationen, löste biljetten till Krylbo och reste med ett tåg, som avgår från Sala kl. 21.56.

Erkände först inför sin moder.

I Krylbo tog han in på järnvägs-hotellet under falskt namn. På nyårsdagens morgon tog han ett tåg till Stockholm och fortsatte därefter ut till Skuru för att hälsa på

En bild från mordplatsen. Kryssen t. v. betecknar det ställe, där Margot Cederling stacks ned och kryssen t. h. den plats, där kroppen blev funnen.

sin mor och morfar. Inför modern erkände han, vad han gjort, och hon sade till honom att genast anmäla sig hos polisen. Han ringde även till Margot Cederlings hem, där han talade med hennes bror Bertil. Han frågade efter Margot, och hr Cederling svarade, att "det borde väl du veta bäst själv, hur det är".

Eriksson hade vid denna tidpunkt — enligt egen utsägo — ej fattat, att hans offer avlidit, enär han vid hans brådstörtade flykt från brottsplatsen ännu visade livstecken. Han hade därför blivit överraskad av Bertil Cederlings sorgbud och sade sig ha för avsikt att omedelbart gå till polisen.

"Konstapeln, ta hand om mej."

Spaningarna hade vid detta laget koncentrerats till Erikssons släktingar i Stockholm. Eriksson förekom dock polsen genom att själv gå upp till polishuset på Kungsholmen, där han gick direkt fram till vakten och sade: "Konstapeln, ta hand om mej. Det är jag, som har mördat Margot Cederling i Sala". Han underkastades genast förhör av mordkommissionens chef, kommissarie Clas Larsson. Eriksson erkände utan omsvep sitt dåd. Han påstod sig ha fått en plötslig ångivelse att stöka kniven i flickan. Kniven hade han tagit med sig för att skrämma sin fästmö. Då Eriksson anmälde sig hos polisen var klockan omkring 16, och knappa 19 timmar hade således förflutit sedan brottets begående.

Det utlöste en allmän lättnad,

varit tal om från hennes sida, tvärtom gjorde hon intryck av att ha uppfostrats med respekt för moraliska värden. Närmast sörjande stå föräldrarna, konstnären Edv. Cederling och hans maka, samt brodern Bertil, bosatt i Enköping. Fadern har ofta förevigat Margot i sina tavlor med ett resultat, som vunnit stort erkännande. I sorgen deltar också grannar och en stor vänskrets till den glada och alltid vänliga flickan.

Mördaren oberörd vid förhören.

Vid det första polisförhöret i Stockholm verkade Lars Eriksson tämligen oberörd, då han klart och redigt berättade om sina förhållanden. Även stadsfiskal Hellsten vittsordar, att Eriksson uppträder lugnt vid förhören på polisstationen. Han har inte uttalat någon ånger över sitt dåd men återkommer ofta till, att han var mycket fäst vid Margot, och att han hyser medömkan med de lidanden han försakat de anhöriga. "Vad det blir av mig själv gör detsamma nu", har han yttrat.

Eriksson är bördig från Stockholm. Han har uppfostrats på ett barnhem och kom därifrån till skräddarmäst. Martin Blomqvist, Vilsbygatan 12 i Sala år 1941. Där har han arbetat sedan dess med avbrott för värnpliktstjänstgöring. Av arbetsgivaren beskrives han som duktig i sitt yrke men ojämn till humöret. Han har ibland uppträtt något underligt men aldrig tidigare visat några brottsliga anlag. Det bes-

att nyårsnattens blodiga drama så snabbt kunde uppkäras. Redan då Sala Allehandas medarbetare på nyårsdagens förmiddag besökte mordplatsen, voro grannarna och de, som närmare kände till bekantskapen mellan Margot Cederling och Lars Eriksson, på det klara med, vem som var gärningsmannen.

Det var fru Gerda Adolfsson, granne till Cederlings, som gjorde det hemska fyndet utanför uthuset på nyårsdagen. Hon var vid halv 10-tiden på morgonen på väg till källaren. På gångstegen upptäckte hon flera stora blodfläckar, och när hon kastade en blick bakom uthuset, fick hon syn på den blodiga och illa illtygade kroppen. Fru Adolfsson sprang genast upp i boningshuset och hämtade sin man, diamantborraren Gösta Herman Adolfsson, samsonen, typograf Hans Adolfsson. Den senare fullgjorde det svåra uppdraget att underrätta Margot Cederlings föräldrar om fyndet. Fru Cederlings första ord vid den sorgliga anblicken var "Det är Lasse som ställt till det här". Polis och läkare tillkallades omedelbart, och den första undersökningen gav vid handen, att flickan varit utsatt för svåra knivhugg. Misstankarna riktades mot fästmannen, så mycket mera som han tidigare hotat flickan till livet, om hon skulle göra allvar av sina planer att bryta bekantskapen med honom. Misstankarna mognade till nära nog visshet, sedan det visat sig att Eriksson försvunnit från staden.

Flicka hörde offrets skrik.

En väninna till den mördade, Ingrid Sköllermark, hade mordkvällen besökt det Cederlingska hemmet. När hon gick hem vid 22-tiden hade hon tyckt sig höra skrik från trädgården vid Nybygget. Efter hemkomsten ringde hon upp fru Cederling och berättade om skriket — fröken Sköllermark kände till oenigheten mellan sin väninna och Lars Eriksson och trodde sig ha hört, att det var Margot, som skrikit. Fru Cederling blev vid underrättelsen orolig för dottern, och två gånger under nattens lopp sökte hon efter Margot i staden, bl. a. på Lars Erikssons rum vid Bergmästaregatan.

Margot Cederling känd som en duktig och rättskaffens flicka.

Den 16-åriga Sala-flicka, som så ohyggligt mötte sitt öde några timmar före årsskiftet, får ett ljus eftermäle från alla, som kände henne. Hon har sedan två år varit anställd som biträde i Knut Fristedts herrekipering vid Rådhusgatan, och arbetsgivaren understryker, att Margot var duktig i affären och en god-

sat några brottsliga anlag. Det besittiska mordet, som av allt att döma haft omotiverad svartsjuka som bakgrund, pekar hän mot sinnesajufödom hos gärningsmannen. I detta sammanhang kan återges ett yttrande, som han fällt till en Salayngling, som på nyårsaftonen kom med skridskorna i hand efter att ha åkt skridsko på Mellandammen. Ynglingarna träffades på gatan och började tala om skridskodkning. Lars Eriksson hade då yttrat ungefär följande "Jag kan inte åka skridsko nu, sedan jag fått den här maran över mig".

Liket obduceras på onsdagen.

Docent Erik Karlmark, Stockholm, besöker på onsdagen Sala för att obducera Margot Cederlings döda kropp. Bland annat gäller det att få fastslaget, huruvida flickan allidit av knivhuggen, eller om hon dött senare på natten till följd av vinterkyllan — kroppen låg som bekant under bar himmel i tolv timmar. Då hon anträffades, var kappan och klänningen uppdragna över kroppen, vilket troligen skett, då hon släpades bakom uthuset.

Eriksson har tillfrågats, om han våldfört sig på sitt offer i samband med ildådet men han förnekar, bestämt detta. "Jag var alldeles för kär i henne för att kunna göra något sådant", lyder hans kommentar.

Häktningsorder kommer att utfärdas någon av de närmaste dagarna, och Eriksson skall rannsakas inför Sala rådhusrätt. Om stadsfiskal Hellsten eller landsfogde Stiernström skall fungera som åklagare, är ännu ej bestämt.

Docenten Karlmark gjorde i sällskap med stadsfiskal Hellsten och överkonstapel S. G. Nilsson ett kort besök på brottsplatsen strax före kl. 11 på onsdagen. Därefter begåvo de sig till Sala lasarett för att obducera liket.

Mördaren vallad på brottsplatsen.

**Anmälde sig själv hos polisen,
verkar oberörd under förhören**

**Margot Cederlings baneman möttes av folkhop i Sala. — Bytte blodig skjorta, innan han flydde från staden på nyårsnatten.
Kastade kniven i ån efter dådet.**

16-åriga Sala-flickan Margot Cederlings mördare, 22-åriga skrädderarbetsaren Lars Eriksson, sitter nu i säker förvar på polisstationen i Sala, dit han fördes omedelbart efter att ha anlänt med Stockholms-tåget kl. 13,37 på torsdagen i sällskap med två handfasta kriminallmän.

Ryklet om att förövaren av det bestialiska mordet vid Nybygget utanför Sala på nyårsnatten skulle återföras till staden för att vallas på brottsplatsen spred sig som en löpeld på torsdagen, och en litet hop skådelystna hade mött upp till tåget. Eriksson fördes dock bakvägen runt stationshuset, och placerades i en bil på Väsbygatan för vidare befordring till polisstationen. Det intresset man fick av honom underströk knappast det faktum, att man hade en kallblodig knivskärare framför sig. Han var klädd i vid brun ulster, och en broddskygg hatt och förde närmast ordet "svingsjätt" i tankarna. Man tillade förvånat på uppståndelsen krög sin person och föreföll snarast omklädd av uppriktsschubben.

Kastade kniven i ån efter fullbordat dåd.

Stadsfiskal T. Hellsten höll redan på torsdagmiddagen ett förberodande förhör med Eriksson i dennes cell, vareid dunklet kring, vad Eriksson haft för sig efter mordet klarades. Vallningen i trädgården vid Nybygget fick dock anses på grund av att mycket folk samlats vid Nybygget.

Tillspunkten för mordet har tidigare uppskattats till kl. 23—24 på ny-

Forts. åttonde sid. spalt 2.

Lars Eriksson anländer till Sala för rannsaking eskorterad av kriminallmän från Stockholm.

Mördaren och hans offer: 16-åriga Sala-flickan Margot Cederling och hennes baneman, skrädderarbetsaren Lars August Eriksson.

57 1945-01-05

Lars Eriksson stal pengar av sitt offer efter dådet

Ämnade försvinna "uppåt Norrland". — Landsfogden
blir åklagare. — Mördaren häktas i dag.

Överkonstapel S. G. Nilsson, Sala, vallar den unge mördaren Lars Eriksson på brottsplatsen vid Nybygget.

0—0—0—0—0—0—0—0—0—0—0

LARS ERIKSSON....

Forts. fr. sid. 1. 0—0—0—0

i bäcken, började de närboende att söka efter vapnet. En ung plåtslagare, Erik Ekstrand, upptäckte plötsligt kniven, som blänkta mot sandbotten i det grunda vattendraget. Den låg tre meter vid sidan om en spång, över vilken mördaren tagit vägen vid sin brådstörtade flykt på nyårskvällen. Ekstrand ropade till sig sjukvårdaren Mauritz Rimskog, som arbetade på sin tomt i närheten. Hr Rimskog var på det klara med, att polisen helst ville ta hand om kniven själv och gick därför upp till familjen Cederling för att underrätta polisen. En konstapel kom ut och tog hand om fyndet, som hämtades upp av en 12-årig pojke Bernt Pettersson, vilken vadade ut i bäcken. Kniven var av s. k. finntyp med kraftigt blad.

Eriksson vallad på brottsplatsen.

En kort stund efter knivfyndet anlände överkonstapel S. G. Nilsson med den unge mördaren för att valla honom på brottsplatsen. Lars Eriksson föreföll inte nämnvärt berörd av att återse platsen för sitt ruskiga dåd. Han talade lugnt och vitsordade det händelseförlopp, som förut relaterats. Vid den stora blodfläcken på gång-

stigen hade han stuckit ned sin fästmö, och därpå släpat kroppen bakom uthuset. Flickans bror, som kände Eriksson ganska väl, var närvarande vid vallningen, men Eriksson gjorde ingen min av igenkännande. Vallningen tog mindre än 10 min. i anspråk, varefter polisbilen for in till staden med den anhållne igen. Endast några få åskådare bevittnade det hela på behörigt avstånd.

Obduktionen slutförd.

Docenten Karlmark obducerade liket på Sala lasarett på onsdagsförmiddagen i närvaro av stadsfiskal Hellsten. Obduktionen var över på ett par timmar. Knivhuggen konstaterades men om Margot Cederling avlidit av dessa, eller om nattkölden förkortat hennes lidanden kommer inte att framgå förrän i det slutliga obduktionsprotokollet. Likdelar ha insänts till Statens kriminaltekniska anstalt för ytterligare undersökning.

Landsfogden åklagare.

Det har nu bestämts att landsfogde Märten Stiernström skall uppträda som åklagare i mordmålet, som handlägges av Sala rådhusrätt.

Eriksson lugn inför rätten, rannsaking i Sala på måndagen.

Ansvar yrkas för bl. a. mord och rån.

Eriksson berättar utan rörelse om sina förehavanden även på mordkvällen. — Sinnesundersökning beslutad.

Margot Cederlings bane-
man, 22-åriga skrädderi-
arb. Lars Eriksson, rannsakades på
måndagen inför Sala rådhus-
rätt. Rättens ordförande var
borgmästare Ivar Hedman;
som åklagare uppträdde
landsfogde Märten Stiern-
ström, och till den häktades
rättegångsbiträde hade för-
ordnats adv. G. Serrander,
Sala. Detta mordmål är det
första, som handlagts av Sala
rådhusrätt under den nuva-
rande borgmästarens 25-åriga
tjänstetid i Sala.

Rättegången hade framflyttats
till kl. halv 10 — i vanliga fall
sammanträder rådhusrätten kl. 10
— varför den befarade invasionen
av sensationslystna kunde undvi-
kas. Ganska mycket folk hade
dock kommit tillstädes, men en-
dast så många som kunde få plats
på åhörarbänkarna släpptes in i
sessionsalen. Pressen var fabrikt
representerad, och en huvudstads-
tidning hade utsända medarbetare.
Även Margot Cederlings närmaste
anhöriga var närvarande.

Eriksson fördes in iklädd sina ci-
vila kläder. Han verkade väl fat-
tad och svarade lugnt och tydligt
på domarens frågor. Han talar ut-

Från dagens rannsaking: Lars Eriksson inför sin domare, borgmästare
Ivar Hedman.

präglad stockholmsdialekt. Rätte-
gången inleddes med, att åkl. fram-
ställde sina ansvaryrkanden, vilka
gingo ut på i första hand mord, i
andra hand rån, grov stöld och för-
brytelse mot hotellstadgan. E. er-
kände utan förbehåll det som lades
honom till last.

Modern hotade E. ibland med kniv.

Därefter genomgick den häkta-
des levnadsomständigheter. E. vits-
ordade alla uppgifter lugnt och re-
digt. Han anförde bl. a., att han
hos sina morföräldrar blivit uppfostrad.

Forts. på sista sidan, spalt 3.

20

Gammal salamålning hittad Från soptippen till museum

Till vänster om kungen statsminister Ernst Trygger, till höger landshövding Walter Murray och vagnmakare C. A. Westerberg. Framför tribunen posterar försäljare Ake Hedberg och kamrer Gösta Magnusson, iförda studentmössor. Till höger om tribunen återfinns stadens styresmän m.fl., från vänster borgmästare Ivar Hedman, apotekare Anton Ljungberg, rådmän Emil Ekblom, rektor Albert Andersson, direktör Pehr Pehrsson, typograf David Lönngren, direktör K. A. Andersson, apotekare Gustaf Roberg, biskop Einar Billing, förvaltare C. A. Trygg, kontraktsprost Martin Magneli och häradsövding Anton Wetterling m.fl.

En oljemålning från Salas 300-årsjubileum 1924 kom här-ömdagen tillrätta efter att ha varit försvunnen i ett tjugotal år. Tavlan föreställer jubileumsutställningens högtidliga öppnande på Stora torget. Den glömdes på 1940-talet kvar på en vind när konstnären, Edvard Cederling, flyttade till annan bostad. I samband med vindaröjning i en helt annan fastighet kom tavlan fram igen på måndagen. Den får nu en plats på Väsby kungsgård.

Målningen har en gång under de tjugo åren varit ytterst nära att försvinna. Den befann sig på soptippen när den blev räddad.

Den som flyttade in i den cederlingska lägenheten efter konstnären tycks ha skickat iväg den till soptippen. Där fick en annan salåbo av en händelse syn på konstverket och räddade det från förintelse.

Men konstverkets öde tycktes bli att ligga hopprullat på en vind. Den nye ägaren hade inte plats för målningen i sin lägenhet och placerade den i en låda under takåsen. Sedan föll den honom ur minnet. Men på måndagen ökade den upp igen, när mannen skulle flytta.

Direktör Gösta Collander, vars intresse för salahistoria ju är välkänt, erbjöds att komma och titta på verket. Han gjorde raskt affär.

— Tavlan är signerad "Edvard Andersson 1924" och jag förstod inte genast vem som var mannen

bakom verket. På tisdagsmorgonen tog jag emellertid kontakt med Cederling, som bekräftade att han på den tiden hette Andersson. Han hade många gånger funderat över tavlan öde och hade ingen aning om vart den tagit vägen, men erbjöd sig att försöka leta reda på den åt mig, berättar dir. Collander. Han blev glatt överraskad när jag berättade att jag redan hittat den.

Målningen föreställer det hög-

tidliga öppnandet av hantverks- och industriutställningen med anledning av stadens 300-årsdag. Hederstribunen, med kung Gustav V, i centrum, var placerad framför rådhuset och den nu nedbrutna apoteksfastigheten.

Så snart inramningen av målningen är klar kommer den att placeras på Väsby kungsgård som ett värdefullt komplement till det fotografiska material man har bevarat från det gamla Sala.

Utställning på stadshotellet.

I torsdags öppnade Sala-målaren Edvard Cederling på Stadshotellet sin femte utställning, som omfattar 50-talet dukar. Cederling torde vid det här laget vara känd för de flesta salabor. Sin första utställning hade han 1928 och denna följdes av andra 1932, 1937 och senast 1944, då tillsammans med John Sköld. De jämförelsevis långa intervallerna får man se mot bakgrunden av, att hr Cederling tidigare endast haft måleriet, som en bisysselsättning. Nu har emellerid målningen blivit det primära. En hel del av de dukar, som nu fångar uppmärksamheten är av äldre datum och har figurerat på de tidigare utställningarna.

Man kan beträffande Cederling inte tala om någon utpräglad stil, men hans tavlor röjer ett sinne för realiteter och en ambition, som man får hålla honom räkning för. Mest kommer hans talanger till sin rätt i en rad stilleben, där hans finmåleri stundtals firar triumfer.

Av landskapsmotiven, som till största delen är hämtade från Sala, fångar ett par från gruvan och Tidsbrottet genast intresset, däremot är en del tavlor från stadsparken och Sala sockens kyrka mindre lyckade — färgerna har blivit en smula kalla och opersonliga, och röjer ibland rent av disharmoni.

"Margot vid pianot" hör till de bästa dukarna och är en välnyanserad komposition som onekligen sprider värme. Den är i privat ägo.

Utställningen är öppen t. o. m. torsdag, vardagar kl. 10—20 och söndag 13—18 och 19—21.

A. J.

KONST

Edv. Cederling utställer.

På fredagen öppnade hr Edvard Cederling en utställning av oljemålningar på Stadshotellet. Utställningen, som kommer att pågå t. o. m. den 5 dec. omfattar jämnt 50 dukar, de flesta från de senaste åren, men även en del saker från tidigare perioder, en del av dem har också tidigare visats för allmänheten. När målaren lyckas som bäst märker man tydligt att han gått till sitt verk med ärligt uppsåt, men produktionen är utan tvekan mycket ojämn. En av de bästa sakerna är "Norrbyslätten" med fint avstämda valörer och god bildkomposition. Stockholmsgatan är också en lyckad sak. Båda dessa hör till hr Cederlings tidigare måleri. Överhuvudtaget är Cederling bäst, när han håller sig till mera ljusstämda saker, som de ovan nämnda samt t. ex. "Fågelburen" och "Eeplanaden".

J a n.

Sala Posten
29/11 1946

Sala Allehanda

30/11 1946

KONST

Salakonstnär utställer.

Salabon Edvard Cederling börjar regelbundet återkomma som konstutställare och just nu pågår en utställning på Stadshotellet. Cederling har haft utställningar fem gånger tidigare i Sala och detta skulle alltså vara den sjätte. Den närmast föregående utställningen ägde rum 1946 och de 53 tavlor som nu visas har till största delen blivit till under de senaste två åren. Cederling vistades i somras i Strängnäs där han deltog i en konstkurs och flera motiv har blivit hämtade från den lilla biskopsstaden. Det finns givetvis även många tavlor med salamotiv och här har konstnären med förkärlek målat motiv med utsikten genom ett fönster. Av dessa lägger man speciellt märke till den betagande tavla, som blivit kallad "I lampljuset". Konstnären har här fångat några promenerande ungdomar i hörnet av Ringgatan—Esplanaden och över det hela sprider gatlampan sitt trolska sken. Ett par äldre byggnader vid Trädgårdsgatan har stått "modell" för ett annat verk och även här har Cederling lyckats förträffligt. Tre tavlor med motiv från Olov Jons damm drar uppmärksamheten till sig och det samma kan sägas om en interiör från Sala stads kyrka. Men hr Cederling är mångsidig och man finner bland de utställda tavlorna även en del stilleben och modellstudier. Bland de förstnämnda måste man framhålla "Azalea på stol", som är verkligt skicklig gjord. Bland porträtten märks ett självporträtt samt ett porträtt av konstnärens hustru.

Sammanfattningsvis kan sägas att den utställande salakonstnären, som numera helt ägnar sig åt målandet, är värd all uppmärksamhet från den egna bygdens innevånare. Utställningen pågår t. o. m. söndag.

S i g g e.

Salakonstnären Edvard Cederling

har för närvarande utställning på stadshotellet i Sala. I det 50-tal dukar kollektionen omfattar är salamotiven i majoritet, och konstnären har med sitt lättillgängliga manér ibland med nästan fotografisk precision återgivit en rad intressanta avsnitt ur såväl gatubilden som omgivningarna. Bland gatumotiven är hans Kungsgatan och Borgmästaregatan av mycket god klass, och Olov-Jons motiven skäms icke heller för sig. En serie idylliska strängnäs-motiv berättar om ett nytt utvecklings-skede i hans konstnärskap. Blommor o. stilleben har alltid hört till hr Cederlings favoritobjekt, och även denna gång prunkar några trivsamma blomsterkvastar på väggarna. Nytt för året är några nakenstudier bland vilka "Liggande modell" fått mycket gott betyg. En exteriör i lampljus och en interiör "Vid läslampan" hör till exposéns toppunkter. Konstnären har även med gott resultat åstadkommit några porträtt.

Västmanlands
Folkblad 30/3 1948

KONST

PÅ EDV. CEDERLINGS KONSTUTSTÄLLNING

har följande tavlor sålts: Knekt-schaktet, Från gruvan, Tistbrottet, Vår, Från Olov Jons damm, Norrby-slätten, Vinter, Flicka som läser, Interiör, Motiv från Strängnäs, Modell-studie, Liggande modell, Stilleben, Äpplen och vindruvor, Vårblommor, Astrar, Blommor i fönstret, Mosippor Mosippor och penseér.

Utställningen har besökts av cirka 600 personer.

Sala Posten
31/3 1948

Sala Posten 5/4 1948

SALA ALLEHANDA ONSDAGEN DEN 31 MARS 1948.

Cederlingutställningen.

EDV. CEDERLING: Motiv från Knechtschaktet vid Sala gruva.

Salakonstnären Edv. Cederling öppnade på lördagen sin utställning på stadshotellet och visade denna gång ett 50-tal dukar, ny produktion nära nog hundra procentigt. Han har utsträckt motivvalet sedan sist vi såg honom, 1946. Kända salavyer är fortfarande dominant men en rad idyller från Strängnäs intar också en framträdande plats. Cederling vistades förra sommaren i Strängnäs och det är alldeles tydligt att han varit särdeles väl disponerad denna tid och att han utvecklats i positiv riktning sedan han en tid vistats på målarskolan där. I "Gymnasiegränd" får man en uppfattning om vad Cederling kan när han är som bäst. Här har han lyckats alldeles förträffligt med färgerna som är diskreta och lugna och fortsätter han på den bana han här sla-

git in på måste han gå mot vidare framgångar.

En nyhet är också porträttstudierna. Tidigare har Cederling inte sysslat med porträttmålning men vad han här visar i den vägen är ägnat att inge förtroende.

Man kan efter att ha sett denna utställning konstatera att Cederling inte är någon fullgängen konstnär, men att han sedan 1946 gjort framsteg — stora framsteg förresten — och att han kanske håller på att finna en stil, som han visserligen inte är ensam om, men som gör hans konstnärliga produktion homogen, konstnärligt mer högtstående o. som direkt följd därav njutbarare.

Utställningen är öppen t. o. m. söndagen 4 april vardagar mellan kl. 10—20 och söndag mellan 13—18 och 19—21.

A. J.

Brev från Bornholm.

Avestakonstnären Lasse Wuorinen, som i sällskap med Sala-kollegan Edvard Cederling, gästspelar på Bornholm, har låtit höra av sig med några reseglimtar

BORNHOLM i juni.

Tiden har flugit sedan jag för några veckor sedan startade resan till Bornholm med min Sala-kollega, Edvard Cederling. I Krylbo slog vi våra påsar ihop för en okänd tid framåt. För min målände kollega var det första resan till Danmark, för mig den åttonde.

Tågresan Krylbo—Malmö är mycket tråkig om man inte åker i sovkupe. Men vi klarade oss utan att vara alltför trötta till Malmö, varifrån vi fortsatte med färjan till Kongens By.

I Köpenhamn blev vi fem dagar för att bese utställningar och muséer. En ganska intressant sådan hade man tillfälle att se på "statens museum för konst". Fransmannen A. Dunoyer de Segonzac utställde i flera av muséets salar. Man hade tillfälle att bese såväl hans grafik som hans målerier. De förstnämnda tycktes mig mycket starka, medan hans måleri saknade den styrka i koloriten som jag själv är på jakt efter.

Så hann jag lagom till Storm Pedersens minnesutställning på "den frie" innan den blev stängd. Det är väl ingen utställning som medfört sådan succé med undantag av Wien-utställningen. S.-P. kan man ju säga var i likhet med Albert Engström en hela folkets konstfavorit. Han var inte en konstnär i vanlig bemärkelse som målade landskap och porträtt utvändigt. Han tolkade mest med sitt ritstift det som bodde inne i människan — på ett sådan realistiskt — mest humoristiskt — sätt så vardagen, huru tung och mödosam den än var, kunde bli lätt och möjlig. Hans teckningar åtföljdes vanligtvis av sådana repliker som bildade pricken över i-et. Den typiska danska folkhumorn var uttryckt på mångfaldiga sätt.

Sedan vi sett och hört så mycket som vi orkade med löste vi biljett till en av Bornholmsbåtarna. Hammershus hette den. En stor och fin båt. Cederling fick en dejlig hyttplats och jag fick dela bank ner i salongen med en massa skolpojkar som var på utflykt i österled.

Kl. 7,00 följande morgon ankom ångaren till Rønne. Det är liksom huvudstaden på ön med sina 12,000 invånare. Här är sätet för öns övriga administration. Så liten som staden är så har den ej mindre än 180 gator — en följd av den glesa bebyggelsen i envåningshusen. Den har anor ända från år 1149. Vid bombardemangen 1945 led staden stor skada men är åter under restaurering. Sverige har givit denna plats 250 trähus.

Då man närmar sig denna stad från sjösidan har man framför sig en av Danmarks största provinshamnar, innanför sina två stora vågbrytare, täckande en areal om 33 har. Den stora kolkranen, Silopackhuset och ångcentralen o. s. v. pekar på moderna tendenser. 7 timmar efter avgången från Köpenhamn är båten vid kajen och sedan är det bara att stiga i land på skandinaviska Rivieran.

Närmaste timmen sitter vi redan på det smalspåriga tåget till öns östkust, där Cederling och jag skall ha "högkvarteret" i en fiskarby med namnet Tejn.

Under de första dagarna vi målade i och kring fiskarbyn Tejn fick vi, i den mån tiden medgav, tillfälle att studera de tacksamma folktyperna.

Den första morgonen — liksom de följande — voro vi tidigt på benen efter att ha väckts av vågornas dån mot de uråldriga mossgröna klipporna hundra meter nedanför huset vi bodde i. Med skissblocket under armen begav vi oss till fiskeläget, där på grund av den hårda stormen samtliga fiskebåtar sökt sig i hamn. Innanför vågbrytaren lågo de vita farkosterna stilla gungande i solskenet i väntan på nya färder till fiskeställen utanför polska kusten.

Medan jag tecknade kom någon av de mest nyfikna fram för att få en titt och en liten pratstund. Bornholmarnas språk är något mitt emellan danskt och svenskt. De första svenska gott, men deras eget är ganska svårt att begripa. De äro rejäla och sympatiska, pratsamma och glada. Jag fick höra att det bor omkring 50,000 personer på Bornholm, en siffra som fördubblas då turistströmmen sätter in. Turisterna är en givande guldgruva för infödingarna och "inkräkterna" mottas därför med öppna armar.

En av de närmaste dagarna blev Sala-konstnären Cederling och jag inbjudna till en biltur på ön. Om det finns lust att göra sällskap, så varsågod och "kliv" i den gamla Forden.

Först styr vi kosan till Öster-Lars och besöker här främst

den gamla runkyrkan, en av de äldsta i Skandinavien. Den är från 1100-talet. Gamla vackra kalkmålningar fyller rundvägen. Man grips av konstnärens djärvhet då han i ett avsnitt skildrar yttersta domen. I mitten av bilden ses ängeln med det tudelade svärdet dirigerande människomassan antingen till död eller liv. Den realistiska och uppriktiga synen på samhället kommer tydligt fram då konstnären planerar en skara höga präster och konungar i hoppen, som med förfäran störtar mot vilddjurets eldsprutande gap, en skildring som gjorde att han kom i onåd hos de myndiga herrarna. Hans arbeten övermålad, och själv fick han en för tidig död. Men nu när århundradenas tand tårt bort kalkbeläggningen har konstnärens arbete åter kommit i dagen och vittnar än mäktigare om kampen mellan de höga och låga, påvekyrkan och folket.

Vi kör vidare genom värfagra nejder, närma oss mittpunkten av ön, Almindingen, och bestiger ett utsiktstorn, som är byggt till minne av Kong Frederik VII:s besök 1851. Utsikten är hänförande. Endast norra udden med Hammarshus fästningsruiner skymmes av grönskande bokskogar. Bondgårdarna ser ut som vita pärlor på de vågröna fälten, havets långa dyningar brusa svagt mot västkustens klippor.

Härifrån styrdes kosan söderut till Due odde. Några hundra meter från Granpaviljongens fyr har man en känsla som om man befann sig i ett solbelyst, snöbelagt fjälllandskap. Bländvita sanddyner efter stränderna så långt ögat når. Några tiotal me-

ter från stranden samlas sandmassorna till höga kammar. Enda växtligheten är ljungris som lyser zinoberrött och små knottiga dvärgbjörkar i violett. Platsen inbjuder till ro och vila.

Nu rullar den gamla Forden efter ostkusten. Vi passera Snogebäck och kör därifrån aldeles efter vattenlinjen. Stranden är jämn och fin, den bästa tänkbara körbanan. Så kör vi flera kilometer omgivna av ett Floridalandskap tills vi närma oss Neksö, en plats andra småstäder lik fast näst största staden på ön. Vi ger oss tid till en kafferast och under tiden forskar jag litet i stadens historia, och finner att staden har genomlevat många tragiska episoder. År 1510 blev den nedbränd och skövlad av lübeckarna, 135 år senare hemsöktes och utplundrades den av svenskarna under Wrangels tid. Strax utanför finns ännu skansverk, åntagligen anlagda under sjuårskrigen 1563—70. En gammal hällristning kallas "Fandens Kegelbane".

Sista beröringen med kriget hade Neksö under de ryska bombardemangen i maj 1945, då den blev illa åtgången. Sverige har till Neksö skänkt 75 trähus, och återuppbyggnadsarbetet är nu i full gång. I sammanhanget kan nämnas att bombardemangen mot Neksö och Rönne krävde tillsammans tio människoliv — en förvånansvärt liten siffra om man tänker på de oerhörda materiella förlusterna. I Rönne inträffade de flesta dödsoffren, t. o. m. i en enda familj. Husfadern hade kommit hem från Sverige, där han illegalt utbildats till kapten för öns försvar. Då han satt samman med familjen och åt välkomstmiddag kom

maskinerna och bomberna. Hela huset ödelades, endast en liten son undkom med livet!

På hemvägen passerade vi Svaneke, också en underbart vacker plats vid Bornholms östligaste udde. Husen förekomma på terrassformiga avsatser, och då man står på krönet, har man ett intressant fågelperspektiv över de många tegeltaken som lyser i en massa röda färger i aftonsolen.

Lasse Wuorinen.

BORNHOLMS- glimtar.

Konstnären Lasse Wuorinen fortsätter här sina glimtar från Bornholm:

Sista platsen vi besökte var Gudhem. Denna stad med sina 1,000 invånare är en mäktig knutpunkt för turistlivet och säkert den vackraste — sett med konstnärsöga. Då vi från den högst belägna stadsdelen med bilen rusade genom de smala krokiga gatorna 47 meter ned mot hamnen värkte det i mellangärdet, ej på grund av den ursinniga fart som den gamla Forden lyckades uppnå i utförsbacken utan av den underbart vackra omgivningen. Det blir säkert lättare att förklara det med färg och pensel. Om någon av läsarna har en aning fantasi kan ni säkert i någon mån föreställa er vad man upplevde... Små näpna hus... (ej standardiserade)... i alla tänkbara färger... blommande, doftande trädgårdar... Fond och tak i detta paradiset smalt samman i smaragdgrönt och kobolt. Hoppas i slutet av september i Avesta kunna visa någon sak från denna färgernas eldorado. Cederling får tillfredsställa Sala-bornorna med sina intryck.

Efter en halv timme voro vi återigen i Tejn. Vi hade då färdats 130 km. — något av det vackraste mest koncentrerade landskap jag sett i Skandinavien. Men så har jag också fört läsaren efter den vägsträcka som kallas för Skandinaviens och nordens Riviera...

De följande veckorna förlade vi vårt högkvarter till det vackra Guhjem. Därifrån gjorde vi utflykter med dukar och färger och allt som därtill hör till omgivningarna. Det var bara för litet tid för att närmare kunna fördjupa sig i de härliga motiven. Att det verkligen är en måleriskt givande plats förstår man också därav att så framstående konstnärer som Oluf Höst, Mogens Hertz och Höm bosatt sig här. Var på middag hos den förstnämnda tillsammans med några andra konstnärer och fick då tillfälle att se den kände danske målarens ateljéer med en rad dukar under arbete. Han är ju genom sina arbeten välkänd för konstlärarna, varför det ej tarvas någon presentation. Jag vill bara nämna att Oluf Höst är en typ för sig själv. Han odlar en utsökt finkänslig kolorism, en kontrast till vår ståltrådkantade konsttid. Höst var god vän med Isaksson och berättade många historier om honom.

En av de första dagarna gjorde vi en tur med den trevliga motorbåten Ellen till Christiansö 18 km. öster om Bornholm — Danmarks yttersta förpost i öster. Det blev en solig och angenäm överresa. Efter framkomsten hade vi en frukostpaus och efter den drog var och en på strövtåg mellan de gamla murarna och borgarna. Jag för mig del gick på jakt efter ett par motiv.

Då jag en stund tog igen mig mellan de gamla vallarna där danskarnas förfäder århundraden förut under svett och möda arbetat för öns försvar, tänkte jag på hur olika livet kan te sig för olika generationer. Vad det möjligt att här, där det nu var så lugnt och fridfullt, förut hårda soldatstövlar klapprat fram över hållarna. Där nu det vågröna gräset spirade mellan stora bråstensblock ekade förr kanonskotten från fiendens bombardemang. Så sent som under 1808 års krig, då England förde krig mot Frankrike, besöktes ön av de förstnämnda, som tänkte på att göra en bas i sydöstersjön för ett billigt pris. Men därav blev intet. (Männe England redan då fruktade Ryssland?)

Samtidigt förde Sverige krig med Ryssland, under vilket Finland måste avträdas till den senare. När det gäller denna ö så hade Karl XI planer på att ockupera den, men Christian V fick nys om saken och anlade mäktiga försvarsanläggningar runt hela ön. Om det är riktigt så hörde jag vid ett tillfälle att Karl XV:s bror en gång var och hälsade på i Danmark. Vid en middag hade han yttrat att hans broder, konungen, var intresserad av Bornholm. Danskarna vädrade krig och sände en not till de ansvariga herrarna i Svea rike. Notens skapade förvirring och ingen visste hur man skulle besvara och av-

veckla den. Då åtog sig Karl XV att skriva till kungen av Danmark och avsände följande diplomatiska svar: " — — — Nästa gång Du dricker min broder August full så tager han Själland också..." Därmed avvecklades det hela.

Med huvudet fullt av historiska siffror och två skisser i olja sprang jag allt vad benen förmådde till den väntande båten. Snart låg ön med sina fästningar och minnen inbäddad i soldiset långt bakom oss.

Kåge Liefwendals konstskola

Gyllenhielmsgatan, Strängnäs.

SEPTEMBER 1949

KONST

Edvard Cederling

Salabön Edvard Cederling har på Stadshotellet ställt ut sina senaste konstverk och sammanlagt visar han 58 tavlor. Visningen pågår en vecka och för den genuine salafödde finns det mycket att beundra. Cederling är en skicklig landskapsmålare och har också lyckats förträffligt med sina landskap och gatubilder. Från Sala minns man gärna motivet "Drottninggatan". En del av de tavlor som nu visas var med på den utställning som konstnären hade i Sala 1948.

Under de två senaste åren har Edvard Cederling företagit resor till skilda delar av landet och det märks på färgvalet i till exempel en klippgrupp från Bornholm att resorna varit till god nytta och berikat färgsinnets. Han har dock en förkärlek till blått och rött och smyckar sina nakenmodeller alltför gärna i rosa. Stilleben är liksom landskapen Cederlings specialitet och bland de förstnämnda vill man gärna nämna Chrysantemum. Formen är strikt och naturlig och färgerna just så klara som endast en konstnär kan få dem.

Taviorna är, trots att utställningslokalen inte till fullo fyller alla anspråk, väl hängda och kommer bra till sin rätt. Av landskapen framträder "Våren" med en sällsynt skärpa och är harmoniskt lugn i färgvalet. Nakenstudierna står ännu inte bland de bättre saker som konstnären målat, men den stora allsidigheten i konstitövandet har dock betydelse i det fall att konstnären inte bör läsas fast i ett visst manér. Utställningen pågår till lördag 2 oktober och är att rekommendera.

L o k.

SA. 28/9-49
**Croquisklubben en handfull
 ambitiösa amatörmålare.**

Det finns, som de flesta väl känner till vid det här laget, en livligt verksam croquisklubb i Sala. De som inte tidigare känt till den hade ett mycket tillfälle att i våras vid en utställning, som arrangerades i HSB-lokalen, stifta bekantskap med såväl amatörmålarnas själva som resultatet av deras konstnärliga ambitioner. Och det föreföll som de flesta skulle ha blivit symmetriskt överraskade av vad som där visades. Expertis, som förresten hjälpte klubbens medlemmar att sörja bland konstverken till denna utställning, förklarade att det över lag visades en mycket god amatörmålareskara.

Det var med en viss nyfikenhet man tackade ja till en förfrågan att närvara vid en av klubbens sammankomster, t. o. m. den första för bildstämman, som hölls på

Forts. Se sid. spalt 2.

Från Croquisklubbens måndagsmöte, där man arbetade i tecken-grupper. På övre bilden fr. v. förordnades G. Söderqvist, fru Geeta Ringström, musikhandl. Henry Johansson och hr Kärra Bergman. På den nedre bilden fr. v. förordnades John Fredriksson, "modellen" konstnären Edv. Cederling, kontorist Folke Ostlund samt hr Bertil Andersson.

Forts. fr. sid. 1

CROQUISKLUBBEN

Forts. fr. sid. 1.

måndagskvällen med en tillställning av 10-talet medlemmar. Och det var naturligt ingen avsikt att man damp ned i utan en samling istället vi arbetade allvarligt o. sammanbitna klubbmedlemmar, som man till en början knappast vägrade tillstå i rädsla att bli betraktad som en sådan där obehärligt talträngd journalst. Det visade sig dock snabbt att klubbens allvar lät sig gå till en viss hastighet — ständigt ironiskt — skämt och att det inte alls var någon svårighet att komma till tals med damerna och herrarna i sällskapet. Tydligheten var endast diktad av den arbetarvän som präglade medlemmarna — åtminstone denna första höstkväll.

— Vi samlas så här — precis så här enkelt — en gång i veckan hemma hos någon av medlemmarna, sade en av deltagarna till Kärra Bergman, som på måndagskvällen hade nöjet se målar-entusiasterna i sitt hem. Under ett par tre timmar målades eller tecknades det ganska intensivt. Vi diskuterar gärna våra dukar o. smyckan och jag kan säga att detta knappast är någon förening för talbrukens beundran. Vi hjälper slögrikt tavlorna av varandra. Ett skämtsamt uttryckande av en tavla leder ofta till ett svar som: Tack, jag målar själv. Men vi byter mycket gärna tavlor med varandra. För det händer faktiskt att man kan bli förlust även i andra konstverk än sina egna, skämtar hr Bergman.

— Vi samlas till dessa målar- och teckningskvällen i första hand för att röra oss själva, säger musikhandlaren Henry Johansson, som också är mycket duktig amatörmålare och säkert har möjlighet att även i stor utsträckning glädja andra med sin konst. Vi målar utan tanke på att förtjuna pengar. Det är ingalunda meningen att amatörmålare et på något sätt skall konkurrera med yrkesmålariet och vi vill ingalunda i något avseende försöka ta upp konkurrensen med våra yrkesbröder.

UTSTÄLLNINGEN

som hölls i våras och blev en sådan publik framgång var alltså lite arrangerad i förhållningssyft-

le utan anordnad dels för att vi själva skulle ha ett bestämt mål att arbeta fram emot, dels därför att vi i någon mån ville vinna den stora allmänheten har trevligt det kan vara att ha en hobby som måling och vidare vilket resultat man kan uppnå av en annan fritidsysselsättning, trånad en annan av klubbens medlemmar i en kaffepaus, då tillhållna lösnade på allvar.

— Lokalfrågan är den ett problem för croquisklubben. Liksom för praktiskt taget varje annan sammansättning?

— Jag vet inte riktigt vad jag skall säga. Det är givet att det skulle vara roligt ha en ateljé, och då skulle vi även kunna ta emot flera intresserade än det flumant som klubben nu består utav, säger hr Bergman. Vi har ännu ingen reflekterat på att göra någon samhällsbyggande gärning och skriva någon slags offentlig frididsklub. Även om man gjort så på många andra håll. Är så länge håller vi oss nog till en blygsammare skala, där vi bara tar reda på vår egen fritid på ett som vi tycker förnuftigt sätt, om möjligt kan man till efterföljd.

Det var mot slutet av kriget,

Som klubben kom till. De flesta som då aföt sig samlade hade redan länge sysslat med måleri i en eller annan form och en del hade t. o. m. i någon utsträckning skolat. Någon fast organisation finns inte. Vi röder oss utan ordförande, sekreterare och kassa, låter det. Det gemensamma intresset håller oss så bra tillsammans ändå.

Förutom croquistekning sysslar man med olja-, pastell- och ackvarelmålning. Alla prövar på allt. Man befinner sig i ett ständigt sökande och har man funnit ett genast som fångar en särskilt och där man tycker att man kanske har vissa förutsättningar att lyckas, så fortsätter man med ett brinnande intresse i ett heligt sökande efter att släpa sig en bit. Men alla har kommit lite funnit sitt eget, påstår de åtminstone själva.

Anläggt för måling eller teckning har legat intresset hos de flesta. En del har känt med sig själva att de nog hade föredragit sig på att odla sin talang, medan andra först genom påverkan utifrån — t. o. m. en tekniskpåkärare har entusiastiskt en av klubbmedlemmarna — fått upp ögonen för vad de själva kan och vilket värde det ligger i att utöva en hobby som amatörmåleri. Inte minst viktigt är måleriets i sig självet att dess utövare får en vidgad blick och ett fördjupat intresse för konst i allmänhet.

Åke J.

Konstutställning på Statt.

Konstutställningarna kommer i tät följd i Sandviken och i morgon utställer på Stadshotellet konstnären Edvard Cederling. Utställningen pågår till nästa fredag.

Edvard Cederling har konstutställning på Stadshotellet i Sandviken och presenterar 50-talet oljemålningar. Konstnären är salabo och har veterligt inte haft utställningar tidigare i våra trakter. Intresset har varit livligt sedan vernissagen på lördagen och tavlor ha funnit köpare. Utställningen är på gott och ont. Till det förra hör väl avstämda motiv från kust och hav

Gefle Dagblad
 25/4 1950

Croquisklubben. Övre bilden: Gösta Södergren, Greta Ringström, Henry Johansson-Johag, Kåge Bergman.

Undre bilden: John Fredriksson, Edvard Cederling, Folke Östlund och Bertil Andersson. Foto Sven Norling

Konst

EDVARD CEDERLING

öppnar i dag en utställning på stadshotellet i Sala och visar denna gång ett 40-tal ojemålningar. Det är nu två år sedan Cederling sist trädde fram för hemmapublik. Han själv liksom hans konst är alltför välbekanta för salaborna för att de skulle behöva någon utförligare presentation. Alla vet att Edvard Cederling är en ärligt strävande man, i sitt måleri grundfast förankrad i naturalismen och konventionalismen. Hans många vänner och beundrare i denna stad får ett gott tillfälle att beskåda Sala ur flera synvinklar. Cederling har nämligen som oftast lagt stor vikt vid den stad som ligger honom varmast om hjärtat. Men förutom landskapsmotiv i rikt urval, några nakenstudier samt porträtt. Porträttmåleriet förefaller att ligga väl till för honom om man får döma efter bl. a. ett självporträtt och ett annat mansporträtt. Några Bornholm-motiv är om inte direkt nya så ändock uppfriskande inslag i den Cederlingska produktionen. Kyrkomålerierna har denna gång utökats med interörer från Kristina och Kila kyrkor.

Utställningen pågår t. o. m. Marie beb.-dag.

A. J.

Sala Allehanda
23/3 1951

KONST

Salakonstnären Edvard Cederling

kommer under den stundande helgen att ha utställning på Stadshotellet. Utställningen, som skall omfatta inemot 40-talet nummer, öppnas på lördag och pågår sedan till och med Marie bebådelsedag.

Sala Posten 21/3 - 51

KONST

SALAKONSTNÄR UTSTÄLLER I PÅSK.

Ett och ett halvt år är det sedan Sala-konstnären Edvard Cederling visade fram något av sin produktion inför hemmapubliken. Efter en så lång väntan råder utan tvekan en viss nyfikenhet bland de konstintresserade i staden — de har väntat på att få återknyta bekanskapen med Cederlings tavlor. Efter en förhandstitt på utställningen kan man också konstatera, att man inte behöver bli besviken. Bland de 40 dukarna finns det ingen som saknar förmåga att väcka intresset till liv. Däremot finns det många man har svårt att slita sig ifrån.

Vad Cederling här lyckats bäst med är, enligt signaturens mening, ett par motiv från Bornholm — ett kustmotiv och en stadsbild. De underbara färgerna, framkallade av ett förtrollande ljus, har fångats på ett ypperligt sätt. Bornholmsvistelsen, som inträffade för ett par år sedan, var tydligen inspirerande för konstnären, och han har nu planer på att söka sig dit en tid igen.

En hel del motiv från Sala-trakten har också Cederling lyckats utomordentligt med, och alldeles speciellt gäller detta en försommarstämning från trakten av Gruvan. Stilleben och blommor är något som synes intressera konstnären mycket, och även i den genren kan han presentera flera utomordentliga arbeten.

Ett par pampiga saker är interiörerna från Kristina och Kila kyrkor, och vidare upptar utställningen några porträtt, bl. a. ett självporträtt, ett par modeller m. m.

Utställningen är öppen i dag, påskafteon, kl. 11—21 samt övriga dagar till och med Marie bebådelsedag kl. 13—21.

—on.

Sala Posten

24/3 1951

Som en tavla.

Mel. :Där blåklinten blommar...

Om jag ej promenerar sitter jag och funderar
över att gamla Sala är trivsamt och skönt.
Jag tycker om att sitta här på en bänk och titta.
Dammen är sval och stadsparkens gräs lyser grönt
Det liknar en tavla, som CEDERLING målar
med samskolans vita mot dammarnas blå
och parkens rabatter de prunkar och prålar
i alla de färger hans pensel kan få.
Jag ungdomsstatyn kan dyrka, det paret är mycket sött
och där står Kristine kyrka i vitt och i rött.
Det liknar en tavla, som CEDERLING målar
i alla de färger hans pensel kan få.

Med några års försening fick vi en konstförening
som har sin plats att fylla på alla de sätt.
Kring våra avenyer finns det så många vyer
se bara doktor Källmarks markanta porträtt.
Han liknar en tavla, som CEDERLING målar
med kinderna skära mot tinningens grå.
Se Ramströms kran, hur den lyser och prålar
i lilaste lila och blåaste blått.
Men skönaste ibland de sköna är kanske fru Hildebeand.
Hon hör inte till de gröna men ändå ibland
Hon liknar en tavla, som CEDERLING målar
i alla de färger hans pensel kan få.

Se på den gröna färgen, täckande Bråsta-bergen.
Se på Jakop-Matts-kanalen med kvarnfallets brus.
Våra motiv är många, bara man kan dem fånga,
bredvid hotellträdgården "förargelsens hus".
Det liknar en tavla, som CEDERLING målar
i matta pasteller, en skön akvarell.
Och där på verandan man sitter och skrålar
i färger, som Gustaf Thorsell
Med fru Ringströms pensel
och franska import-palett
vi trollar ut ur vår ränsel
en färgrik balett
Det liknar en tavla som CEDERLING målar,
att välja motiv här i Sala är lätt.

Text: Bertil Nordström.

Ur Barnens-Dags-Revyn 1951.

SP 5.5-52

Ordförandeskifte i Sala konstförening

Häradsskrivare G. Alin nyvaldes i går. — "Ung skulptur" intressant utställning

Sala konstförening höll på söndagen årsmöte, varvid det blev orabyte på ordförandeposten. Rektor Gunnar Flodström, som lett föreningens arbete de senaste tre åren, hade avlagt sig omval och till hans efterträdare valdes nu häradsskrivare G. Alin, förut v. ordf. Efter årsmötet var det vernissage på vandringsutställningen "Ung skulptur", en intressant utställning, som demonstrerades av fil. lic. Lars Erik Åström, Stockholm.

Årsmötet hölls i Folkakolans samlingssal och det öppnades av föreningens ordförande, rektor Gunnar Flodström, som också valdes att leda

Häradsskrivare G. ALIN,
nyvald ordf. i Sala konstförening.

förhandlingarna. De olika berättelserna lades med godkännande till handlingarna. Kassan har balanserat på 2.896:09 kr.

Rektor Flodström hade avlagt sig omval i styrelsen och till hans efterträdare utsågs överlärare Fritz Ståhlberg. Övriga som var i tur att avgå omvaldes, nämligen doktor Lars Nordquist, musikhandlare Henry Johansson och stadsbibliotekarie Ulla Reutherborg. Kvarstående är häradsskrivare G. Alin, tjänsteman Folke Östlund, glasmästare C. G. Ahlgren och stadsträdgårdsm. J. E. Lantz. Till suppl. omvaldes herr Bertil Andersson, Ake Johansson och John Fredriksson. Likaså omvaldes revisorerna herr R. Johannesson och Gösta Södergren med hr E. Cederling som suppl.

Till ny ordf. efter rektor Flodström valdes enhälligt häradsskrivare G. Alin.

Föregående årsmötets beslut om

att styrelsen inom sig skall utse även kassaförvaltare konfirmerades av årsmötet. Arvodet till kassören o. intendenten fastställdes till 100 kr. vardera. Vidare beslöts att ingå till stadsfullmäktige med en begäran om anslag även för 1953.

Rektor Flodström uttalade ett tack för de tre år han fått stå i ledningen för föreningens arbete. Han tackade för ett gott samarbete och hoppades på god framgång i fortsättningen. Föreningens tack till rektor Flodström framfördes av häradsskrivare Alin, vilken betonade vilken utomordentlig kraft den avgående ordf. varit för föreningen. Vi vill betyga vår tacksamhet, och hoppas samtidigt att intresset för föreningen och dess verksamhet inte skall slappna, sade han, samt överlämnade en blomsterbukett som synligt bevis på den stora tacksamheten.

Omedelbart efter årsmötet höll styrelsen konstituerande sammanträde. Hr Alin valdes därvid även till föreningens sekreterare, v. ordf. blev dr Nordquist, kassör hr Folke Östlund. Till intendent valdes assistent Kåge Bergman och biträdande intendent blev hr Bertil Andersson.

Utställningen "Ung skulptur"

Öppnades av rektor Gunnar Flodström. I sitt öppningsanförande konstaterade han, att intresset för skulptur inte är så stort som för andra konstarter. Sala konstförening ser det dock som en angelägen uppgift att också bjuda på konst av denna kategori. Han slutade med en förhoppning om att utställningen skulle väcka stort intresse bland salaborna.

Att konstpubliken är mycket måleriintresserad men däremot inte har så mycket över för de plastiska konsterna, det var en sak som också fil. lic. Lars Erik Åström underströk i sitt anförande. Vad det beror på är inte så lätt att säga. Tavlorna är billigare och lättare att placera, än vad skulpturerna är, och det ansåg han vara en av orsakerna. Måleriet är också mera lättillgängligt och diskuterades därför mera.

Efter att ha talat något om skulptur i allmänhet övergick dr Åström till att demonstrera utställningen, som har bidrag av inte mindre än tio konstnärer. De flesta hör till den allra yngsta generationen skulptörer. På akademien har de gått ungefär samtidigt och de håller ihop som goda vänner och kamrater, men det är ändå stor skillnad på dem. Alla har de sin stil — ja, samma konstnär har också flera stilar. De vill inte låsa fast sig, utan söker.

Den konstnär som tal. särskilt stannade inför var Arne Jones, som är representerad på utställningen med ett flertal saker. I ett par porträtt visar han sin skicklighet på det området. Där finns något av karikatyr, men det går inte till överdrift. Ett par abstrakta saker har han ock-

sa, och visar där prov på en djärv konstruktion. Martin Holmgren heter en ung konstnär som tagit fasta på den mjuka rytmen i människokroppen, och Asmund Arle visar upp några barnskulpturer, realistiska men ändå originella. Palle Pernevi representeras av en del skisser samt något som han kallat "Liggande kvinna". Där vill man dock sätta ett stort frågetecken. Ture Johannessons arkitektoniska "Mor och barn" görs nog inte full rättvisa här — säkerligen vinner detta konstverk betydligt om man får se det i större format. Liss Erikssons "Man med höjda armar" intar en dominerande plats på utställningen, och den platsen är konstverket väl värt. Den klassiska traditionen finns också företräd i denna yngre generation, främst då av Ake Jönsson.

Ja, detta var några smakprov på vad utställningen har att bjuda. Den bör ha alla förutsättningar att tillfredsställa alla smakriktningar, och är värd ett besök.

Utställningen är öppen alla dagar i veckan kl. 14—16 och 18—20 samt på söndag, sista dagen, kl. 14—20.

Konstnärskolonien i Sala

Det talas om "konstens törnbeströdda stig". Talesättet har nog fog för sig. Historien har många exempel på tragiska konstnärsoden. Man behöver bara peka på Vincent van Gogh, som gick missförstådd och undervärderad genom livet, men som efter sin död nådde universell ryktbarhet. Carl Fredrik Hill och Ernst Josephson kunde måhända utgöra talande svenska exempel. Och då är det dock sådana, som mänskligheten så småningom fått upp ögonen för. De, som aldrig nådde den berömmelsen, som gick under i sin ojämna kamp med tillvaron trots att de var besjälade av samma konstnärliga ambition, deras tal är legio. Alltjämt finns det i vår upplysta tid alltför många, som undervärderar konstnärsvyrket, som i medvetandet om sin egen borgerliga trygghet, ser konstnären, som kanske kämpar

med hunger, fattigdom och sina konstnärliga problem, över laxeln. Men dessbättre finns det ändå och kommer väl alltid att finnas de, som drivna av inre övertygelse lämnar den ordnade tillvaron för att etablera sig som fria konstnärer med växlande framgång. Steget över fordrar stort moraliskt mod. I Sala arbetar f. n. fyra fria konstnärer. Alla har tidigare haft en ganska säker förankring i det borgerliga livet. Här nedan berättar de något om det avgörande steget och hur de funnit sig tillrätta. Deras namn är kända för de flesta salabor. De heter George Camitz, Edvard Cederling, Lennart Lindberg och John Sköld.

Edvard Cederling.

CEDERLING: Värst att förnya sig.

— Jag var tegelbrännare och det var ingalunda för att jag på något vis vantrivdes med yrket, som jag lämnade det. Skall jag vara fullt ärlig måste jag nog erkänna att jag i dagens läge — sedan löuerna avsevärt förbättrats och även arbetsförhållandena — hade förtjänat bättre som tegelbrännare än som fri konstnär. Men jag ångrar mig inte, absolut inte, förklarar Edvard Cederling.

— Det är 11 år sedan jag definitivt kastade loss från det borgerliga yrket. Visserligen var min hälsa vacklande vid den tiden, men detta var inget som lade hinder ivägen för mig att fortsätta som tegelbrännare. Sedan ungdomen hade jag dock ett brinnande intresse för att rita och måla. När jag gick på tegelbruket så möjliggjorde skiftesarbetet att jag kunde ägna mig i rätt stor omfattning på fritiden åt min hob-

by. Det lyste mig dock att mera självständigt pröva bärigheten i mina drömmar. Konstnären Anders Loman, som då höll till i staden, tillrådde mig att försöka komma in på en målarskola. Det var redan på 20-talet. Först i början av 30-talet lydde jag detta råd och hamnade på Blombergs målarskola i Stockholm, vilken sedermera Edvin Ollers övertog. Men redan på den tiden hade skolan

ett gott anseende och även om jag inte hade råd och tillfälle att vistas där någon längre tid, är jag nu ganska medveten om att höstveckorna där gav oerhört mycket. 1947—48 — på somrarna — gick jag på Käge Liefwendahls målarskola i Strängnäs och för övrigt har jag på egen hand tillägnat mig de kunskaper jag nu har.

— Konstnärsförbundets
Forts. nästa sida

CEDERLING ...

storheter hyser jag den djupaste beundran för, men är därför inte avogt inställd mot det moderna måleriet,

som i alla dess former säkerligen har en hel del att lära ut. Framför allt är det förenklingen, som där är driven mycket långt.

— Svårigheterna är av mångahanda slag. Ekonomin kanske tidvis varit ett bekymmer i synnerhet under sådana perioder, då modernismen haft full vind i seglen. Problemen — de rent konstnärliga alltså — hopar sig annars kring utsikterna att förnya sig och att utveckla sig. Men även om det måhända kan vara besvärligt att hänga med i aktualiteterna, när man börjar bli litet till åren, så kan det vara till en tröst att undan för undan sker en invärtes mognad, som tar sig uttryck i personligare stil. Porträttmåleri har roat mig och jag tycker åtminstone själv att mycket har klarnat i den genren för mig med åren.

En tavla skall enligt Cederlings mening vara fullt jämförbar med ett musikstycke. Färgerna skall harmoniera som de olika stämmorna och slutresultatet skall bli ett välstämt ackord.

70 år

Edvard Cederling, Sala

70 år fyller den 5 mars konstnären Edvard Cederling, Sala.

Trots sin stilla och försynta läggning torde Edvard Cederling vara känd av de flesta Sala-bor tack vare sin konstnärliga verksamhet. Hans tavlor pryder åtskilliga hem i och kring staden och det är kanske speciellt som skildrare av Sala, som han vunnit allmänhetens stora uppskattning.

Edvard Cederling är född i Västmanland, men salabo sedan flera decennier. Han var ursprungligen tegelbrännare, men måste av hälsoskäl överge yrket och vad var då naturligare än att han helt gick upp i sin konstnärliga hobby. Sedan tidigaste ungdomen har han haft ett brinnande intresse för teckning och målning.

Konstnären Anders Loman gav honom de första impulserna att helt ägna sig åt måleriet. Det var på 20-talet. I början av 30-talet genomgick han Blombergs målarskola, den som sedermera Edvin Ollars övertog. 1947—48 har han kompletterat sina kunskaper hos Käge Liefwendahls målarskola i Strängnäs. Men f. ö. är han autodidakt. Konstnärsförbundets stora gestalter hyser han den djupaste beundran för, men även om han själv är naturalist av renaste vatten, ställer han sig inte avvisande till det moderna måleriet, som han i alla dess former har en hel del att lära ut.

Denna tolerans är f. ö. utmärkande för hela hans personliga uppträdande. När han nu fyller 70 år önskar honom alla hans många vänner och beundrare fortsatt skaparkraft.

70 år fyller på tisdag konstnären Edvard Cederling, Södra Esplanaden 7, Sala.

Jubilaren är född i Heds socken i Västmanland, men har under lång tid varit salabo. Som yrke valde han tegelbrännarens, men sedan hälsan inte tillät honom fortsätta inom tegelbranschen övergick han helt till konstnärsvrket, vilket allt sedan barndomen lockat honom och vilket han som amatör sysslat med under många år.

Redan på 1920-talet blev han av konstnären Anders Loman, som då var verksam i Sala, påverkad i riktning mot professionellt måleri, men det dröjde innan han tog steget fullt ut. Först på 30-talet genomgick Cederling sin första konstskola och det var Blombergs målarskola, sedan blev det en ny omgång under åren 1947—1948 på Liefwendahls målarskola i Strängnäs. Edvard Cederling är inte okänd för salaborna tvärtom hör han till dem som är mest kända här i staden vilket givetvis också hänger samman med att han företrädesvis sökt sina motiv här och framställt dem på ett sådant sätt att salaborna känt igen dem och ej kunnat behärska sin lust att äg dem. Nu hänger det åtskilliga av de cederlingska tavlorna på framträdande platser i många salahem. Edvard Cederling är emellertid inte enbart uppskattad för sitt måleri, han uppskattas också för sitt sympatiska och enkla sätt att umgås med sina medmänniskor.

Sjuttio år fyller i dag, måndag, konstnären Edvard Cederling, Sala. Han är född västmanlänning och har vistats större delen av sitt liv i Sala. De första impulserna till målning fick Cederling av framlidne Sala-konstnären Anders Loman. Det var på 20-talet Cederling genomgick Blombergs målarskola och kompletterade sina kunskaper under åren 1947—48 hos Käge Liefwendahls målarskola i Strängnäs.

Cederling var ursprungligen tegelbrännare och hade till att börja med måleriet som hobby, men så småningom gav han sig helt åt måleriet.

Hyllningar.

Konstnären Edvard Cederling Sala, blev på sin 70-årsdag på tisdagen föremål för omfattande hyllningar av familj, släkt, vänner och bekanta. Familjer överlämnade bl. a. en etsning samt konanter och bröder Stockholm och Köping infann sig personligen redan på söndagen för att hylla jub. Härads skrivare Gustav Alin gratulerade å Sala konstförenings vägnar med ett bokverk och från croquisklubben hyllade en sju mannadelegation med ett presentkort. Telegram anlände bl. a. från major Curt E. Camitz.

SA 9.5.58

KONSTINTRESSET STORT I SALA

Sala Konstförening anordnade tre utställningar under det gångna året. Samtliga tilldrog sig stort intresse. Föreningens medlemsantal ökade med 17 till 279. Årsmötet hålles i kväll på Fp-lokalen kl. 19,30. Styrelsen samlas en timme tidigare.

Den första utställningen arrangerades i samarbete med Riksförbundet för bildande konst, som sammanställt en intressant och vacker vandringsutställning ur Dagmar och Philibert Humblas samling. Expositionen, som pågick

Forts. på sjunde sid. sp. 3.

o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o

KONSTINTRESSE ...

o—o—o—o Forts. fr. sid. 1

tiden 7—14 april i Fp-lokalen, visades vernissagedagen av amanuens Hans Kruse, som även stannade ett par dagar för skolvisningar. Utställningen, som var intressant och omväxlande, besöktes av 560 personer, varav 478 skoliungdomar.

Under tiden 29 september—6 oktober anordnade föreningen en utställning med måleri av stockholmskonstnären Lennart Folin, som själv var närvarande hela utställningsveckan. Utställningen, som upptog ett drygt 60-tal målningar, en del i relativt stora format, tilldrog sig stort intresse och försäljningen gav som resultat ett brutto på 4.550 kr. Föreningen inköpte två målningar, "Hammars backar", vilken deponerats på Sala stads drätselkammare, samt "Ateljéinteriör I", som utgjorde en av vinsterna i årets medlemslotteri. Målningen deponerades under tiden fram till dragningen i Socialvårdsbyråns nya lokaler.

Årets sista utställning pågick under tiden 24 november—1 december, liksom de föregående i Fp-lokalen, o. utställande konstnär var västeråskonstnärinnan Brita Nordencreutz, som visade ett 30-tal målningar i sober, lyrisk färgskala. Många av målningarna visade sydländska landskap, men även den västmanländska hembygden hade inspirerat till mjukt kärleksfulla skildringar. Vid vernissagen uppstod något av köphausse — ett par målningar såldes några minuter efter det portarna öppnats till utställningen — en ganska ovanlig händelse i Sala, där man gärna väntar med inköp till slutet på utställningsveckan. Försäljningsresultat: 4.050 kr.

Föreningen gjorde två inköp: "Palmer", deponerad på Socialvårdsbyrån samt "Landskap, Navarra II" som utgjorde en av vinsterna i lotteriet.

Styrelsen har under året haft följande sammansättning: Hjäradsskrivare G. Alin ordf., doktor Lars Nordquist v. ordf., assistent Kåge Bergman, sekr. och intendent, fru Anne von Schotting skattmästare, tjänsteman Folke Östlund, köpman Henry Johag, överlärare Fritz Ståhlberg, redaktör Åke Johansson samt teckningslärare Martin Eder. Suppl.: frisörmästare John Fredriksson, konstnär Lennart Lindberg samt fröken Ulla Johansson.

Revisorer: guldsmed R. Johansson och stadsbokhållare Gunnar Holm med konstnär Edvard Cederling som suppleant.

STÖD KONSTFÖRENINGEN
GENOM MEDLEMSKAP!

Torsten Hjelm: Gitarristen

Sala konstförenings samlingar

9—16 november 1958

FOLKPARTILOKALEN

Sala konstförening har under sin 17-åriga tillvaro blivit ägare till ett 50-tal konstverk — målningar, teckningar, etsningar, skulpturer m. m., härav genom gåvor av olika konstnärer sexton stycken. Det har ansetts angeläget och önskvärt att på något sätt redovisa dessa förvärfv inför konstföreningens medlemmar i första hand, men även inför övriga konstintresserade i staden. Detta är orsaken till den nu anordnade utställningen, som alltid får betraktas som ett led i föreningens i stadgarna uttryckta syfte att väcka, underhålla och utbredda intresset för bildande konst.

Det bör måhända framhållas, att föreningen vid sina konstinköp strävat efter att erhålla sådana konstverk, som kan anses vara för vederbörande konstnär karaktäristiska.

G. ALIN.

1) Boberg, Ferdinand: "Sala stads kyrka"	Akvarell
2) Percy, Arthur C:son: "Blommande äppelträd"	Oljemålning
3) Ollers, Edvin: "Västkustmotiv"	Oljemålning
4) Carlberg, John: "Sommarlandskap"	Gouache
5) Ollers, Edvin: "Höst, Gullholmen"	Oljemålning
6) Ekstedt, Sven: Teckning	Färgkrita
7) Wredling, David: "Skiss till fontän"	Skulptur i färgad gips
8) Andelius, Eva: "Flickan som trampade på brödet" (Barnteckning)	Akvarell
9) Cederling, Edvard: "Fönstret"	Oljemålning
10) Forsberg, Birger: "Interiör vid kamin, Etsarskolan"	Etsning

11) Forsberg, Birger: "Gumma vid hallarna, Paris"	Etsning
12) Forsberg, Birger: "Hotellfönstret"	Etsning
13) Forsberg, Birger: "Slätten"	Akvarell
14) Lindberg, Lennart H.: "Sittande kvinna"	Teckning
15) Lindberg, Lennart H.: "Småkravader"	Teckning i skrapteknik
16) Lundberg, Eric: "Värvinter"	Oljemålning
17) Eder, Martin: "Minareten"	Gouache
18) Eriksson, Albert: "Spegling"	Oljemålning
19) Hedlund, Joe: "Svarta liljor"	Oljemålning
20) Håström, Stina: "Crocus"	Oljemålning
21) Ekström, Saga: "I trädgården"	Oljemålning
22) Hans-Pers, Olle: "Landskap"	Etsning
23) Pyysiäinen, Valdemar: "Vid kvarnen"	Kolteckning
24) Pyysiäinen, Valdemar: "Kvinnostudie"	Kolteckning
25) Kernell, Gunborg: "Berit"	Teckning
26) Andersson, Bertil: "Fiskebodur och nit"	Oljemålning
27) Folin, Lennart: "Hammars backar"	Oljemålning
28) Nordencroutz, Britta: "Palmer"	Oljemålning
29) Söndergaard, Jens: "Hamm" (Provtryck)	Litografi
30) Ekström, Saga: "Frukt och blommor"	Oljemålning
31) Hjelm, Torsten: "Gitarristen"	Oljemålning
32) Duhán, Evert H.: "Två äpplen"	Oljemålning
33) Gagge, Rudolf: "Stenungsund"	Oljemålning

Vinster i årets medlemslotteri:

34) Camitz, Georg: "Lodjur"	Teckning
35) Gauguin, Paul René: "Tridet"	Litografi
36) Söndergaard, Jens: "Den vita båten"	Litografi
37) Turki, Zuobair: "Café i Paris"	Gouache
38) Ekström, Saga: "Blommande fruktträd"	Oljemålning
39) Duhán, Evert H.: "Det vita huset"	Oljemålning

SA 10.11.-58

Sala konstförenings intendent Kåge Bergman, som arrangerat utställningen, beundrande en skulptur av David Wretling. T. v. syns ett stilleben av Evert Duhán och t. h. "Hammars backar" av Lennart Folin.

Konstföreningens samlingar i dag värda drygt 10.000 kr.

Under innevarande vecka pågår i folkpartilokalerna på Magasinsgatan i Sala en utställning, som på sitt sätt är tämligen unik. Sala konstförening visar sina samlingar, hopbragta under de 17 år, som gått sedan doktor Carl Friberg tog initiativet till föreningens bildande. Det är första gången som konstföreningens egna konstverk tillhoppa närmare 40-talet, kan beskådas som helhet. De representerar ett värde av drygt 10.000 kr.

Vid den välbesökta vernissagen på söndagseftermiddagen yttrade konstföreningens ordförande, red. Åke Johansson, bl. a. att i staderna anges som föreningens syftemål att väcka, vidmakthålla och utveckla intresset för bildande konst. Det har un-

der alla år varit en ärlig strävan inom föreningen att fullgöra detta värv i grundarens fina anda. Vägarna har varit många; en av dem har varit att grundlägga och utveckla en föreningens egen konstsamling, som man hoppats skulle bli till nytta och nöje, till vederkvickelse och uppbyggelse för dem som bygger och bor i Sala. Alltsedan starten har, genom gåvor och inköp, konst tillförts samlingarna, som i dag rymmer ett 40-tal verk, representerande konstnärer med skilda stilar och tekniker. Inköpsnämnden har varit angelägen att erhålla sådana verk, som kunnat anses karakteristiska för vederbörande konstnär. I allmänhet har förvärven skett i samband med utställningar i föreningens regi. Hela samlingen representerar i dag ett värde av i runt tal 10.000 kr.

Deponeringar endast provisorium.

— Tyvärr är det så att vi i Sala inte är i den lyckliga belägenheten att äga ett konstmuseum eller annan därmed jämförlig lokal, där dessa samlingar tillsammans med den storstilade Fribergiska donationen, permanent skulle kunna förvaras. För att allmänheten skall komma i åtnjutande av den har det ansetts nödvändigt, dels att på skilda håll i staden i lokaler av mer eller mindre offentlig karaktär deponera konstverken, dels att tid efter annan dra samman konstverken och visa dem under ett tak. Detta är en skyldighet, som vi har både mot konstföreningens i det närmaste 300 medlemmar och mot stadsborna i allmänhet, sade ordföranden, som även underströk att detta teke får bli annat än ett provisorium i väntan på det Aguelimuseum, som bl. a. dr Friberg hyste en så innerlig önskan om.

Förutom de egentliga samlingarna visas de konstverk, som ingår i årets medlemslotteri, sex tavlor värda i runt tal 1.300 kr.

Aterseendets glädje.

En lång rad av för salaborna kända konstnärer återses på denna utställning. Där finns det allra första förvärvet, Ferdinand Bøbergs lilla akvarell över kyrkan i Sala, som bl. a. finns reproducerad på konstföreningens medlemskort. Arthur C:son Percys "Blommande äppelträd" med sin blonda kolorit och luftighet är en av samlingarnas pärlor. Edvin Ollers västkustmotiv representerar ett högklassigt landskapsmåleri. F. d. lärnsjöbon Birger Forsberg har några små etsningar, som man gärna stannar inför och den finländske konstnären Valdemar Pyyskiens kolteckningar avslöjar en vältalig uttrycksfullhet i svartvitt. Här finns också Lindahlsstipendiaten Stina Häfström och hennes huddungefödde make Albert Eriksson. Västerås-konstnärinnan Brita Nordencreutz som hade sådan framgång i fjol höst i Sala, salakonstnärerna Lennart H. Lindberg, Edvard Cederling, Martin Eder, Bertil Andersson och George Camitz. Konstnärsparet Torsten Hjelm och Suga Ekström, som haft två utställningar i Sala är representerade liksom den unge sörplingen och romatikern Joe Hedlund. Många, många andra icke att förglomma. Det är en liten fin utställning, som det faktiskt borde ligga i varje konstmedveten salabos intresse att ta sig en titt på.

Konst

Edv. Cederling

på Fp-lokalen

Det är långt mellan Edvard Cederlings utställningar i Sala. När han denna vecka och över påsken ställer ut ett 50-tal oljemålningar på Folkpartilokalen så är det säkert många som erfar återseendets glädje. Med hänsyn till den ödmjukhet han känner inför sin konstnärliga uppgift och den noggrannhet han lägger i dagen vid utövan- det så kanske de långa inter- vallerna i viss mån är förklar- liga.

I stort sett är det den Ceder- ling vi lärt känna och upp- skatta, som återkommer. På sitt naturalistiska och lätt romanti- ska sätt har han ånyo förevigat en rad välkända motiv från staden och dess omgivningar och där- till kommer en och annan duk från västkusten samt ett flertal stilleben och blomstermotiv. Ko- loriten har i vissa avseenden mognat även om han fortfarande har en viss förkärlek för de sö- ta röda nyanserna. Han visar dock denna gång att han också helt kan frigöra sig därifrån och ett lysande exempel därpå är bl. a. ett litet avlångt format före- ställande Sankt Mikaelnsfiguren i Sala lands kyrka.

åkej.

KONST

Edvard Cederling
ställer ut

Salakonstnären Edvard Cederling har utställning i Folkpartilokalen. Behöver man säga så mycket mer för att alla hans många vänner skall skynda dit för att se vad han har att bjuda på denna gång. Vi kan också försöka att det är värt be- sväret. Dels har han varit synner- ligen produktiv och dels har hans tavlor obestridliga värden som loc- kar till köp.

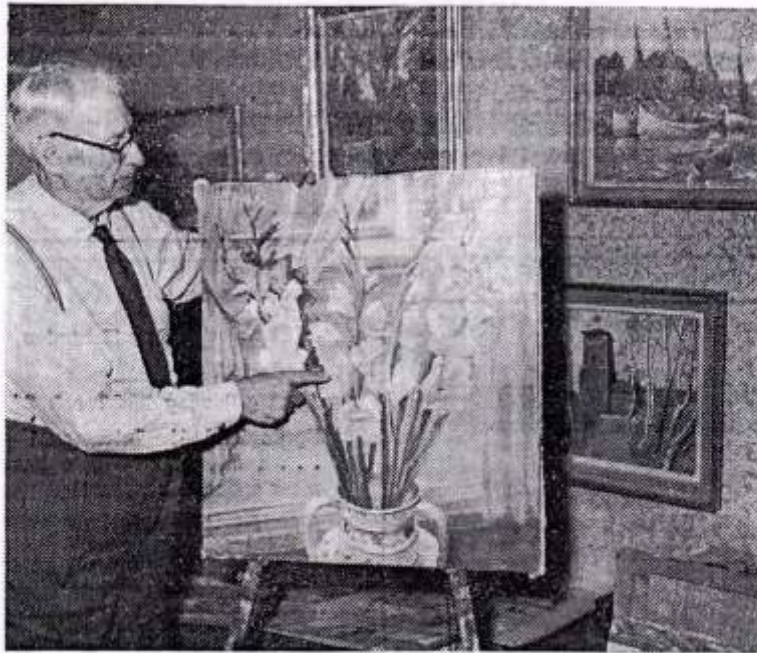
Han har förutom ett antal tavlor med salamotiv denna gång även in- förlivat västkustmotiven i sin kol- lektion och naturligtvis saknas inte blomstermotiven som alltjämt är hans starkaste sida. Där finns små pärlor.

Utställningen hålls öppen varje dag kl. 13—21 t. o. m. annandag påsk.

Sala-Posten
23 mars 1959

Sala Allehandia
23 mars 1959

En konstens Grand old man

Konstnären Edvard Cederling vid en av sina senaste tavlor.

Salakonstnär tog skiftarbete för att få måla på dagarna

Sala har en i förhållande till sin folkmängd ganska talrik konstnärskoloni och denna innesluter en kvartett, som helt ägnar sig åt den sköna konsten. I denna kvartett finner vi Edvard Cederling, konstens grand old man i Sala.

Sala-Postens medarbetare gjorde här-omdagen ett besök i det Cederlingska hemmet och blev, som väntat, väl mottagen av konstnären och hans gästfria maka. De många åren till trots, 73 fyllda, utstrålar konstnären en andlig spänst, som många yngre kan avundas honom. Den kraftiga gestalten har böjts en smula av ungdomens och medelålderns hårda förvärvsarbete och håret har blivit vackert vitt, men de många dukarna på väggar, golv och möbler skyllrar om att inspirationens låga alljämt brinner klar.

Vid en kopp kaffe berättar Edvard Cederling om sin mödosamma väg fram till den dag för femton år sedan, då han lämnade det hårda kroppsarbetet för att helt ägna sig åt konstnärligt skapande. Intresset för konsten väcktes redan i folkskolan och den tändande gnistan var en artikel av C. G. Laurin i Folkskolans Barntidning där han talade om och visade bilder av Nationalmuseets skatter. Där var Carl Larsson, Zorn och Prins Eugen bl. a. representerade och unge Edvard blev allt mera intresserad av att syssla med färgkritorna.

Idealet för mig, sade han, hade varit att ha kommit in i målaryrket, där skulle jag fått lära mig en hel del, som varit av nytta senare i livet, men nu blev det så att jag kom att arbeta inom tegelindustrin. Det var inte alla gånger så lätt att få det dagliga slitet och måleriet att gå i par, och jag valde det mera ansträngande skiftarbetet för att få mera tid att måla.

Hur gärna skulle jag inte velat lämna tegelugnarna åt sitt öde för att helt ge mig konsten i värld, men jag måste

tänka på att ha en, om än liten, men dock någorlunda säker kaka, för familjens uppehälle. Konstnärsskap var en betydligt vanligare väg under de svåra år, som sammanföll med första världskriget och 20-talet än det är idag. Och ändå strös det knappast några rosor för fötterna på den generation ungdomar, som i våra dagar valt att vandra konstens väg.

När Edvard Cederling 1945 — 57 år gammal — beslöt sig för att helt ägna sig åt konsten, hade han en nära femtioårig erfarenhet av egna studier i böcker och på konstupställningar, av misslyckanden och framgångar, men

(Forts å sid. 15)

● KONSTNÄRSKOLONI . . .

— — — — — Forts. fr. sid. 1

också av värdefulla perioder på målarskolor. Redan vid 20-årsåldern tillbringade han två och en halv månad på Katrineholms konstskola. Sedan dröjde det till 1930 innan nästa tillfälle kom och det innebar en tid på Blombergs målarskola i Stockholm och därefter två somrar hos Låfvendahls i Strängnäs.

Sin första utställning hade han i Sala 1928 — han hette då Andersson och till levnadsbeskrivningen kan antecknas att han var född i Heds socken, var köpingsbo till sitt 29:e år samt blev salabo 1916. Redan vid detta första framträdande blev konstnären väl mottagen, men det kom ändå att dröja till 1934 innan han visade sin konst nästa gång. Helt naturligt såldes det åtskilligt med tavlor såväl före som mellan de båda utställningarna. Sedan har han med jämna mellanrum återkommit och har också fått sina verk placerade såväl på Gummessons som Mässhallen i Stockholm.

Man behöver inte prata lång stund med Edvard Cederling förrän man kommer underfund om att Ivan Aguelli, den store salafödde konstnären är hans idol och kanske man också i vissa saker kan spåra ett samband, men uttrycksmässigt står en annan salafödd konstnär, Viktor Forsell 1846—1931 närmare Cederling. Utan att i övrigt göra några jämförelser kan man konstatera att båda representerar en intimt verklighetsbetonad konstriktning med varm känsla för valörer.

Alldeles fri från kritik går väl ingen konstnär, och det ligger kanske något i en dels åsikt att Cederling i sina landskap går väl mycket i rött. Även om hans landskap har stora förtjänster och har vunnit stor uppskattning är han utan tvekan starkast i blommotiv och stilleben — vi minns särskilt en rad förtjusande mosipp-motiv. En titt på de konstverk han senast arbetat med gör klart, att han är bättre än någonsin och det är med otålighet man väntar den utställning, som han lovat skall komma.

Genom hela den Cederlingska produktionen och överhuvudtaget i konstnärens umgänge med konsten märker man ödmjukheten och kärleken. Vare det långt ifrån honom att uttala sig förklenande om andra konstnärer eller riktningar inom konsten.

Jag tror mig kunna konstatera att allmänhetens intresse för konst är i stigande och vad Sala beträffar tror jag, att Sala Konstförening betytt åtskilligt. Föreningen har verksamt bidragit till att salaborna fått njuta av fin konst och min förhoppning är att föreningens redan nu stora och förnämliga konstsamling ytterligare kan utökas, samt att man inom en snar framtid får en utställningslokal där alla de vackra sakerna kan permanent utställas.

I det sammanhanget borde man också kunna lösa frågan om ett Aguelli-museum. Det är synd att den stora samlingen av Aguellikonst, som ingick i den Fribergiska donationen inte redan för länge sedan kunnat beredas plats i Sala. Förutom det stora värde, som ett Aguelli-museum skulle ha för en konstvännerna i staden skulle det även ha stor betydelse för turistväsendet. Därtill kommer all övrig förnämlig konst som ingick i donationen. Allt detta tillsammans skulle ge Sala ett konstmuseum, som skulle bära stadens namn långt utanför landets gränser.

Nick.

SALA-POSTEN FREDAGEN

DEN 30 SEPTEMBER 1960

SALA ALLEHANDA MANDAGEN DEN 3 OKTOBER 1960.

Tavla gåva till Kila församling

Sittande donator Syster Ulla Johansson. Stående fr. v. kyrkoherde S. Mjörner samt kyrkvårdarna Isidor Eriksson och Emil Karlsson.

Mikaelidagen i Kila kyrka var anordnad som barn- och familjegudstjänst. Till kyrkan kom församlingens barn med föräldrar, dels i kyrkbuss och dels i privata bilar. Kyrkoherde S.

Mjörner talade över ämnet "Kyrkan och barnen". En barnkör sjöng från läktaren under kantor Gösta Skedungs ledning. Efter predikan kom tre småflickor i vita dräkter och med äng-

lavingar. De sjöng "Gud låter sina trogna här". Söndagsskolbarnen stod också i koret och sjöng till sist Lina Sandells psalm "Tryggare kan ingen vara"

Före postludiet överlämnade sjuksköterskan fröken Ulla Johansson, Sala, en oljemålning föreställande barnens första nattvardsgång i Kila kyrka till Kila församling. Den värdefulla gåvan mottogs av kyrkoherden, som framförde församlingens tack. Även kyrkvårdarna var med vid överlämnandet.

Efter gudstjänsten bjöd Kila husmodersförening på kyrkkaffe i Grällstagården. En god kollekt upptogs till Diakonistyrelsens söndagsskolnämnd.

Edvard Cederling, oljemålning på pannå, 68 x 60 cm. Tillhör Föreningen Kila församlingshem.

LLEHANDA MANDAGEN DEN 28 NOVE

Konst

Fyra salamålares utställning hålls öppen till onsdag

Den utställning, som f. n. pågår i Fp-lokalen, och där salakonstnärerna Edvard Cederling, Lennart H. Lindberg, Sixten Engberg och John Sköld ställer ut i Sala Konstförenings regi, blev som väntat en succes. Under de två dagar utställningen visats har den setts av drygt ett par hundra personer, och ganska många konstverk har också redan funnit köpare.

Avsikten var att utställningen endast skulle hållas öppen t.o.m. i dag, men på grund av det stora intresset, har tiden utsträckts t.o.m. onsdag denna vecka. Öppettiderna är varje dag kl. 14—20.

Fyra salamålare visar sin konst

Förmodligen har det aldrig förut hänt att så många av stadens professionella konstnärer som fyra har haft en gemensam utställning, men i dag öppnas en utställning i Sala Konstförenings regi där Edvard Cederling, Lennart H. Lindberg, John Sköld o. Sixten Engberg är representerade med sammanlagt ett femtiotal arbeten.

För att börja med Edvard Cederling — förmodligen ligger han närmast de äldre salabornas hjärtan — presenterar han en rad blomstermotiv i den oförfälskade naturalism, som är hans kännetecken. Därtill ser man i hans kollektion ett antal salamotiv och i några av dem presenterar han sig som en alldeles utmärkt akvarellist.

John Sköld — för inte så länge sedan hade han en separatutställning vilken vi då var i tillfälle att presentera, och vad som sades då får i stort sett gälla för vad han visar här. Hans bergbäckar står i en klass för sig och hans lidelse för naturen avspeglas tydligt i produktionen.

De andra två, Sixten Engberg och Lennart H. Lindberg, kan man visserligen utan större svårigheter skilja från varandra, men trots detta visar deras måleri väsentliga likheter. Främst då i gråskalan, som de båda konstnärerna fått ett synnerligen gott grepp om. Lindberg har förutom ett antal stilleben några kraftfulla motiv från Island och Bohuslän. På Engbergs plussida står framför allt en sydländsk stad — en av utställningens toppsaker.

Det är en intressant utställning inte minst ur den synpunkten att man här möter olika manér.

Utställningen, som hålls i Folkpartilokalen på Magasinsgatan, hålls öppen lördag—måndag, under lördagen och måndagen kl. 14—20 och på söndagen kl. 13—20.

N. J.

Konst

Fyra salamålares utställning hålls öppen till onsdag

Den utställning, som f. n. pågår i Fp-lokalen, och där salakonstnärerna Edvard Cederling, Lennart H. Lindberg, Sixten Engberg och John Sköld ställer ut i Sala Konstförenings regi, blev som väntat en succes. Under de två dagar utställningen visats har den setts av drygt ett par hundra personer, och ganska många konstverk har också redan funnit köpare.

Avsikten var att utställningen endast skulle hållas öppen t.o.m. i dag, men på grund av det stora intresset, har tiden utsträckts t.o.m. onsdag denna vecka. Öppetiderna är varje dag kl. 14—20.

De fyra salakonstnärernas utställning

I konstföreningens regi blev synnerligen lyckad ur publiksynpunkt. Både på lördagen och söndagen strömmade folk oavbrutet till utställningslokalen, Magasinsgatan 4 och konstföreningen har nu beslutat att förlänga öppet-hållandet t.o.m. onsdagen. Ett stort antal tavlor har också sålt eller reserverats.

Samtliga deltagare i utställningen har fått verk sålda och som väntat är det Cederling som fått de flesta såld-lapparna på sina tavlor. Konstföreningen har även för egen del inköpt eller reserverat några tavlor för inköp.

Konstnären Edvard Cederling valdes till hedersledamot i föreningen.

Folkbladet

Salakonstnärerna har framgångsrik utställning

SALA (Folkbladet). De två senaste dagarna har det varit mer folk än vanligt på Magasinsgatan. Och de allra flesta har styrt stegen till den port i nummer fyra, där det står "Konstutställning". Bakom skylten finns i sin tur fyra kända salakonstnärer. Eller rättare sagt deras verk i form av oljemålningar och akvareller.

Ja, säger intendent Stig Anå i

Salas konstförening, det är Edvard Cederberg, Lennart H. Lindberg, John Sköld och Sixten Engberg som har utställning. De är här i salen representerade med ett femtiotal dukar. Det är första gången som de hänger gemensamt, men annars är utställningen den sista i år, som anordnas av konstföreningen. Vi har också kunnat glädja oss åt en talrik och intresserad publik.

Den talrika konstpubliken funderar och diskuterar.

98
70
196

V₇₇ TISDAGEN DEN 25 JULI 1961

Salas äldste konstnär hoppas på utställning

Edvard Cederling i arbete med en duk, som han hoppas få med i en utställning till våren.

Den äldste av Salas fyra konstnärer, 74-åriga Edvard Cederling, som under hösten och vintern varit sjuk, har nu åter börjat måla sina kära Sala-motiv och hoppas att till våren kunna arrangera en utställning. Han har i dagarna återkommit från en resa till Stockholm, där så många utställningar som hunnits med, har fått besök.

Redan 1929 hade herr Cederling sin första utställning på Järnvägshotellet i Sala. Han målade då endast på fritid, uppehållet förtjänade han som tegelarbetare. Utställningen var ett stort evenemang i dåtidens Sala, mest kanske beroende på att det fanns en arbetare, som även målade tavlor. I en recension i en ortstidning stod det, att utställningen var "ett eklatant bevis för vad kunnande och god vilja kunna giva upphov till".

Sporrad av framgången fortsatte herr Cederling sitt måleri.

Han blev elev vid Blombergs konstskola i Stockholm 1930 och gick även två somrar hos Lifvendals i Strängnäs. Inte förrän 1934 fick han åter tillfälle att ställa ut sina dukar, men hade även sålt lite grand emellan. Sedan dess har herr Cederling hunnit med många utställningar, mest i Sala givetvis, men även hos Gummesons och i Mässhallen i Stockholm har han haft sina dukar med.

Först 1945, vid 57 års ålder, tog Edvard Cederling steget fullt ut och ägnade sig helt åt konsten, vilket han inte ångrar. Han har studerat vidare på egen hand. Två salakonstnärer har dock inverkat mest på Edvard Cederlings måleri, nämligen Ivan Aguell, vars tavlor nyligen visats i Västerås, och Viktor Forssell.

Väggarna i herr Cederlings hem på Södra Esplanaden är fyllda av tavlor, egna och andras, och flera skall det bli. De flesta har hämtat sitt motiv från Sala, men även resor till västkusten och

Bornholm har satt sina spår. Blommålning ligger honom också varmt om hjärtat, vilket man bl.a. kan se på en tavla, målad strax efter 70-års-dagen, där gratulationsblommorna prunkar i de gladaste färger.

På senare tid har inte Edvard Cederling haft någon separatutställning, men till våren hoppas han kunna anordna en sådan. Några av hans tavlor kan dock för tillfället beses på en restaurang Måns Ols, tillsammans med verk av två andra Sala-konstnärer, Sixten Engberg och Lennart H. Lindberg. M a r t

Sala Allehanda

5 okt 1961

Höstfärger ger 74-årig salakonstnär skaparlust

— Nu är det som vackrast att sitta och måla ute i naturen. Träden skiftar så här i övergången mellan sensommar och höst i en massa färger. Se på björken därborta - är den inte grann med sin vita stam och färgsprakande skrud?

Så utbrister konstnären Edvard Cederling, när vi under ett strövtåg i Stadsparken träffar på honom i lä av en häck med kyrkan och Mikaelsgården som lockande motiv framför sig. Edvard Cederling har fäst många kända
Forts. sista sid, sp. 3

HÖSTFÄRGER GER . . .

— Forts. fr. sid. 1
salamotiv på duk genom årens lopp. Ja, kyrkan har han målat ur flera perspektiv, men det här med Mikaelsgården och dess väl-skötta planteringar i förgrunden är något nytt.

— I fjol var björkarna framför Mikaelsgården litet torra och planteringarna inte lika fina som i år, men nu tycker jag att det är lämpligt att göra något av detta motiv, menar den 74-årige salakonstnären. På grund av sjukdom har han inte varit så produktiv det senaste året och det var först under sensommar- en, som han åter kunde ägna sig åt sitt kära måleri.

Sedan dess har det mest blivit stilleben med blommotiv och en och annan gång har han tagit med sig stolen och slagit sig ned på någon utvald plats i Sala eller dess omgivning.

Edvard Cederling plockar upp sina färgkriter ur askarna och snart har den begynnande pastellen fått litet mera färg. — Det sägs att färgsinnet blir alltmera utvecklat med åren så mitt borde vara ganska så uppövat vid det här laget, säger Edvard Cederling med en glimt i ögat. Och innan vi lämnar den skapande konstnären får vi ett löfte om en utställning denna säsong.

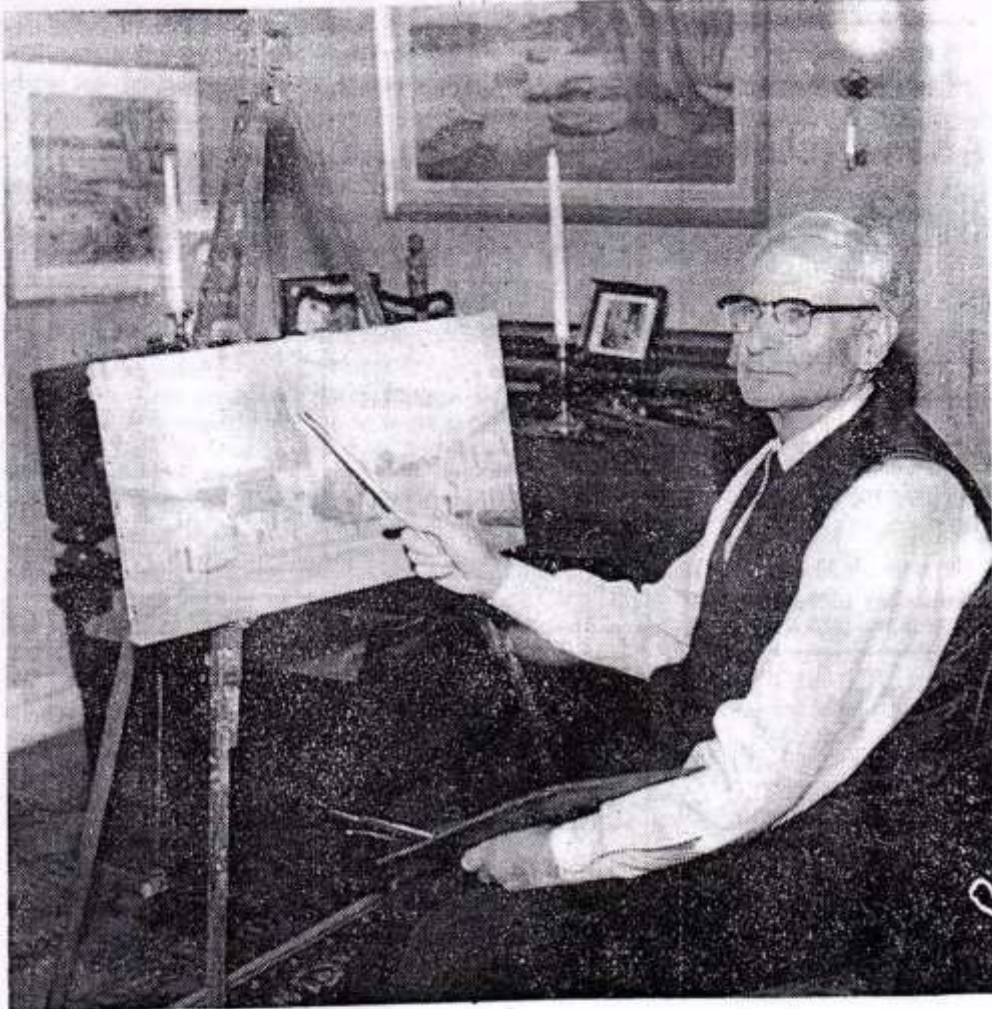
Mosak

FEM SALAKONSTNÄRER o. en Stockholmskollega med Sala-anknytning har fått bidra till utsmyckningen av tingshuset i Sala. Tingshusstyrelsen har anslagit ett belopp för inköp av konstverk att placeras på dels de offentliga rummen dels arbetsrummen i tingshuset. Det hade uttalats önskemål om att Salakonstnärerna i första hand skulle bli representerade. De fem i staden verksamma, som nu fått sälja till Justitias hemvist är Lennart H. Lindberg, Sixten Engberg, John Sköld, Edv. Cederling och Folke Östlund. Dessutom inköptes några grafiska blad av Birger Forsberg, Stockholm. Utöver detta har införskaffats ett urval litografier från Konstfrämjandet. För urvalet har svarat häradsöverintendent Ake Thorell, stadsarkitekt Sven Jonsson och red. Åke Johanson.

Inför Edvard Cederlings 75-årsdag 5 mars 1962. Sala Allehandas arkiv.

75-åring som målat alla Salas idyller

Konstnären Edvard Cederling tar sina 75 år till trots alltjämt plats varje dag vid staffliet.

"Det liknar en tavla som Cederling målat . . ." lød refrängen i en av Bertil Norströms revykupletter på 40-talet. Han fångade in en handfull småstadsidyller, som han besjöng till en lätt romantisk melodi och liknade dem vers efter vers med Edvard Cederlings måleri. Det var en sådan där snäll och vänlig kuplett, som Norström på sätt och vis var specialist på, och som gick hem därför att de goda salaborna så väl kände både idyllerna, Cederling och Norström.

Edvard Cederling, som på måndag fyller 75 år och som, även om han inte är infödd salabo, ändock levt här tillräckligt länge för att känna stadsbilden utan och innan, har verkligen lyckats föreviga alla de välkända partierna i staden och återberättat dem med det lätt romantiska skimmer, som alla gamla stadsbor av förklarliga skäl är så angelägna att bevara. När en gång i tiden nydaningssträvandena kulminerat och småstadsidyllen är utplånad så kommer Cederlings tavlor att för eftervärlden på ett tämligen realistiskt sätt kunna berätta om gångna tider.

Forts. på sista sid. spalt 4.

Salas Idyller
2/3 1962

^{SA}
Konstföreningen 25/5
gör tradition av '63
årsmöte Aguélidagen

På årsdagen av Ivan Aguélis födelse den 24 maj, d. v. s. på fredagen, höll Sala konstförening sitt årsmöte på Aguéli-muséet i Sala under ordförandeskap av föreningens ordförande, red. Åke Johanson. De beslut som fattades kan nämnas att man genom en stadgeändring vill möjliggöra att det utbildas till en tradition med denna årsmötesdag.

Styrelseberättelsen, som redan varit införd i denna tidning förredogs och godkändes liksom revisionsberättelsen och styrelse och kassör beviljades ansvarsfrihet. Till ordförande omvaldes för en tid av två år red. Åke Johanson och för samma tid omvaldes i styrelsen teckningslärare Martin Eder, v. ordf., revisor Tore Palm kassör, tjänsteman Folke Östlund och nyvaldes efter framlidne häradsskrivaren Gustav Alin tidigare suppleanten fru Clary Redhe. Suppleanter för ett år blev frisörmästare John Fredriksson och konstnären Stig Anå, omvalda, samt stadsbibliotekarie Gudrun Holmberg, nyvald. Revisorer: stadskamrer Gunnar Holm, omvald, och bokbindare Georg Jansson nyvald. Suppl.: konstnären Edv. Cederling.

Man beslutade vidare att hos Sala stad begära anslag för

verksamheten med oförändrat belopp och därutöver ett extra anslag för uppsättande av en ljusskylt.

Styrelsen fick i uppdrag att inom sig utse en tremannakommitté med uppgift att göra sig underrättad om eventuellt behov av konstnärlig utsmyckning vid skolor och andra kommunala institutioner.

Liksom tidigare år skall föreningen ställa tre 25-kronors premier i teckning till förfogande för förtjänta elever vid gymnasiet, realskolan och södra högskolastadiet.

På förslag av hr Georg Jansson beslöts att styrelsen i samband med en eventuellt förestående sanering av det kvarter, där Aguélis födelsegård legat vid Bergmästaregatan, undersöka huruvida någon av byggnaderna kunde anses värd att bevara åt eftervärlden.

Till föreningens hedersledamot beslöt man att kalla syster Ulla Johansson. Vid efterföljande styrelsesammanträde utsågs till sekr. i föreningen bokhållare Gösta Eckerbom, till intendent assistent Kåge Bergman och till biträdande intendent Stig Anå. Inköpsnämnden består av red. Åke Johanson, intendent Kåge Bergman, omvalda, samt teckningslärare Martin Eder, ny efter häradsskrivare Gustav Alin.

Sala-Bevakningsbyrå
10 juli 1963

Konst

10 konstnärer från
Salaorten på Sala-expon

Tio konstnärer, som är bosatta och verksamma i Sala och den närmaste bygden har ställt ut ett representativt urval tavlor ur sin senaste produktion. Utställningen, som är inrymd i gamla skolan på Sala-utställningen, har rönt en hel del uppmärksamhet.

Stig Anå, som man inte ser så ofta, har några oljor, som avslöjar en säker koloristisk talang speciellt intresserar ett stort upplagt panorama över böljande sädesfält med mycken lyskraft. Edvard Cederling, den till åren äldsta, har ett intimt naturalistiskt måleri m. d. huvudsakligast motiv från Sala. Sixten Engberg lanserar ett för honom nytt uttrycksätt. Han är abstraktare än någonsin, stundom drömsk, men med en klar och dekorativ färgsättning. Olle Eriksson är mångsidig i sitt konstnärliga utövande. Särskilt fäster man sig sig kanske vid hans tornålsgravyrer, som bl. a. vittnar om goda tecknaranlag. Lennart H. Lindberg är måhända den mest avancerade och ett särskilt intresse är hans kraftfullt och fantasifullt formade fisk-tavlor värda. Erik Lisper har ett mycket vårdat landskapsmåleri, som röjer utvecklat sinne för både formell komposition och kolorit. Karl-Otto Modin tillhör onekligen ett av de ungdomliga målarlöftena i Sala, omsorgsfull i sitt arbetssätt och med gott sinne för färg och komposition. John Sköld deltar med ett urval knivlagda oljor i den naturromantiska stilen. Bertil Vidmark från Ransta, som också har flera strängar på sin lyra, har bl. a. en litouppsättning, som vittnar om flykt och fantasi och Folke Östlund slutligen presenterar ett fint utval luftiga akvareller. Utställningen är som helhet en god exponent för den konstnärskoloni, som är verksam i Sala.

SA

TISDAGEN D. 3 SEPT. 1963.

Konstnären Edvard Cederling, Sala, mot bakgrunden av ett par av sina egna verk, som vältaligt berättar om hans naturalistiska måleri.

Konstnären har ordet (3):

TV-bilden är ej tillräcklig för splittrad nutidsmänniska

Intresset för konst har gett mitt liv innehåll. Jag tycker synd om de många åldringar, som när åren börjar hopa sig inte har något annat att intressera sig för än sitt eget timliga befinnande. Det måste vara ganska outhärdligt. Än ägnar jag varje dag åt att måla, att se och att läsa om konst. Och jag är lycklig över detta.

Den, som säger detta är 76-åriga Sala-konstnären Edvard Cederling, som under decennierna med omsorg och kärlek ägnat sig åt att på sina dukar fånga något av det karakteristiska för staden och dess vackra omgivningar. Och som också finns representerad i otaliga salahem.

Det är heller ingen svårighet att personligen fatta tycke för denna försynte, timide och ärlige konstnär, som förblivit sin ungdoms konstnärsideal trogen, alla nya ismer till trots. Han är uppfödd med konstnärslärdarna men hans hjärta finns alljämt hos intimiteterna och i någon mån naivisterna, de som representerade sakligheten och

beundrande visar han några bokreproduktioner av bl. a. Hildding Linnqvist.

Mitt stora bekymmer — och ändock är detta en människa, som livet inte varit så skonsamt emot alla gånger — mitt stora bekymmer, säger han, är att jag aldrig fick någon utbildning. Lusten att måla och teckna fanns redan i barndomen och drömmen om att få ägna mig åt detta helt och fullt avtrubbades inte av det faktum, att konstnären då saknade praktiskt taget varje ens av socialt anseende. Men jag såg ingen möjlighet att skaffa mig den erforderliga utbildningen. Frånsett kortare tider på ett par målarskolor senare, har jag på egen hand fått skaffa mig kunskaper och omdöme.

Om jag vore 20 år skulle jag ägna mig ånyo åt måleriet

Fram till 1945 bedrev jag måleriet huvudsakligast som en hobby, i vart fall krävde mitt ordinarie arbete så mycket av mig, att jag inte kunde ägna mig i önskvärd omfattning åt det som lekte mig mest i hägen.

Det sistnämnda året lämnade jag mitt arbete som tegelbrännare och övergick enbart till att måla. Något år har det väl hänt att jag levt under s. k. existensminimum, men dessbättre har jag aldrig behövt vare sig svälta eller lida annan materiell nöd. Vore jag 20 år på nytt skulle jag ägna mig åt måleriet, men då också försöka att omsorgsfullt utnyttja de möjligheter, som nu

existerar till utbildning, även för den som inte har något överflöd säger han.

TV-bilden inte tillräcklig

Om situationen i någon mån förändrats till det bättre för konstnären under de många år Cederling varit verksam, så har den fördenskull inte blivit bra, menar han. När jag började, såg man kanske med en tämligen oförvillad blick på tavlorna. Men i allmänhet saknades ekonomiska förutsättningar att köpa, fränsett ett fåtal. Den materiella standarden har förbättrats för de allra flesta. Svenska folket i gemen har fått det bra och man siade på sina håll om att först i den belägenheten, när de materiella behoven var stillade, först då skulle kulturlivet

blomstra för fullt. Men har så skett? Inte i den utsträckning som man väntade sig. Den där kulturella likgiltigheten är otäck. I takt med teknikens snabba landvinningar har också människan blivit oerhört splittrad, andligt sett, och man behöver bara nämna TV, för att förstå att dagens samhällsmedborgare har större delen av sitt bildbehov fyllt utan att behöva köpa konst. Atminstone förefaller det som om det resonerades så. Ändock är jag tämligen förvissad om att människan av idag behöver annan bildkonst än den som presenteras i TV-rutan i långt större utsträckning. Ett glädjande faktum är dock att det allmänna, d. v. s. institutionerna lägger ned en viss omsorg på och disponerar vissa belopp för den konstnärliga utsmyckningen.

Tolerant mot sentida yttringar

Det har sagts att Cederling är naturalist. Han företräder en strängt avbildande konst, som dock ingalunda saknar den personliga prägel, som gör en tavla till konst. Hans inställning till naturen och hans sätt att se den har inte förvillats av modernare läror. Och ändock föraktar han ingalunda de många moderna uttryckssätt, som man idag kan skåda. Han ägnar sig med stort intresse åt bl. a. studiet av färgerna och deras användning i det modernare måleriet.

Samvetsgrant, ärligt och med ödmjukhet inför uppgiften, avbildar han naturen, som varit hans läromästare i så mycket, och med förkärlek ägnar han sig åt att på sina dukar föreviga gatubilderna i staden, livet kring Långforsens och Silvköparens stränder, de karakteristiska silhuetterna och miljöerna vid gruvan och hur många gånger Sala sockens kyrka stått modell för honom, vet han inte själv vid det här laget. Envist har han hållit fast vid det konventionella måleriet i medvetande om att ett konstverk inte kan klassas som modernt eller omodernt, bara som bra eller dålig konst.

— Jag har aldrig förlorat på att jag dröjt mig kvar i 20-talets saklighet, försäkrar han. Har inga samvetsförebärrelser heller för den. Har visserligen gjort ett o. annat försök att måla på annorlunda sätt, men kapitalt misslyckats i brist på kunskap och utbildning, tillägger han utan självförebärrelse eller olust. Fortfarande har jag min trogna pu-

blik. Och har jag hälsan kommer jag med en utställning till våren. Har inte haft någon sedan 1959 utan sålt under hand från min ateljé, som är identisk med mitt hem.

Enda bekymret: Att bli gammal

Det enda bekymmer han har i dag är väl att han börjar bli gammal. Men han är glad och tacksam så länge han orkar hålla på. Och så länge han får bo kvar i den stora, ljusa lägenhet, som han nu har vid Södra Esplanaden med utsikt över riksvägen, tingshuset och hotellträdgården, som han fångat alltsammans både i olja, pastell och akvarell under årens lopp. Här har han i viss utsträckning motiv från rumsfönstren, om det skulle bli klenst med orken och tillräckligt ljusst är det i söderläget för att måla stilleben och blommor inomhus, när han blivit litet mindre rörlig.

åkej

Sala Sällskapet
6 juni 1964

Konst

12 salakonstnärer på Aguélimuseet - Vernissage söndag

Aguélimuseet i Sala, som under sommarmånader brukar vara ett turistmål, kommer sommaren 1964 att förutom den fribergiska samlingen kunna bjuda besökarna ett smakprov på vad de nu i stadens verksamma konstnärerna kan åstadkomma. På söndag kväll anordnas på muséet en vernissage kl. 19, som bildar upptakten för den sommarlånga utställningen av 11 salamålare och en keramiker. För att göra det hela litet extra festligt kommer vid vernissagen en blockflöjtsgrupp från musikskolan att medverka med musik.

Sala konstförening har inbjudit salakonstnärerna att delta med vardera två arbeten. På grund av utrymmesskäl har en begränsning till antalet måst ske. Men arbetena utgör prov på vars och ens färdigheter och inriktning. Möjlighet ges att under sommarens lopp byta tavlorna mot andra. Givetvis är det fråga om en försäljningsutställning.

De tolv som bidragit är nes-

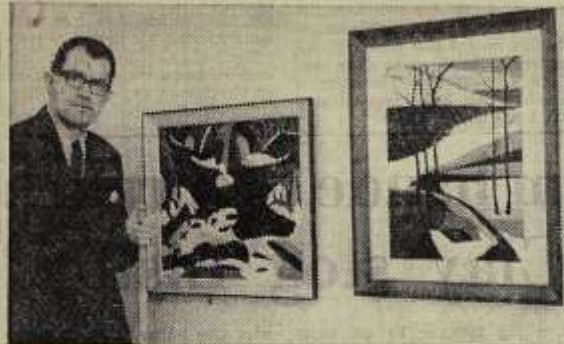
torn bland salamålarna Edvard Cederling, en naturalist och intimist, som målat det mesta av idyllerna i staden, John Sköld, naturromantiker och naturalist, Olle tar med en olja och en torrnäls-Eriksson, som prövat på de flesta tekniker och som här deltar med en olja och en torrnälsgravyr, Karl Otto Modin som är den yngste av dem och som debuterade med egen uppmärksam utställning i fjol, Gösta Södergren, debutant i år men som sysslat med måleri som hobby i många år, Lennart H. Lindberg f. d. konstfackelev, teckningslärare och konstnär med både måleri och skulptur, dock här endast representerad med ett par oljor, Folke Östlund med akvarell som specialitet, Bertil Widmark också en mångsidig natur som har fyra års konstfackstudier bakom sig, Stig Anå teckningslärare med konstnärliga ambitioner och öppen för nya strömningar inom måleriet, Sixten Engberg mångårig utövare som på senare tid experimenterat i mer spontan riktning och Bertil Svensson, som hade sin första utställning i vintras och som är påverkad av sentida inriktningar. Sist men inte minst deltar Bertil Andersson med en uppsättning av keramik.

Utställningen utgör ett intressant tvärsnitt av den i Sala verksamma konstnärskolonien, som man genom detta arrangemang hoppas skall vinna ökade kontakter både inom och utom staden.

FÖRTECKNING ÖVER DELTAGARE OCH PRISER I SALA-SALONGEN 1964.

BERTIL ANDERSSON Dalen, Sala. Tel.: 12135	1. Blå horisont, Spanien 385:- 2. Mot höjden, Spanien 475:-
STIG ANÅ Klövervägen 5. Tel.: 12795 Ateljé: N. Esplanaden 3. Tel.: 14140	3. Olivträd, Malaga 600:- 4. Lantgård, Spanien 400:- 5. Motsol, Lappland 500:- 6. Augustifjäll 400:- 7. Upplandsslätten (privat ägo)
EDVARD CEDERLING V. Thulegatan 1 B. Tel.: 11219	8. Ekeby kvarn, interiör 500:- 9. Sommar i Sala 250:- 10. Gullvivor 200:-
SIXTEN ENGBERG Brahegatan 11. Tel.: 12501	11. Komposition i svart-vitt 350:- 12. Uppbrott 500:- 13. Hällristning (Altamira) 400:- 14. Höstmelodi 450:- 15. Stegröd form. Relief 400:-
OLLE ERIKSSON Rådmanagatan 8. Tel.: 10236	16. Sittande modell. Gips 175:- 17. Stående modell. Gips 175:- 18. Flit (Tornål) 1/20 100:- 19. Modellen (Tornål) 1/20 100:- 20. Kvällsarbets. Olja 400:- 21. Sittande modell. Olja 650:-
OVE GIDLÖF Järnvägsgatan 15 E	22. Novembersnö vid stranden 450:- 23. Glömd båt 400:-
DICK HOLMER Karlsborg. Tel.: 10065	24. Självporträtt (privat ägo) 25. Hägring 200:- 26. Den röda tratten 300:- 27. Färgexperiment 400:-
LENNART H. LINDBERG Johannisbäck. Tel.: 12723	28. Husfragment 600:- 29. Fiskerbodar (Tillhör Sala konst- förening) 30. En lärd man 400:- 31. Landskap i ockreten 350:- 32. Blek sol över imaginärt landskap 450:- 33. Självporträtt (privat ägo)
ÅGE LINDBECK Strandvägen 19 D Tel.: 11350	34. Komposition i svart och rött 900:- 35. Nocturne 650:- 36. Ensam längtan 450:- 37. Komposition 2 350:-

^{VLT 12.11.64}
**Ny utställning i Sala —
enbart lokala konstnärer**

Intendent Kåge Bergman på Aguelimuseet med två verk av post-tjänstemannen Ove Gidlöf. En ny intressant skapelse av Bertil Herlov Svensson skymtar.

På söndag blir det vernissage igen på Aguelimuseet i Sala, denna gång av en utställning av stort lokalt intresse. Konstföreningen har inviterat Salas egna konstutövare till en utställning medan Agueli-tavlor är i Lund. Det är första gången konstnärskolonin i silverstaden presenteras på en gemensam utställning. En del av de tretton utövarna har förresten aldrig tidigare visat sin konst offentligt.

Konstföreningen inbjöd för en tid sedan de lokala konstnärerna att inkomma med högst sju verk för bedömning. Sammanlagt 73 verk av de tretton Sala-konstnärerna kom in. Alla 73 kommer inte att visas — konstintendenten Sven Hammarlund från Västerås har fungerat som envärdig domare. Han rensade ut de verk som han inte ansåg hålla måttet. De 45 som blev kvar till utställning-

gen har verkligen ett konstnärligt värde, enligt intendent Hammarlunds sakkunniga bedömning.

De tretton utställarna är Gösta Södergren, Bertil Herlov Svensson, Sixten Engberg, Lennart H. Lindberg, Edvard Cederling, Olle Eriksson, Dick Holmér, Felke Östlund, Stig Anå, Bertil Andersson, Ove Gidlöf, Karl Otto Modin och Age Lindbeck. Samtliga är verksamma i Sala, de åtta sistnämnda är dock inte konstnärer på heltid utan har fortfarande annat levebröd.

Till övervägande delen är konstverken målade på duk. Grafik och ett par akvareller förekommer emellertid också. Dessutom ingår två skulpturer och keramik.

Hängningen av tavlorna pågår som bäst i museet, som är helt stängt för allmänheten till söndag eftermiddag, då vernissage alltså sker. Utställningen kommer att pågå två veckor.

^{VLT 16.11.64}
**Utställningen Sala-konst
succé redan första dagen**

På söndagskvällen hölls i Aguelimuseet i Sala vernissage på utställningen Sala-konst. Sala konstförening är att gratulera till sin satsning på den lokala konsten. Intresset från salabornas sida var enormt. Knappast någon sin tidigare har väl folk strömmat in och fyllt hela museet så snart man öppnat dess dörrar. Ett hundratal personer noterades redan första timmen. Köplusten var också god. Man fick sätta upp flera röda lappar redan första halvtimmen.

Utställarna är, som tidigare beräknats, tretton lokala konstutövare. Eftersom man samlat hela konstnärskolonin är det en mycket varierande kollektion man presenterar i museet de närmaste två veckorna. Måleriets flesta arter representeras. Naturligtvis ser man skillnader i den konstnärliga mognaden. Emellertid är det en fin och mycket sevärd utställning. Förutom oljemålningar ingår ett par gipsfigurer, grafik, akvareller och en mycket tilltalande keramiksamling.

^{SÅ 16/11 64}
**Succé från början
för "Sala-salongen"**

"Sala-salongen" på Aguelimuseets rönte i inledningskedet ett rekordartat publikt intresse. Vid vernissagen på söndagen mellan kl. 17 o. 20 sågs utställningen av c:a 300 personer, vilket torde vara unikt för Sala. Även försäljningsmässigt blev upptakten god. 4 sålda och lika många reserverad nästan omgående och dessutom gick redan första kvällen 7 keramik-saker.

125-talet besökare hade infunnit sig till öppnandet. Det var alltså välfyllt i museilokalerna, när konstföreningens ordförande red. Ake Johanson välkomnade besökare och utställare. Lika positivt överraskad som man på arrangörshåll blev av tillslutningen från utövarnas sida lika glatt överraskad blev man av den publika tillslutningen, konstaterade ordföranden, som också förklarade att man från föreningens sida genom denna

"Sala-salong" dels velat göra en samlad inventering av såväl utövarna som deras produktion, dels medverka till en intimare kontakt mellan dessa utövare o. den konstintresserade allmänheten.

Sammanlagt deltar 13 utövare, som tillsammans bidragit med 55 av jurymannen, konstintendent Sven Hammarlund, Västerås, uttagna arbeten. Huvudsakligt visas oljor, men även andra tekniker förekommer, bl. a. akvarell, grafik, skulptur och en uppsättning keramik.

Det var nog ett ganska allmänt omdöme bland vernissagepubliken att initiativet var vällovligt. Man uttalade dessutom sin överraskning över att det i Sala finns så pass många konstutövare med en så hygglig standard. Genom att så många riktningar är representerade har utställningen också blivit mycket omväxlande och trevlig och man spår väl inte alldeles fel om man säger, att hela evenemanget artar sig till en publik framgång av ganska ovanligt slag i Sala. Uttrycket att "ingen är profet i sin egen stad" är tydligen inte adekvat här.

Nu fortsätter "Sala-salongen" t. o. m. den 29 november.

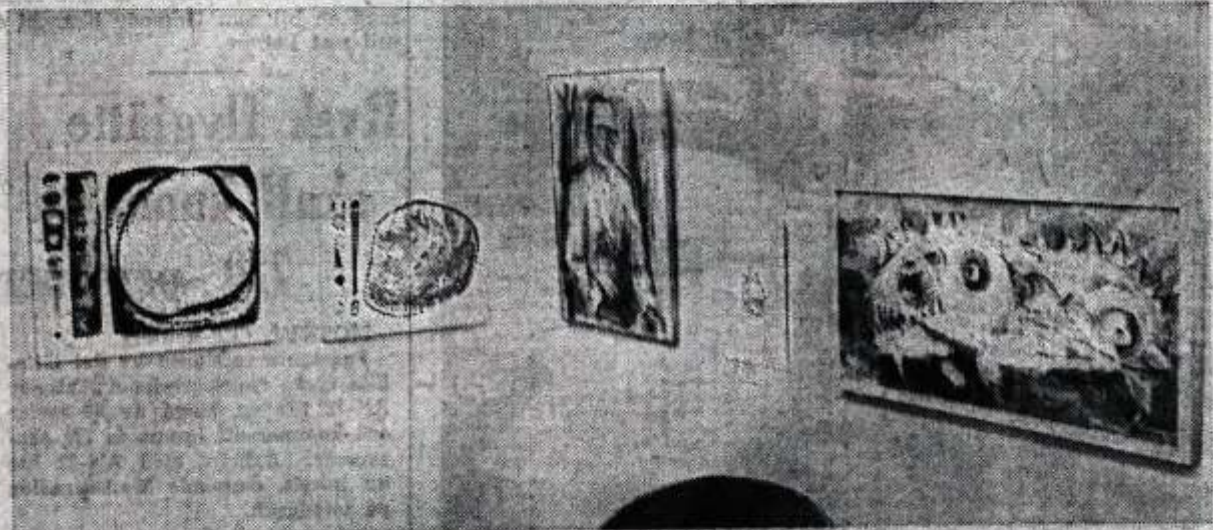
Sala Konstförening

inbjuder härmed i Sala verksamma konstnärer att delta i en samlingsutställning på Aguelimuseet 15—29 nov. 1964. Som juryman fungerar intendenten Sven Hammarlund, Västerås.

Den som önskar delta skall inlämna högst sju (7) bidrag till Aguelimuseet måndagen den 9 nov. kl. 18—21.

Vidare upplysning pr tel. Sala 116 97 mellan kl. 18 o. 18.30.

Salamålarnas sommarsalong

MANGA TURISTER, som besöker Aguélimuseet sommartid, frågar också efter de nu verksamma konstnärerna i staden. I fjol anordnade Sala konstförening för första gången en liten sommarsalong i ett av museets rum, där besökarna kunde få ett smakprov på konst från Sala av idag. Det rönt

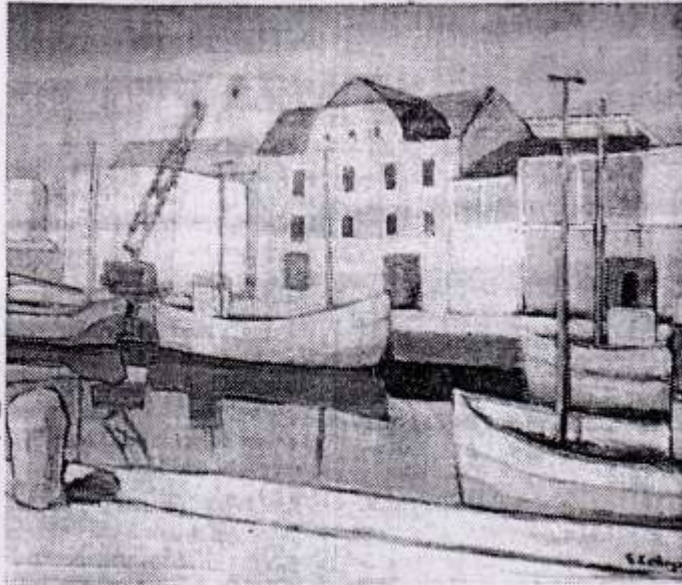
En del verk sål-

I år upprepas denna utställningsform och nio av de i staden verksamma konstnärerna har bidragit med några tavlor var, som nu hängts på Aguélimuseet. De är givetvis till salu. För att förmedla direkta kontakter med respektive konstnärer finns också en adressförteckning utläst i utställningsrummet. De som deltagit med

arbeten är Lennart H. Lindberg, Sixten Engberg, Bertil Herlov Svensson, Olle Eriksson, Edvard Cederling, John Sköld, Folke Östlund, Stig Anå och Karl Otto Modin.

Bilden föreställer några tavlor ur expon av konstnärerna Bertil Herlov Svensson, Olle Eriksson och Lennart H. Lindberg

*Selle Ollehanda
d 9 Juli 1965*

Gösta Södergren: "Fiskehamn Bornholm".

Sedan bör det väl också vara intressant ur publiksynpunkt att beredas möjlighet följa de redan verksamma konstnärernas utveckling och samtidigt kanske stifta bekantskap med nya förmågor som dyker upp.

AV DE 17 torde flertalet redan vara välkända för salaborna, men bidragen denna gång kanske erbjuder delvis nya sidor, som det kan ha sitt intresse att studera. Bertil Herlov Svenssons skulpturer och reliefer, som i sin nästan "matematiska vetenskaplighet" onekligen erbjuder något nytt, är smakprov på vad som i nästa veckoskifte mer ingående presenteras i "Multikonst". Tyvärr saknas skulptur av Lennart H. Lindberg, som bidrar med några oljor i mer avancerad teknik. Stig Anå kommer med en serie trä-moduler i färg och Sixten Engberg en "fossil" relief. Martin Eder, som inte är så ofta förekommande i utställningssammanhang här, deltar med ett par utemiljöer från södern i olja. Karl-Otto Modin är företrädare med några teckningar. Edvard Cederling är den nära nog ende naturalisten med ett av de få stadsmotiven och Gösta Södergren har ett par kustmotiv i mer traditionell utformning. För akvarellerna svarar i första hand Bertil Andersson och Folke Östlund.

Dick Holmér och konstfackeleverna Christina Eriksson, Heby, Bengt Ander, Heby, och Torgny Östlund, Sala, är av en yngre generation och kanske uttrycker sig på ett friare och fantasifullare sätt. Gustaf Eriksson är ny i sammanhanget, men till åren kommen f. d. lantbrukare från Norrbäck. Age Lindbeck har deltagit tidigare i sådana här sammanhang med oljor. Kjell Eriksson deltar för första gången med en naturromantisk akvarell.

å k e j

Konstnärli
utbyte me
Salas vä

Förhandsvisning på Norge-expon

Den utställning med Salakunst, som skall gå till Salas norska vänort Andalsnes i slutet av denna månad, har nu färdigställts och kommer under lördagen och söndagen att förevisas på Aguelimuseet. Sammanlagt är 17 i Sala och dess närmaste omgivningars verksamma konstnärer representerade med 35 arbeten, vilka utvalts av Intendent Stig Johanson Riksförbundet för bildande konst. På bilden intill en teckning i färg av konstfackeleven Christina Eriksson från Heby. Den kallas för "Sommarögon". Se vidare om utställningen sid. 4.

Ömsint salaskildrare 80 år.

Konstnären Edvard Cederling mot bakgrunden av en av sina många naturalistiska och intima interiörer.

När saneringsvägen en gång rullat färdigt över Sala och utplånat det som var, kommer konstnären Edvard Cederlings naturalistiska och ganska intima skildringar av idyllerna att kanske få ett speciellt värde. Hans tavlor finns i många salahem och utgör en liten påminnelse om en i ordets bästa bemärkelse fin människa och en konstnär som med ödmjukhet och allvar ägnat sig åt sin uppgift. På söndag fyller han 80 år.

Även om han med den älskvardhet, som är hans personliga signum, ägnat salamiljöerna sådant intresse, så har Edvard

Cederling icke sina rötter här. Han är född i Hed i Västmanland och kom hit först 1916 efter att ha verkat i bl.a. Köping.

Vid sidan om ett tungt kroppsarbete i tegelbruk, i hytta och i hamn ägnade han till en början fritiden helhjärtat åt att teckna och måla. Redan 1907 genomgick han en målarskola i Katrineholm, sedermera också Blombergs målarskola i Stockholm samt Liefwendahls i Strängnäs. Sin första utställning hade Cederling 1928 i gamla järnvägshotellet i Sala för att försöka finansiera sitt hobbymåleri.

Sedan har han med jämna mellanrum haft utställningar både i Sala och annorstädes, men det var först sedan han 1945 slutade som tegelbrännare vid Sa-

la Tegelbruk, som han kom att helt och hållet ägna sin tid åt att måla.

Man skulle kunna tro att en konstnär med Edvard Cederlings inriktning med förfäran skulle betrakta merparten av vad som i dag produceras. Men toleransen är hans adelsmärke och när han betraktar sentida utövares skapelser, så gör han det förutsättningslöst och söker alltid finna de positiva dragen. Och han går gärna och ofta på de utställningar som anordnas av andra konstnärers arbeten.

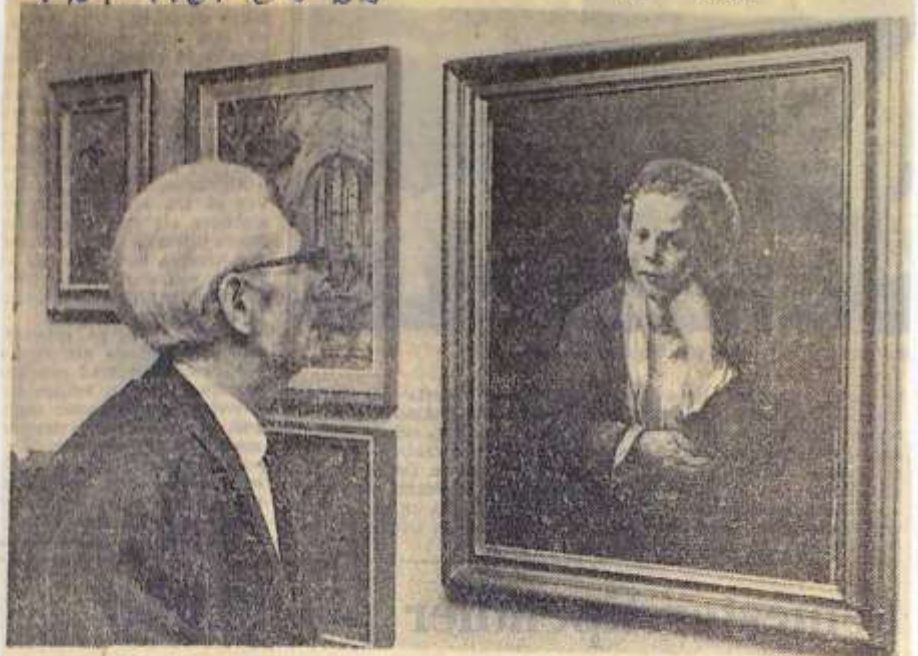
Söndagens åttiöndring är en hedersman i alla avseenden och vad är då naturligare än att han även utnämns till hedersmedlem i Sala konstförening.

åkej.

Konstnär i småstad (7):

Salamålarens jubileumstavla blev räddad från soptippen!

V 27 1967 03 23

Edvard Cederling studerar ett av sina verk — "kopior av Rembrandts köpekiga".

Han älskar blommor, färger och poesi och gläder sig åt allt gott. Hans namn är E d v a r d C e d e r l i n g, 80, och han ger uttryck åt sin varma själ genom att fånga intima småstads- och blomstermotiv. Cederling har nyligen kämpat sig igenom en svår sjukdom och är ännu matt. Men det hindrar inte att han drömmer om att arrangera en utställning i sommar! Det är ett 40-tal tavlor, han gärna vill visa för sina många vänner i Sala.

Cederling har artistens ödmjukhet och vänliga siktörpa i blicken, en ung mans kraftiga och ärliga handslag och en vullonskt glitterögd fru, som heter Bertä. Ett mycket vackert och samspelt par, som tillsammans klarat av hårda prövningar!

Han ger något av sin livsinställning genom att citera Kerstin Heds "Väven".

*"Jag lade väven på bleke
I en vävstorn, vass och ströv.
Nu ligger jag till begrändan
min levnads väv ..."*

*Min väv var en ringa bland tusen
och inget att skryta av, men
ändå är jag mycket tacksam
att jag fått väva den."*

TEGELBRÄNNARE OCH MALARE

Några data: Malarna Cederling kom till Sala från Köping år 1916, Edvard var tegelbrännare och jobbade i bruket på närväva. På dagarna målade han. Inte ens en kärnfysik står ut med sådant dubbelarbete, och till slut blev det måleri för hela staden. Första utställningen snordades han 1928. Det har blivit tusentals tavlor under årens lopp. Många av hans motiv har nu försvunnit ur stadens bild, men en

av hans favoritjaktmarker, gruvområdet, är sig tämligen lik.

Cederling har målat så länge han minns, men han är inte självfärd. 1907 gick han igenom Kattineholms Konstskola, och under krigsåren tog han Hermodskurser. 1930 kom turen till Blombergs Målarskola i Stockholm, och därefter tillbringade han två somrar på Lövendala Konstskola i Strängnäs. Dessutom har han en imponerande samling konstlitteratur.

Skolor är bra som en sockel att stå på, men den allra bästa lärarmästaren är i alla fall naturen!, sammanfattar han.

Cederling har målat på Bornholm och Västkusten och dessutom i bl.a. Stockholm och Karlshamn. Men sitt varma hjärta har han för alltid förlorat till Sala, och det är salaborna tacksamma för. I sina verk har han fångat mycket av stadens speciella charm.

"EN TAVLA, SOM CEDERLING MALAT..."

TV-teatern Bertil Norström, tidigare verksam som journalist och revymakare i Sala, skrev till 1961 års Barnens dagarevy en viss om Cederling. Vi kan efter några rader av denna hyllning bli en småstadsmålare:

"Det liknar en tavla, som Cederling målat, med samskolans vita mot dammarnas blå, och parkens rabatter de prunkar och prälar i alla de färger hans pensel kan få."

TAVLA PÅ VILLOVÄGAR

Ur en av de välmåttade cederlingska klippböckerna snappar vi upp följande skakande skildring i en tidning någon gång på 40-talet:

"En oljemålning från Salas 300-årsjubileum 1924 kom här om dagen tillrätta efter att ha varit försvunnen ett 20-tal år. Tavlan föreställer jubileumsutställningens högtidliga öppnande på Stora torget. Den gjordes kvar på en vind, när konstnären Edvard Cederling flyttade till annan bostad.

I samband med vindrensning i en helt annan fastighet kom tavlan fram igen. Den får nu en plats på Väaby kungsgård. Målningen var en gång under de 20 åren ytterst nära att försvinna. Den befanns sig på soptippen, när den blev räddad!"

Missöden inträffar då och då, och Cederling ler försiktigt åt ta-veldrumet. Det är ingen risk för att någon av hans löpare med vett och vilja gör sig av med "en tavla, som Cederling målat".

Fjodor

Attio år fyller i morgon söndag konstnären Edvard Cederling, Västra Tulegatan 1 B, Sala. Jubilaren är född i Heds socken i Västmanland men blev redan 1916 Salabo. Ursprungligen var han kroppsarbetare och blev sedermera tegelbrännare i Sala. Av hälsoskäl övergick han snart till annat arbete o-

därmed blev hans ungdomshobby en livsuppgift, nämligen måleriet och konstskapandet.

Som vägvisare och uppmuntrare räknar han konstnären Anders Loman, som lång tid hade ateljé i Sala på 20-talet. I början av 30-talet genomgick Cederling M. Blombergs målarskola i Stockholm, sedermera Edvin Ollars. Ytterligare utvecklade han sitt konstnärskap 1947-48 hos Käge Liewendahl i Strängnäs. Konstnär Cederling har samtidigt prövat sig fram och varit en flitig producent och utställare.

Hans måleri präglas av stillsam och avvägd kolorit i stil med hans egen personlighet. Någon modernism har han aldrig varit anhängare av. Med värme och ödmjukhet har han återgivit sina motiv vad det än gällt. Men därför har också hans måleri vunnit uppskattning inte minst när det gällt Sala-motiv.

Inte ens det svåra har han undvikit. En tavla av imponerande format om kungabesöket 1924 i och med stadens jubileumsutställning har blivit placerad på Väaby kungsgård och blir där bevarad åt en eftervärld. Numera tar han inte till penseln så ofta. Men han är representerad på den utställning i Andalsnes av Sala-konstnärer, som Föreningen Norden arrangerat.

V 27 4/3 67

Från vernissagen på Nämndhuset i Enköping. Fr. v. enköpingskonstnären Lisette Schenström, Enköpings konstföreningsordförande adjunkt Sten Törnblom samt salakonstnären Karl Otto Modin samlade kring Lennart H. Lindbergs skulptur "Lejon".

Stort enköpingsintresse för Sala-konstnärerna

De tio salaortskonstnärer, som under innevarande vecka ställer ut i Enköpings konstförenings regi, fick ett mycket intresserat mottagande vid söndagens vernissage. Salaborna hade förmodligen att få ställa ut i självaste stadsfullmäktiges sessionssal i Nämndhuset, där konstföreningens idoge ordförande adjunkt Sten

Törnblom och hans medarbetare ordnat det trivsamt inbjudande.

Hr. Törnblom riktade också ett välkommen till den talrika publiken och de många salakonstnärer, som personligen mött upp vid vernissagen och uttryckte en förhoppning om att det nu upptagna utbytet skall bli

till alla parter välsignelse. Meningen är nämligen att utställningen i Enköping under veckan 16—23 mars skall följas upp med en utställning å Aguclimuseet i Sala av Enköpingskonstnärer. Sala Konstförenings ordförande, red. Ake Johanson, presenterade sedan kortfattat de deltagande salakonstnärerna och redan under första timman kom det upp tre röda lappar.

Följande konstnärer är representerade: Bo Adamsson måleri, Bengt Ander-teckningar, Edvard Cederling måleri, Sixten Engberg måleri, Jan Hellström måleri och skulptur, Åge Lindbeck måleri, Lennart H. Lindberg skulptur, Karl Otto Modin måleri, Gösta Södergren måleri, Folke Östlund måleri och Torgny Östlund måleri.

De Enköpingskonstnärer, som salaborna får stifta bekantskap med fr.o.m. söndag är Bo Eriksson (f.d. salabo), Gösta Idås, Staffan Lind, Ture Lundquist, Greta Lysén, Gösta Rubenson, Lisette Schenström, Bo Wrenby, Mats Åkerblom, Folke Heybroek, Gun Hagstedt, Mieke Heybroek och Gabrielle Schenström.

Cederling-utställning i lasarettets vänthall

Bilden ovan föreställer avtäckningen av Scheele-statyn i Köping 1912. I talarstolen t.v. ses professor S. Arrhénius och publiken är festklädd; damerna i färgglada klänningar och vidbrättade hattar med blomsterarrangemang och herrar iförda hög hatt och mörk klädsel. Tavlan är målad 1920 och den ingår i en utställning, som ordnats i nya lasarettetsfoajén i Sala. Salakonstnären Edvard Cederling, känd och upp-

skattad i våra bygder, — en gång bosatt i Köping — har under sin sjuktid på lasarettet i fjol och i år målat ett dusintal oljor, som nu exponeras på sjukhuset. Scheele-tavlan är den enda från hans tidiga verksamhet som konstnär. Det senast producerade är motiv från sjukhusfönstret och en del stilleben, som visar att Edvard Cederling alltjämt har en hel del o gjort som målare.

TORS DAGEN D. 18 MARS 1971

En salaskildrare ur tiden

Konstnären Edvard Cederling bland sina tavlor.

85 ÅR GAMMAL har Sala-konstnären Edvard Cederling för alltid lagt ifrån sin pensel och palett. Han avled på tisdagen och lämnade detta jordiska lika stilla och försynt som han alltid uppträtt. Minnet av denna älskvärda personlighet kommer att leva vidare liksom hans konstnärliga produktion kommer att minna både om honom själv och om det Sala, som håller på att försvinna. Han var en i sanning ömsint Sala-skildrare, som fångat de många intima idyllerna. En konstnär, i alla livets skiften lika ödmjuk inför sin uppgift.

Edvard Cederling var född i Hed i Västmanland, arbetade sedermera i Köping och kom till Sala 1916. I yngre dagar ägnade han sig åt tungt kroppsarbete i tegelbruk, i hytta och i hamn, men vid sidan därom tecknade han för sitt nöjes skull. 1907 genomgick han en målarskola i Katrineholm och sedermera fortsatte han sin skolning i Blombergs målarskola, Stockholm, och hos Liefwendahl i Strängnäs. Sin första utställning hade han 1928 i gamla Järnvägshotellet i Sala. Det var en utväg att finansiera hobbymåleriet.

Sedan dess har han med jämna mellanrum haft utställningar både i Sala och anorstädes, men det var först sedan han 1945 slutade som

tegelbrännare vid Sala Tegelbruk, som han på heltid kunde ägna sig åt måleriet.

Toleransen var hans adelsmärke. Med förståelse betraktade han även sentida utövares konstskapelser, förut-sättningsköst sökte han alltid de positiva dragen och gick gärna själv på andra konstnärers utställningar. Men själv bevarade han i sin uttrycks-konst en intim naturalism med lyrisk prägel. Ännu sent på ålderns höst på sjukhemmet i Sala arbe-

tade han så långt krafterna räckte med näraliggande motiv och förra året hedrades han med en liten expo i det nya lasarettets foajé. Det blev avskedsutställningen.

En hedersman i alla avseenden har gått ur tiden. I Sala konstförenings medlemsrulla stod han med rätta som hedersledamot.

Närmast efterlämnar han maka, barn och barnbarn, men också många vänner och beundrare.

åkej

Min älskade Make
vår käre Far och Farfar

Edvard Cederling

* 5/3 1887

har i dag lämnat oss, syskon, övrig
släkt och vänner i djupaste sorg
och saknad.

Sala den 16/3 1971.

BERTA
Bertil och Lillemor
Berit, Liselott

Du fyllt Din plikt, Din vilas frid är
inne.

Med glädje skall vi minnas vad Du
gav.

En godhet lyser Vackert kring Ditt
minne

Och tacksamhet skall dröja vid Din
grav.

Jordfästningen äger rum onsdagen
den 24 mars kl. 13.00 i Sala gravka-
pell. För dem som önskar övervara
begravningsakten sker samling vid
Nya kyrkogården. Efter akten in-
bjudes till kaffe på Lindströms Fest-
våning.

Meddelas endast på detta sätt.

Ett självporträtt av konstnären Edvard Cederling, målat 1947, finns med på minnesutställningen på Aguélimuseet. Tavlans tillhör konstnärens fru, Berta Cederling.

SA 11.12.71

Cederling-tavlor i minnesutställning på Aguélimuseet

Salaborna har från och med i morgon möjlighet att återknyta bekantskapen med salakonstnären Edvard Cederling. Han avled i mars i år, men Sala konstförening har lånat ihop ett 50-tal Cederling-tavlor, som tillhör hans änka Berta Cederling.

Det är alltså fråga om en minnesutställning. De utställda tavlorna är naturalistiskt målade. De präglas också av Cederlings varsamma och ödmjuka stil.

I Cederlings tavlor finns mycket av det Sala som nu försvunnit bevarat.

Mer om minnesutställningen på sidan fyra.

Minnesexpo i Sala

Valtmästaren vid Aguélimuseet Frank Mattsson bland Cederlings verk i minnesutställningen.

VLT 11.12.71

Konstnären Edvard Cederling var en sann naturalist som med sin pensel fångade många vackra salamotiv. Han avled i mars i år, 85 år gammal. Nu har Sala konstförening tagit initiativet till en minnesutställning på Aguélimuseet som upptar ett 50-tal målningar som avslutas på söndag med vernissage. Mycket av det gamla Sala som nu försvunnit finns med i Cederlings kollektion.

Edvard Cederling föddes i Hed i Västmanland och kom till Sala från Köping 1916. Han var

tegelbruksarbetare i unga år och ägnade sig åt teckning på sin lilla fritid. 1907 genomgick han en målarskola i Katrineholm och studerade sedan vid Blombergs målarskola i Stockholm samt hos Liefwendsahl i Strängnäs.

1928 hade han sin första utställning i gamla Järnvägshotellet i Sala. Efter detta har han haft åtskilliga utställningar såväl i Sala som på andra platser.

Det var först 1946 som Cederling började ägna sig åt måleri på heltid efter att ha slutat sitt arbete som tegelbrännare vid Sala Tegelbruk. Han var verksam ända till året före sin död. Så sent som 1970 fanns en expo i nya lasarettets fönjé, vilken blev hans sista utställning.

Ett av konstnärens lokalbetonade alster, Kristina-schaktet.

Minnesutställning på Aguélimuseet 50-tal tavlor av Edvard Cederling

SAL 12:71

I morgon, söndag, är det vernissage på Aguélimuseet i Sala. Sala Konstförening visar en minnesutställning med tavlor av Sala-konstnären Edvard Cederling, död i mars i år. Tavlorna tillhör konstnärens fru, Berta Cederling och utställningen blir den sista för året på museet. Därmed har sammanlagt nio olika utställningar visats på Aguélimuseet i år.

Utställningen omfattar ett 50-tal tavlor och de som tidi-

gare sett verk av Edvard Cederling kommer att känna igen sig. Det varsamma, ödmjuka måleriet går igen i utställningens alla tavlor och var också typiskt cederlindskt, liksom att skildra det Sala som håller på att försvinna och i några fall redan är borta.

Kristina kyrka, sockenkyrkan, olika gatumiljöer och interiörer, bl.a. från Ekeby kvarn, finns med på utställningen, liksom vyer från silvergruvan och några stilleben,

i huvudsak målade under hans sista levnadsår. Allt är naturalistiskt målat och, som sagt, mycket cederlindskt.

Edvard Cederling kom till Sala 1916 och han första utställning var i gamla Järnvägshotellet i Sala 1928. Trots att han målade på sin fritid fram till 1945 då han slutade arbetet vid Sala Tegelbruk för att helt ägna sig åt måleriet, räckte tavlorna till ett flertal utställningar, både i Sala och på andra orter.

I yngre år ägnade han sig mycket åt teckning och 1907 genomgick han en målarskola i Katrineholm. Sin utbildning fortsatte han i Blombergs målarskola i Stockholm 1930 och hos Liefwendahl i Strängnäs 1947-48.

Utställningen pågår t.o.m. 23 dec.

PeA

Museivaktmästare Frank Mattsson på Aguélimuseet i Sala med en av de målningar av Edvard Cederling som fr.o.m. i morgon visats på museet. Tavlan föreställer ett parti av Kungsgatan i Sala

AUGÉLIMUSEET i SALA

visar en samling målningar av framlidne konstnären
EDVARD CEDERLING (under många år verksam i Sala).

VERNISSAGE

söndag den 12 dec. kl. 13.

Utställningen öppen 12-23 dec., onsd., torsd., fred., söndag
kl. 13-16, lördag kl. 12-15.

Sala Konstförening.

Ortstidningen
Ombärlig
DIN tidning!
SALA
Svensk
Sven Karlsson
Rådhusgatan 15
~~1735 00 SALA~~

 öre 335 öre
SVERIGE

På Agnelimuseet i Sala
visar Sala konstförening
en samling målningar av framlidne konstnären

EDVARD CEDERLING
(under många år verksam i Sala)
och ber att få inbjuda till

VERNISSAGE
söndagen den 12 dec. 1971 kl. 13.

Utställningen hålles öppen 12–23 dec.

Onsd., torsd., fred., sönd. kl. 13–16
lörd. kl. 12–15

STYRELSEN

Konst

Aguéli-museet

Årets sista utställning, en minnesutställning med tavlor av salakonstnären Edvard Cederling, hade vernissage på Aguéli-museet på söndagen. 100-talet besökare räknades in och det är något mer än normalt. En del tavlor såldes under dagen och andra reserverades. Det bevisar att intresset var stort och säkert lockar till återbesök.

Konstutställningen

med verk av framlidne salakonstnären Edvard Cederling som hållits i Aguéli-museet i Sala rönt stort intresse. Söndagens vernissage besöktes av ett 100-tal personer. Fru Clary Reade hälsade välkommen och presenterade konstnären och hans tavlor. En hel del av dessa såldes och en del reserverades. VLT 14.12.71

Unik tavla på Cederling-utställningen berättar om kungabesök i Sala år 1924

SA 16, 12.71

Fru Berta Cederling bredvid den stora tavla som föreställer drottningens och kronprinsessans ankomst till Sala. Till höger på bilden och tavlan skymtar förutom de kungliga damerna, även stadens styrelsemän, bl. a. borgmästare Hedman, apotekare Ljungberg, rektor Andersson, rådmän Ekbohm, direktör Pehrsson, typograf Lönngren, grosshandlare K. A. Andersson, kyrkoherde Magnéli, syssloman Trygg och handlare John H. Ericsson. Vidare finns förstås även konungen med på tavlan och biskop Billing.

Till den pågående minnesutställning på Aguelimuseet av Sala-konstnären Edvard Cederlings verk, har man lyckats få låna en smutt unik tavla. Tavlan är gjord efter ett fotografi, som togs 1924 på Sala järnvägsstation, när drottning Viktoria anländer till silverstadens 300-årsjubileum. På tavlan, som

mäter 150 x 200 cm syns förutom kungligheterna, även en del salabor. Tavlan avbildar verkligheten så att det har gått att identifiera de flesta personer som finns på den.

Aguelimuseet
SA 16, 12.71
**CEDERLING-
UTSTÄLLNINGEN**
ÖPPEN: förutom ordinarie ti-
der, även kl. 18-20 fredag, mån-
dag, tisdag, onsdag.
Sala konstförening

Konstnärens maka, fru Berta Cederling, är glad över att man har fått låna tavlan just till minnesutställningen. Den är numera i privat ägo.

Den stora tavlan är signerad Edvard Cederling 1926, alltså två år efter lantbruksutställningen och kungabesöket.

— Det beror förstås på att det tog rätt lång tid att måla tavlan, berättar fru Cederling. Hon tror att det tog konstnären minst ett år att få den färdig.

Till hjälp hade konstnär Cederling ett fotografi, som togs på järnvägsstationens perong när kungligheterna anlände. Egentligen var det bara drottningen och kronprinsessan som kom då kung Gustav V hade redan anlänt tidigare och han bara mötte damerna vid stationen.

Den unika tavlan visades för första gången 1928 vid utställning på Järnvägshotellet. Sedermera köptes tavlan av guld-

smed Johannesson, som lovade konstnären att testamentera den till Väsby Kungsgård.

Fru Cederling har hela tiden trots att tavlan har funnits på Väsby och blev smutt överraskad, när hon fick höra att den var i privat ägo.

Anledningen till att Sala fick kungligt besök 1924, var att staden då kunde fira 300-årsjubileum och med anledning av detta, invigde Gustav V en lantbruksutställning i staden.

Själva lantbruksutställningen hölls på dåvarande T 5:s domäner, medan hemslöjd och liknande inrymdes i folkskolan.

Tavlan avbildar det ögonblick då drottningen och kronprinsessan anländer till Sala. Röda mattan är utrullad på perongen och mellan järnvägsstationen och spåren trängs salaborna för att få se en skymt av de kungliga. På perongen hälsades gästerna välkomna av stadens prominesser.

4

Forts. från sid. 1

Konstnärens maka, fru Berta Cederling, är glad över att man har fått låna tavlan just till minnesutställningen. Den är numera i privat ägo.

Den stora tavlan är signerad Edvard Cederling 1926, alltså två år efter lantbruksutställningen och kungabesöket.

– Det beror förstås på att det tog rätt lång tid att måla tavlan, berättar fru Cederling. Hon tror att det tog konstnären minst ett år att få den färdig.

Till hjälp hade konstnär Cederling ett fotografi, som togs på järnvägsstationens perong, när kungligheterna anlände. Egentligen var det bara drottningen och kronprinsessan som kom då kung Gustav V hade redan anlänt tidigare och han bara mötte damerna vid stationen.

Den unika tavlan visades för första gången 1928 vid utställning på Järnvägshotellet. Sedermera köptes tavlan av guld-

smed Johannesson, som lovade konstnären att testamentera den till Väsby Kungsgård.

Fru Cederling har hela tiden trott att tavlan har funnits på Väsby och blev smått överraskad, när hon fick höra att den var i privat ägo.

Anledningen till att Sala fick kungligt besök 1924, var att staden då kunde fira 300-årsjubileum och med anledning av detta, invigde Gustav V en lantbruksutställning i staden.

Själva lantbruksutställningen hölls på dåvarande T 5:s domäner, medan hemslöjd och liknande inrymdes i folkskolan.

Tavlan avbildar det ögonblick då drottningen och kronprinsessan anländer till Sala. Röda mattan är utrullad på perongen och mellan järnvägsstationen och spåren trängs salaborna för att få se en skymt av de kungliga. På perongen hälsades gästerna välkomna av stadens promenesser.

Aguélimuseet hade nära 3.000 besökare år 1971

Aguélimuseet i Sala hade under fjolåret totalt 2.818 besökande. Det framgår av den verksamhetsberättelse som styrelsen för Sala konstförening avgett inför årsmötet, som hålls på museet på torsdag.

Det gångna året har kännetecknats av en rad skilda aktiviteter. Utställningarna har varit många, inte mindre än nio, vilket har sin orsak i att den fribergiska samlingens Aguéli-tavlor ingått i Nationalmusei vandringsutställning "Ivan Aguéli". Den utställningen började i maj 1969 i Sala och avslutades efter en vandring över hela landet först under senhösten 1971.

Bland de nio tillfälliga utställningarna som arrangerades under året lämnade den med verk av Saga Ekström och Torsten Hjelm, Söderköping, det bästa försäljningsresultatet, 12.000 kr. Välbesökta utställningar var också den som visa-

de Edvard Jangös konst och en utställning i frikyrkliga studieförbundets regi "Se människan". En uppskattad utställning var även minnesutställningen över salakonstnären Edvard Cederling, då försäljningssumman uppgick till 6.475 kr.

Under året har också en del musikevenemang varit förlagda till museet och vidare har som vanligt företagits dragning i medlemslotteriet, då konstverk för 1.500 kr fördelades.

Från Sala kommun har föreningen fått anslag med 9.700 till verksamheten och 7.000 för inköp av konst till skolor och andra offentliga lokaler i kommunen.

SALAI DYLLERNAS MÅLARE

Edvard Cederling mot bakgrunden av en heminteriör han själv målat.

Trots vällovliga ambitioner att av småstaden skapa en industriort med växande befolkning och modern struktur lever en del av idyllerna kvar i Sala. De vårdas om inte annorstädes så i många hjärtan, framför allt kanske hos dem som sett dagens ljus här och växt upp mitt i en oftast rofylld miljö. Skådespelaren Bertil

Norström med en mångfald lokalrevyer på sitt samvete skrev på 40-talet en kuplett till lätt romantisk melodi med följande refräng: "Det liknar en tavla, som Cederling målat...". Han radade upp de då orörda idyllerna i staden och liknade dem vers för vers med Cederlings tavlor.

Sena tiders salabor kanske inte vet vem denne Edvard Cederling var. Han avled 84 år gammal 1971 och hade vid det laget ganska samvetsgrant avbildat idyllernas Sala. När en gång nydaningssträvandena kulminerat och småstadskaraktern kanske är utplånad kommer bland annat de cederlingska tavlorna i sitt lätt romantiska skimmer men ändå med utpräglad realism att kunna berätta om det Sala, som var. Hans dukar hänger i många, många salahem. Trots en hög ålder målade han och produktionen blev sålunda rätt omfattande.

Toleransen adelsmärket

Mannen bakom verken var som måleriet. En hjärtans snäll och försynt människa, som älskade den stad han visserligen inte fötts i men som han tillbragte större delen av sin levnad i och där både tunga sorger och ljusa stunder skulle växa. Förmodligen saknade han ovänner. Toleransen var hans adelsmärke.

Som hos så många av hans generation började måleriet som en fritidssyssla redan i unga år. Den hand, som dagligen användes i tungt och hårt jobb i tegelbruk, hyttor och hamn, arbetade kärleksfullt med pensel och palett. 1916 kom Edvard Cederling till Sala från Köping, fick anställning

i tegelbruk och hade sin huvudsakliga utkomst därav till 1945, då han gjorde sig fri för att på heltid kunna måla.

Säkert var det inte någon överlagd handling. Han hade målat som hobby och han hade redan 1907 gått på målarskola i Katrineholm och även bedrivit korrespondensstudier för att sedermera förkovra sig till inträde vid Blombergs målarskola i Stockholm. En tid gick han även på Liefvendahls konstskola i Strängnäs. En och annan utställning dristade han sig till. Den första hade han på Järnvägshotellet i Sala 1928. Dessbättre kunde han mot sin ålders höst konstatera att han aldrig behövde svälta sig fram, inte heller sedan han övergick till att enbart försörja sig på måleriet.

Ärlighet utöver det vanliga

Det var väl ganska naturligt att Edvard Cederling från första stund sökte sina ideal hos konstnärsläroverksamheterna. Naturalister som Reinhold Ljunggren i Trosa såg han upp till och då kunde man lätt föreställa sig att senare tiders mer abstrakta konst skulle vara honom totalt främmande. Han tog kanske inte intryck därav i sitt måleri, men han var heller aldrig främmande för nymodigheterna. Här lik-

niskor i allmänhet var toleransen, en ständig strävan att se det positiva och uttyda allt till det bästa, hans karaktistiskum.

Det fanns en ärlighet långt utöver det vanliga hos honom som individ och detta återspeglades väl även i det mesta av vad han gjorde med pensel och färg. Samvetsgrannheten i detalj kännetecknade hans konst och den övergav han aldrig. Detta kan för senare tiders barn kanske vara av värde, då det gäller att via hans salamäleri, identifiera de sköna idyllerna, som en gång fanns och som till en del ännu bevaras.

åkej

2.200 besökare räknades in på konstnärernas jubileexpo

Utställningen Dagens Sala-konstnärer avslutades på söndagen i komministergården. Utställningskommisarie Yngve Östberg och hans medhjälperska, makan Britt-Marie, kunde som sin slutsummering konstatera att komministergården varit flitigt besökt den månad utställningen pågått.

Cirka 2.200 personer har tittat in. Man räknar med att i genomsnitt har cirka 50-talet besökare kommit på vardagarna och tredubbelt så många på söndagarna.

Det är ett mycket fint resultat och det får väl ses som bevis på att dels utställningen som sådan varit intressant och dels att själva lokalen legat bra till.

För att fortsätta på den linjen kanske man kan räkna med ytterligare en utställning av liknande typ och fortsatt användning av komministergården i sådana här sammanhang.

Yngve Östberg är också inne på att anordna en utställning med gårdagens salakonstnärer med namn som Edvard Cederling, John Sköld och Edvard Jangö. Det är något att hoppas på i framtiden.

Av de utställda alstren köpte Sala konstförening två, Ove Gidlöfs Bilen och pengarna samt Folke Östlunds Komministergården. Kulturnämnden i Sala inköpte samme konstnärs akvarell av Smedbroplan. Till privata köpare gick Gösta Södergrens Norrby kyrka, Mara Zwaigsnes I Sala silvergruva och Månskal. Edith Johanssons Salaidyll, Edvin Erikssons Bygata och Ove Gidlöfs Alternativ.

Britt-Marie Östlund vid Ove Gidlöfs tavlor, där Bilen och pengarna, nederst, inköpts av Sala konstförening.

Namn efterlyses. Medaljerade tegelbruksarbetare, men vi vet inte vad alla heter.

Medalj för lång och trogen tjänst

Bilden är tagen vid Kungliga patriotiska sällskapets medaljutdelning för lång och trogen tjänst vid Sala tegelbruk.

Det är Börje Eklund, Sala, som har lånat oss bilden och han vill efterlysa namnen på några av personerna på bilden. Börje Eklund tror att bilden är tagen den 12 september 1945 och det är de som benämns som okända Börje vore tacksam att få namnen på. Vissa av personerna vet Börje Eklund bara för- eller efternamnet på.

Han nås på telefonnummer 0224-775 54. Det går även bra att ringa Thomas Ahlin, Sala Allehanda, tel: 0224-561 41.

Övre raden från vänster: Karl

Bernhard Jansén, Filip Eriksson, Nils Sahlin, Erik Sahlin, Okänd, Bertil Fröjd, Folke "Stribolt" Eriksson, Okänd, Albin Helin, Erik Sahlin, Karl Hemlin.

Mittraden från vänster: Anton Jacobsson, Edvin Isberg, Efraim Eklund, Helmin, Henning Sköld, Axel Lindqvist, Sven Andersson, Edvard Cederling, Elis Helmin, Okänd, Karl Nordin, Fernström, Helmer Gustavsson, Okänd, Gösta Söderkvist, Axel "Sumpaxel" Andersson.

Sittande från vänster: Ingdal, Ernst Eckemark, Oskar Dahlström, Okänd, Konrad Jonsson, Kurt Camitz, Sigge Lindkvist, Okänd, Helge Remshagen.

Försmådd pojkvän mördade 16-åring

HANS "ADDE" ADOLFSSON i Sala var med om en uppskakande händelse nyårsdagen 1945.

Han hittade en grannflicka mördad. Kroppen låg bakom hans uthus.

Mordet blev mycket uppmärksammat i svensk press och precis som när Salaligan greps nio år tidigare rådde lynchstämning när mördaren greps.

Det var 16-åriga Margot Cederling som mördades. Hon bodde i Nybygget i Sala. Husen finns inte kvar idag men de låg vid korsningen Norbergsvägen-Västeråsvägen, strax intill Hagaberg.

MARGOT CEDERLING träffade sin fästman Lars August Eriksson på nyårsafton 1944. Hon hade bestämt sig för att göra slut. Det fick Eriksson att bli ursinnig och med en kniv mördade han den unga flickan.

På morgonen efter såg Gerda Adolfsson blodspår på träd-

gårdsgången. Hon följde spåren till uthuset och där bakom låg den döda kroppen. Eriksson hade mördat henne på gången och släpat kroppen bakom uthuset.

- Jag minns hur morsan kom inrusande när jag låg och sov, säger "Adde" Adolfsson känd som mångårig medarbetare på Sala Allehanda.

- Jag slängde mig ut i bara pyjamasen trots att det var 15 grader kallt, säger han. Och där låg vår grannflicka mördad. Det var hemskt.

Han kallade på polisen och några dagar senare kunde Lars August Eriksson gripas i Stockholm.

När polisen med tåg förde mördaren tillbaka till Sala för rannsakan, hade massor av folk samlats vid stationen. Rena lynchstämningen rådde men det kom aldrig till något våld.

Eriksson dömdes till tio års fängelse.

Greps i Stockholm. Lars August Eriksson greps i Stockholm och fördes med tåg till Sala. Här leds han in i en väntande taxi som

Edvard Andersson (Cederling), *Ekeby damm och Kristina kyrka*, oljemålning på duk, 66 x 48 cm.
Tillhör Sala Sparbank.

Edvard Andersson (Cederling) 1919. Tillhör Sala Sparbank.

Edvard Cederling, oljemålning 1919, 46 x 37 cm. Tillhör Avlidna Salakonstnärers Sällskap.

Annemarie Jonasson, Hyttan 103, i juni 2019: Perspektivet är kyrkans östra gavel och norra takdel. I förgrunden ses vaskrännan från Hyttan, som tillsammans med Sagån bildade en ”ö”, där Cederling stod när han målade tavlan. Den röda byggnaden (del av en vinkelbyggnad) är vagnslidret som tillhör vår bostad Hyttmästargården (nuvarande adress Hyttan 103). Delar av torrlagda vaskrännan finns kvar. Vårt bostadshus ligger till höger utanför bilden. En tidigare ägare har berättat att de kunde fiska o vaskrännan genom fönstret från Hyttmästargården!

Min farfar Knut Eriksson var kakelugnsmakare vid Sala Kakel- och Keramikfabrik och bodde i grannfastigheten, nuvarande Hyttan 104, med hustru Edla och barnen.

Edvard Cederling, *Sala Kakelfabrik* 1920, oljemålning på duk, 46 x 73 cm. Väsby Kungsgårds samlingar.

Edvard Andersson (Cederling), *Kalkbacken* 1920, oljemålning på duk, 36 x 45 cm.
Tillhör Sala Sparbank.

Osignerad målning. Kan vara Edvard Cederling. *Strå*, oljemålning på pannå, 30 x 60 cm. Tillhör Sala Sparbank.

Edvard Cederling, *Sala Tegel*, oljemålning på pannå, 42 x 33 cm.

Edvard Cederling, *Sala Tegelbruk*, oljemålning på duk 1924, 35 x 62 cm. Väsby Kungsgårds samlingar.

Edvard Cederling, *Sala Tegelbruk*, oljemålning på duk 1924, 39 x 55 cm. Väsby Kungsgårds samlingar 3962.

Edvard Cederling, oljemålning 1924, ca 50 x 100 cm.

Utsikt mot 'stan' från Östaberget där Edvard Cederling bodde under en tid. Gamla vattentornet till vänster. Bortom järnvägsbron över Sagån syns troligtvis Vallaskolan och Sparbankshuset. Till höger Kristina kyrka och Missionskyrkan.

Edvard Cederling, *Utsikt från Östaberg*, oljemålning på duk 1925, 61 x 94 cm.

Bo Svärd i augusti 2016: Skorstenen till vänster Sala Elektricitetsverk omkring 1902 – 1916, tre ångmaskiner till stadens glödlampor (SA 100 år ca 1902). Missionskyrkan. Lite t.h. posten? Det vita huset. Maskinfabriken. Sala Tegel – långa byggnaden. I fgr lergroparna - blev sopstation ”Släng på leris”. Salbergaområdet skymtar ovanför Sala Tegel. I mitten: Vitt hus – kan vara lasarettet.

Kerstin Eklund 17 juni 2016: Min man Börje och hans familj bodde grannar med Edvard Cederling i huset som man ser gavelspetsen på.

Ett avsnitt om Sala Tegelbruk från skriften Salaminnen av Börje Eklund (1928 – 2001):

Ifrån tillverkningen gick produkterna tilltorken eller torkugnar. På sommaren torkades teglet i stora torklador och på vintern i torkugnar som eldades med så kallad ribb som var spillved från sågarna i grannskapet. Senare ersattes ribben med olja. Dessa ugnar sköttes av så kallade brännare. Dom gick i regel skift för ugnarna gick dygnet runt. Jag minns namnet på två av dessa brännare, det var Cederling och Ingdal.

Ingdal var en lite rund och fryntlig gubbe som man hade lite respekt för när man träffade honom tillsammans med pappa vid planket på Idrottsplanen. Det var så på den tiden var det ett högt plank runt idrottsplanen och varje gubbe hade sitt givna hål som dom tittade på fotbollsmatcherna igenom. Cederling däremot var en snäll och försynt man som vi bodde granne med i Östaberg. Han målade tavlor på fritiden och blev sedermera en erkänd konstnär i Sala.

Elsy och Bo Liljekvist, Östabergsgatan 25, den 4 oktober 2017: Det ser ut som att det är vårt hus som Edvard Cederling bodde i på 1920-talet. Det har funnits ett rödmålat uthus tvärs över vägen som blev rivet i slutet på 1960-talet. Det har också gått en väg från norra sidan på tomten ner mot lergroparna.

Edvard Cederling, oljemålning 1932, 26 x 32 cm.

Annemarie Jonasson, Hyttan 103, i juni 2019: "Pappa" var min farfar Knut Eriksson, avliden 1947, och "Sven" är min far, född 1915. Knut Eriksson var kakelugnsmakare vid Sala Kakel- och Keramikfabrik och bodde i grannfastigheten, nuvarande Hyttan 104, med hustru Edla och barnen.

Edvard Cederling, olja på duk 1934, glasad, 53 x 63 cm.

Edvard Cederling, *Ekeby damm*, olja på duk, x cm. Gåva till Avlidna Salakonstnärers Sällskap.

Björn Horrsell, Uppsala, i augusti 2018: Den här målningen med motiv från Ekeby damm, förvärvade min morfar Carl Stahre, som var överskötare på Salberga sjukhus. Familjen bodde på Väsby Kungsgård, som då var flerfamiljbostad, från ungefär 1930. När personalbostäderna vid Salberga var byggda flyttade Carl Stahre med familj dit. Efter det att morfar avled 1950 kom målningen i min mor, Gurli Horrsells ägo och sedan ärvde jag den 1997. Nu, i augusti 2018, överlämnar jag den med varm hand till Avlidna Salakonstnärers Sällskap.

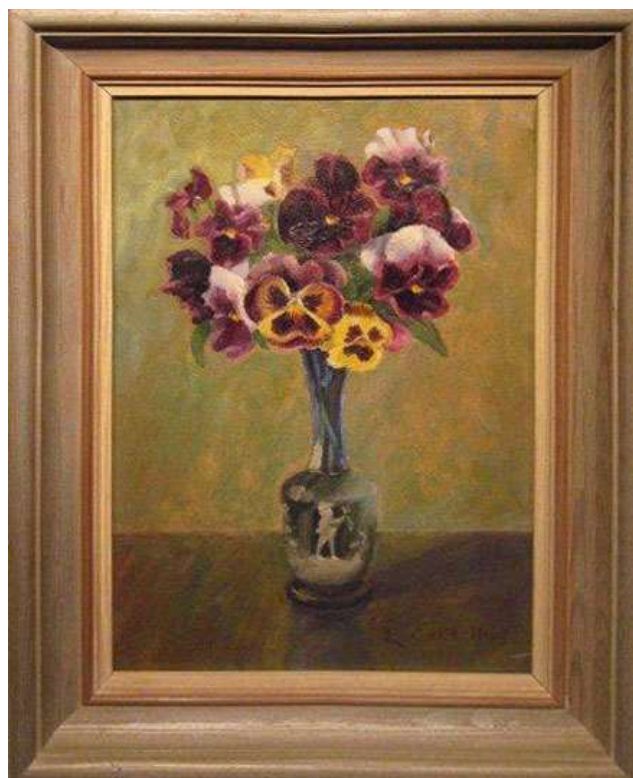
Edvard Cederling 1942, 43 x 67 cm.

Edvard Cederling, pastell, 26 x 45 cm.

Edvard Cederling, 38 x 46 cm.

Edvard Cederling, *Pensées*,

Edvard Cederling.

Edvard Cederling, oljemålning på duk, 24 x 28 cm.

Edvard Cederling, oljemålning på duk, 25 x 24 cm.

Edvard Cederling, oljemålning på duk, 24 x 29 cm. Tillhör Landstinget i Västmanland.

Edvard Cederling, oljemålning på duk, 25 x 25 cm.

Edvard Cederling, oljemålning på pannå, 25 x 30 cm.

Edvard Cederling, oljemålning på duk, 25 x 33 cm.

Edvard Cederling.

Edvard Cederling, oljemålning på duk, 40 x 32 cm. Tillhör Landstinget i Västmanland.

Edvard Cederling, oljemålning på pannå, 33 x 25 cm.

Edvard Cederling, oljemålning på pannå, 34 x 26 cm.

Edvard Cederling, oljemålning på pannå, 50 x 57 cm.

Edvard Cederling, *Margot*, oljemålning på duk, 95 x 65 cm

Edvard Cederling, *Greta Grönberg*, oljemålning på duk 1947, 89 x 66 cm.

Pia Samuelsson, berättar i september 2015: Det här är min moster Greta Grönberg. Tillsammans med sin syster Ulla jobbade hon på Centrumkonditoriet på 1940-50-talet. Hon reste i slutet av 1950-talet till New York och arbetade som au pair i en svensk diplomatfamilj. Träffade bl a president Eisenhower. Hon var också sällskapsdam till Mrs. Marjorie Merriweather Post, som senare inrättade ett museum i sitt hem, Hillwood Museum.

Greta kom sedan tillbaka till Sala och var anställd på Domusserveringen

Edvard Cederling, oljemålning på duk 1947, 44 x 64 cm.

Edvard Cederling, oljemålning på duk 1958, 27 x 35 cm.

Edvard Cederling, *Fiskebodan*, oljemålning 1957, 19 x 36 cm. Sala Konstförenings samlingar.

Edvard Cederling, *Fönstret*, oljemålning 45 x 55 cm. Sala Konstförenings samlingar.

Tjalle Forsberg, 21 november 2015: Det här är utsikten från Centrumkonditoriets bageri.

Edvard Cederling, oljemålning på duk, 32 x 60 cm.

Edvard Cederling, oljemålning på pannå, 40 x 54 cm.

Edvard Cederling, oljemålning på pannå, 43 x 81 cm. Tillhör Lanstinget i Västmanland.

Edvard Cederling, akvarell 1960, 38 x 33 cm.

Edvard Cederling, akvarell 38 x 31 cm. Sala Konstförenings samlingar.

Edvard Cederling, *Äpplen på fat*, olja 75 x 60 cm.

Utsikt från Edvard Cederlings bostad på Södra Esplanaden 7 (nuvarande Domusparkeringen). Korsningen Ringgatan – S Esplanaden. I fonden gamla vattentornet. 1950-talet innan tingshuset byggdes 1958.

Edvard Cederling, *Wallins hörna*, oljemålning 1961, 31 x 25 cm. Ekebygården, Sala kommuns samlingar.

Edvard Cederling, oljemålning på pannå, 23 x 38 cm.

Edvard Cederling, oljemålning på pannå, 31 x 47 cm.

Edvard Cederling, oljemålning på pannå, 55 x 47 cm.

Edvard Cederling, oljemålning på pannå, 36 x 39 cm.

Edvard Cederling, *Philipssonska hemmet på Bråstagan*, oljemålning på duk, 46 x 67 cm.
Tillhör Väsby Kungsgårds samlingar 3956.

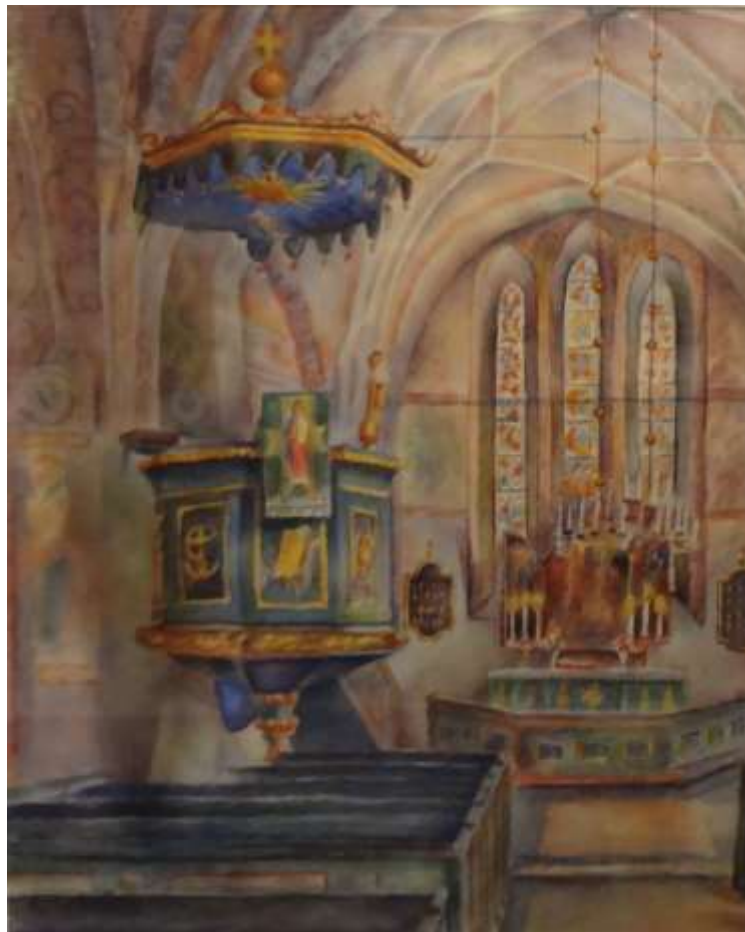
Edvard Cederling, oljemålning på duk, 38 x 46 cm.

Edvard Cederling, akvarell 1964, 32 x 31 cm.

Edvard Cederling, oljemålning på duk 1965, 31 x 55 cm.

Edvard Cederling, akvarell 48 x 38 cm.

Edvard Cederling, *Dr Christina schakt*, oljemålning på duk, 39 x 51,5 cm.
Tillhör Väsby Kungsgårds samlingar 6343.

Edvard Cederling, oljemålning på pannå, 32 x 40 cm.

Edvard Cederling, *Örnflos tobak*, pastell 1967, 48 x 41 cm. Sala kommuns samlingar.

Edvard Cederling, *Högalid, Gruvvägen*, oljemålning på duk, 30 x 46 cm.

Edvard Cederling, oljemålning på duk, 31 x 48 cm.

Edvard Cederling, oljemålning på duk, 47 x 67 cm.

Edvard Cederling, *Gruvgatan*, pastell 19 x 30 cm.

Härmed intygas att denna
teckna, Gruvgatan (43 x 33 cm i storlekt)
målade av min brorfar och
min farfar Edvard Cederling
Lillemor Cederling Liselott Cederling Tonberg
Sala 1/12-03

Text på baksidan.

Edvard Cederling, akvarell 22 x 35 cm.

Härmed intygas att denna
tavla, Gunnar-gatan Sala (Storl. 49 x 31 centimeter)
är målad av min Svärför och min
farfar Edvard Cederling
Lillemor Cederling Liselott Cederling Fosberg
Sala 1/12 -03.

Text på baksidan.

Edvard Cederling, *Interiör från Kristina kyrka*, oljemålning på pannå 63 x 53 cm.
Tillhör Sala församling, Mikaelsgården.

Edvard Cederling, oljemålning på duk, 39 x 27 cm.

Edvard Cederling, oljemålning på duk, 55 x 34 cm.

Jon Loman, *Edvard Cederling målar*, oljemålning 17 x 26 cm. Sala Konstförenings samlingar.

Olle Eriksson, *Edvard Cederling*, blyertsteckning.